

ACIMAK YOKI

Havalandı ölüm makineleri
Bir gece ansızın uykunun
En kôr saatinde gelerek
çaldılar hayatları yaşamdan
Bombalar, bombalar, bombalar...

Gece ile gündüz içiçe yaşıyor
Şimdi buradaki zamanda
Sirenler çalıyor üç defa ardarda
Ve bağlıyor kavga bombalarla
Ertesi gün yine aynı sirenler..

Sokakta oynamak yok çocuklara
Genç kızlar da erkeklerle
görünmek için gezmiyor
Ya da bir işçi paydosunda
ellerde sigarayla sohbetler

Durdu zaman Irak'ta
bir savaşlık kadar
Kim bilir bu savaş
kimleri götürerek kadar
Kimi annenin elinde
çocuğunun cesedi
Kimi çocuğun ağzında
anne haykırısları

Sana acımak yok Yankil
Acımak yok..
Bu öfke yine seni bulacak
En beklemediğin bir anda
Metresinle aşk uykusunda
Ya da kumar salonunda
Belki New York'taki ofisinde
Bu öfke yine seni bulacak
Hem de değil bir yerden;

Bir Iraklı'nın bakışlarından
Afrikalı çocuğun açlığından
Bir Filistinlinin sapan taşından
Anadolu'da gün gün erittiğin
bedenlerden....

Mart 2003 - Bağdat

Irak halkıyla dayanışma amacıyla Bağdat'a giden iki devrimci-
nin günlüklerinin yer aldığı bu kitap, aynı zamanda; halkların
acılarının, umutlarının, Amerikan emperyalizmine karşı öfkele-
rinin ortaklaşmasının da belgesi niteliğindedir.

"Yüzünü bile görmediği insanların acısını yüreğinde hisseden"
devrimciler günlerce Bağdat'ta bombaların altında halkın ya-
nındaydılar. Öfkeyi gördüler, direnişin coşkusunu yaşadılar,
bugünkü yenilginin yarın işgale karşı direnişe ve zafere dönü-
şeceğinin tohumlarına halkın gözbebeklerinde tanık oldular.
Tanıklıklarını anlattılar...

"Adeta bütün gökyüzü aydınlandı. Amerika Bağdat'a attığı
bombalarla, belli ki tüm dünyaya mesaj veriyor. Alev alev me-
sajlar. Ölüm ölüm mesajlar. Vahşet vahşet mesajlar yağıyor
gökyüzünden.

Her bomba sesinden sonra 'bu nereye düştü?' diye soruyoruz
birbirimize. Dicle'nin kenarında resim yapan çocuklar geliyor
aklımıza. Lanetler yağıdırıyoruz Amerika'ya.

Camlar sarsılıyor. Sanki yerin yüreğine kurşunlar sıkılıyor.
Toprak acıyla haykırıyor; "ciğerime sapladığın her bomba se-
nin hisşimin olsun, öfkemiz tutsun seni..."

BAĞDAT'TA 68 GÜN

Tavır

Canlı Kalkanlar Cihan Keşkek - Eylül İşcan Anlatıyor

BAĞDAT'TA 68 GÜN

Tavır

Bağdat Türküsü

Bağdat senin ellerin
(Bağdat bu türkü senin)
Aya benzer yüreğin
(Acı değil kaderin)
Bir çocuktur gözlerin

Anaların yüzünde
çocukların düşünde
Acı ve nefret gizli
Babaların gözünde

Musul benim, Kerkük benim
Kerbela'da yatan benim...

Babil'in harabelerinde
Kerbela'nın çölünde
Bombaları beklerken
Akıp gider zamanın
(Dicle'nin kenarında)

Musul benim, Kerkük benim
Kerbela'da yatan benim

Şubat 2003 - BAĞDAT

BAĞDAT'ta 68 GÜN

Canlı Kalkanlar
Cihan Keşkek - Eylül İşcan
Anlatıyor

Yayınevinden...

Irak halkıyla dayanışmak, onların acılarını, umutlarını paylaşmak için Bağdat'a gittiler. Birçok ülkeden katılımcıların bulunduğu "Canlı Kalkan" hareketi içinde yer aldılar. Ancak, ne birebir "Canlı Kalkan" hareketinin mantığıyla hareket etmişlerdi, ne de "biz bu savaşı engelleriz" gibi hayalleri vardı. Daha gitmeden çeşitli yayınlarda yaptıkları röportajlarda, açıklamalarında bunun altını çizip, iki kelime ile neden gittiklerini özetlediler: "Enternasyonalist dayanışma."

Bu iki kelimenin içi yüzyıllardır çeşitli biçimlerde dolduruluyor. Kimi gün bir başka halkın yanışında elde silah emperyalizme, faşizme karşı savaşmakla, kimi zaman da o halk ne yaşıyorsa, onlarla birlikte yaşayarak ifadesini buluyordu.

Grup Yorum üyesi **Cihan Keşkek** ve **İstanbul Gençlik Derneği** üyesi **Eylül İşcan** da bu duygularla gittiler Bağdat'a. Amerikan saldırısı başlamadan günler önce Bağdat'taydılar. Irak halkını tanıdı-

lar. “Canlı Kalkan” olarak çeşitli ülkelerden gelen insanları tanıdıkça, Türkiyeli devrimciler olarak devrimci saflıklarıyla, hesapsız halklarla dayanışma gelenekleriyle bir kez daha gururlandılar. Giderken sözleri “bombalar düştüğünde orada olacağız” idi. Orada oldular. “Sonuna kadar olacağız” dediler. Oradaydılar. “Canlı Kalkan”lardan dönenler oldu. Onlar işgalin fiili olarak tamamlanmasına kadar Bağdat’ta bombalar altında, Amerikan tanklarının gölgesinde Irak halkıyla birlikte oldular.

Elinizdeki kitap, Cihan Keşkek ve Eylül İşcan’ın İstanbul’dan hareket etmelerinden, geri dönüşlerine kadar olan sürede koşullar elverdiğince tuttukları günlüklerinden oluşmaktadır. Irak halkının acılarını, özgürlük tutkularını, öfkelerini bulacaksınız günlüklerde.

Günlüklerde; Amerikan “akıllı füzeleri”nin tepelerine düşmesi pahasına daha önce hiç tanımadıkları bir halkla birlikte gerekirse ölmeye giden iki devrimcinin duygularını, her bombada duydukları acıları, dünya halklarının başdüşmanı Amerikan emperyalizmine karşı her saniye büyüyen öfkelerini ve her direniş haberinde duydukları onuru bulacaksınız.

Önsöz

“Duyulur da durmak olur mu...”

Amerikan imparatorluğunun Afganistan'dan sonraki hedefinin Irak olacağı aylar öncesinden belliydi. Bulunduğumuz alanlarda, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin düzenlediği kampalarda Amerikan emperyalizmine karşı çeşitli protesto eylemleriyle sesimizi dünya halklarının sesine katmaya çalıştık.

Artık Irak'a saldırının neredeyse kesinleşmeye başladığı süreçte de eylemlerimiz daha da kitleselleşerek sürdü. Tam bu sırada “canlı kalkan” olarak Irak'a gitme, Irak halkının yaşamı için önemli olan tesislere yerleşme, buraların bombalanmasını engelleme, saldırıya karşı bir protesto hareketi yaratma çağrısı gündeme geldi.

O sırada "Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu" içerisinde yer alıyor, düzenli olarak toplantılarına ve eylemlerine katılıyorduk.

"Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu"; İstanbul'da 150'den fazla Demokratik Kitle Örgütü, sendika, siyasi örgüt, yasal partiler, odalar, meslek ku-

ruluşlarından ve aydınlardan oluşuyordu.

Kuşkusuz bu yapı içerisinde yer alanların tümü Amerikan saldırganlığı konusunda, emperyalizm konusunda, Irak konusunda aynı düşünceleri taşı-mıyordu. Ama çeşitli biçimlerde ifade ediliyor olsa da, saldırıya karşı olmak, bir araya getirmişti biz-leri. Ancak, bir parantez açarak koordinasyona iliş-kin bir iki şey de söylemek istiyoruz.

En başta isminde bir yanlışlık vardı. Çünkü orta-da “Irak’ta savaş” diye bir şey yoktu. Aslında “sa-vaş” diye bir şey yoktu. Ne savaş kurallarına ne bi-limsel tanımlara göre bunun koşulları da yoktu. Bir yanda, ben dünyayı ele geçireceğim diyen Ameri-ka’nın imparatorluk saldırısı, öte yanda saldırıya maruz kalan Irak vardı. Burada Irak’ın rejimini tar-tışma konusu yapmak ne kadar yanlış ve emperya-lizmin istediği bir tartışmaysa, bu saldırganlık po-litikasına savaş demek de, o kadar yanlıştı. Ve sa-vaş deyimi, saldırganlığı daha masum hale getiren bir işlev görüyordu.

Peki neden böyle bir isim seçilmişti? (Ki bu ara-da benzeri durumun başka ülkelerdeki reformist hareketlerin etkin olduğu platform ve eylem slo-ganlarında geçirliği olduğunu da belirtelim.)

En başta “Amerikan saldırganlığı” (veya bu anla-ma gelecek başka bir tanımlama) kullanmak, em-peryalizme karşı doğrudan tavır almak demekti. Bir sistem olarak emperyalizmin saldırganlık poli-tikasının, özel olarak Amerikan imparatorluğunun saldırganlık ve istila hareketinin karşısına dikil-mekti. Bunun anlamı ise, Amerikan emperyalizmi-nin ve onların işbirlikçilerinin izin verdiği protes-to sınırlarının dışına taşma, başka bir deyimle on-ların icazet sınırlarının dışına çıkmak demekti. Bi-rinci olarak kaçınılan nokta buydu.

Bir diğeri, yine bununla bağlantılı olarak ideolo-

jik bir sorundu. Küreselleşme yalanlarının bu kadar yaygınlaşmasına, “küreselleşmenin de iyi yanları vardır” yutturmacasının rağbet görmesine hizmet eden reformist ideolojiydi bu tercihi yapan.

Bu bakış açısı koordinasyonun bir çok eylemine de yansdı, geriye çeken bir işlev gördü. O dönem politik hesaplar içinde olan Avrupa emperyalizminin Avrupa genelindeki bu tür “savaşa hayır” eylemlerini kullanması gibi, Türkiye oligarşisi de ülkemizdeki eylemleri ABD ile pazarlık yaparken pazarlık payını artırma amaçlı bir koz olarak kullanmaya çalıştı. Kullandığını söylemek yanlış da değildi. Birçok toplumsal olayda böyledir; halk güçleri doğru önderlik ve doğru sloganlarla kitle hareketine yön veremediğinde, egemen sınıflar arası çatışmalarda bu hareketlerin kullanılması riski her zaman vardı.

Koordinasyon toplantılarında, sürekli olarak işbirlikçi AKP iktidarının da hedef alınması gerektiğini, bugün “savaşın dışında kalma” politikasının yalan olduğunu, Avrupa paralelinde politika yaptığını, topraklarımızı kullandırmak için Amerika'dan daha fazla dolar almaya çalıştığını, bunun pazarlığını yaptığını anlatmamızın nedenleri de bundandı.

Tüm bu eksikliklere ve bu eksiklikleri eleştirmemize karşın, elbette platform içinde kaldık, eylemlere en kitlesel katılanlardan biri olduk. Olması gereken de buydu. Ne, “ben eleştiriyorum gelmem” demek doğru tavidir, ne de “madem içinde yer alıyorum, o zaman eleştirmeyeyim” demek doğru bir anlayıştı.

Platformun en geniş muhalif kesimleri bir araya getirmiş olması önemli bir olumluluktur. Bu iyi değerlendirilmeliydi. Biz bu satırları yazarken (Irak'ın işgalinin üzerinden üç aya yakın bir zaman

geçmişti) yukarıda anlattığımız eksiklikleri platform zeminine taşıyanlardan kimileri platformdan ayrılmıştı. Buna tam anlamıyla bir “ayırılma” da demek doğru değildi. Başını ÖDP’nin çektiği bu kesimler, daha geri bir bildiri (Barış ve Adalet Bildirisi) getirip, bütün koordinasyon bileşenlerinin önüne koyarak, “ya bunu kabul edin ya da ben gidiyorum” demişti. Yakalanan birliği dağıtmak istiyordu belli ki. Sonuç olarak kendisi gibi düşünen ve hayatın çeşitli alanlarında demokratik mücadeleyi sürekli geriye çekmeye çalışan bazı sendikaları, “barışçıları”, meslek kuruluşlarını da alarak gittiler. Koordinasyon ise yoluna devam ediyor. Şimdi işgale karşı mücadele gündemiyle eylemlerine devam ediyor.

“Canlı Kalkan Hareketi ("Human Shields") de gerek eylem tarzı, gerekse emperyalizme, halkların direnişlerine bakış açısıyla doğrudan onayladığımız bir oluşum değildi.

Ama, onlarla birlikte Irak halkının yanında olmamıza engel de değildi bu durum. Bizim oraya gidiş amacımız, hep vurguladığımız gibi, savaşı önlemek, şu bu tesisi kurtarmak da değildi. Savaşı önlemek, emperyalizmin pazar alanlarını ele geçirme, imparatorluğunu ilan etme hesapları yanında hayalcilikti. Tesisler de hedef alınacaksa, belki hesaplar yapılabilirdi, ama mutlaka vuracaksa varlığımız buna da engel olmazdı. Ama biz oradaydık ve Irak halkı ne yaşıyorsa biz de onu yaşamalıydık. Acı, ölüm, direniş, umut... her şey dahildi buna.

Acıyı yaşarken, burjuva hümanizmi değildi yaşadıklarımız. Emperyalizme karşı öfkeyle yoğurabildik bu nedenle acımızı.

Anlık bir karar, bir macera, duygularımızın yönlendirmesiyle, tepkisellikle alınmış bir karar değildi bizimkisi; bu nedenle sonuna kadar orada kal-

dık.

Toplantılardan ve tanıştığımız insanlardan çıkardığımız kadarıyla, canlı kalkanlığı kendi reklamı için kullanmak isteyenler de vardı. Ya da ne için geldiğini, nerede olduğunu bilmeyen insanlar vardı.

Mesela canlı kalkan toplantılarının birinde gitmeden önce yapacağımız basın açıklamasını tartışıyoruz. "Emperyalist", "katliamcı" kelimelerinde bile saatlerce tartışarak, anlatarak ikna etmeye çalışıyorduk. Yarısı kabul etmiyordu. Ve bu insanlar Amerika'nın saldırısını durdurmak istiyordu. Ama niye durdurmak gerektiğinin, Amerika'nın kim olduğunun politik altyapısı yoktu kafalarında. Sanki bir deli çıkmış bir ülkeyi bombalamak istiyor da ona karşı çıkıyorlardı.

Gideceği yerde ölümcül tehlikeler de vardı. Amerika emperyalist çıkarı için katliam yapacaktı. Bunu biliyorduk. Ve öyle de oldu. Bir toplantıda, bu yapacağımız basın açıklamasını tartışırken, bir arkadaş kendini dayatıyordu. Eğer "emperyalist" kelimesi olursa ben basın açıklamasına katılmam di-yordu.

Ama suç onlarda değildi; emperyalist eğitim sistemi onyıllardır Hitler'i de "bir deli" olarak anlatmamış mıydı? Sanki Alman tekellerinin, belgelerle, kanıtlarla ortaya çıkan hesapları, Hitlerin kime hizmet ettiği bilinmiyormuş gibi. Bu nedenle ister Avrupa, isterse Amerikan eğitiminde ya da medyasında emperyalist hesapları, tekellerin çıkarlarını göremezsiniz. En fazla "petrol için" denilir. Ki bu saldırı için en sık bu kullanıldı. Bu da tek başına açıklanıyor oysa. Petrol bir parçasıdır. Amaç, emperyalist tekellerin denetimi alanında bulunmayan bütün pazar alanlarını, hammadde kaynaklarını ele geçirmedir. Irak saldırısı bunun en önemli halkası-

dır. Ortadoğu'dan Asya'ya büyük bir hesabın parçasıdır. Amerika'nın imparatorluk saldırılarının en önemli halkasıdır.

Bu nedenle de, yok "diktatör Saddam" gibi, bu devasa ve bütün dünya halklarını etkileyecek hesabın yanında ufacık kalan söylemler o kadar anlamsızdı ki. Eminiz bu sözler ne kadar çok söylenirse Amerikan imparatorluğu o kadar seviniyordu. Ülkemizdeki Amerikancıların "ABD'yi eleştiriyorsunuz, ya Saddam'ı niye eleştirmiyorsunuz" diye bize, ABD saldırısına karşı meydanlara dökülenlere, canlı kalkan olarak Bağdat'a gidenlere yüklenmesi de bu politikanın bir parçasıydı. ABD'yi eleştir, ama Saddam'ı da eleştir. ABD'yi eleştir ama Taliban'ı da eleştir.... Bunun arkası gelmez ve yeter ki, sen he-defi muğlaklaştır.

Çeşitli duygularla da olsa, oraya dünyanın dört bir yanından gelen bütün insanları burada anmak, eksikliğiyle gediğiyle yaptıklarının birer fedakarlık örneği olduğunu belirtmek istiyoruz.

Son bir not olarak;

Kadını erkeği, çocuğu genci yaşlısı, askeri "sivil"i ile Amerikan saldırısında yaşamlarını kaybeden binlerce Irak'lıyı saygıyla anıyor;

Bugün yeniden direnişi yükselten, işgalcilere karşı savaşıran Irak halkını selamlıyoruz...

Son Hazırlıklar ve İstanbul'dan Ayrılış

Türkiye grubu olarak, Irak'a neden gittiğimize ilişkin ortak bir açıklama, 31 Ocak 2003 tarihinde Makine Mühendisleri Odası'nda yapıldı. Basına gidenlerin listesi verildi. Artık son hazırlıklar bitirmeye çalışıyoruz. Türkiye grubu olarak, 30 kişi civarındayız. Son ana kadar tereddütler, vazgeçenler, yeni katılanlar olduğu için rakam net ifade edilemiyor. Ama, tüm ülkelerden en kitlesel olanın Türkiye'den olduğu açıktı.

Ekonomik olarak ihtiyaçlarımızın karşılanmasında ortak olarak hareket ediyoruz. Türkiye dışından hareket içinde yer alanlar, 25 Ocak 2003 tarihinde Londra'dan yola çıkmıştı. Yol boyunca Avrupa ülkelerine de uğrayarak, yolda çeşitli sorunlar yaşayarak 7 şubatta İstanbul'a geldiler.

Geldikleri akşam birlikte bir toplantı yaptık. Türkiye grubundan bazı arkadaşlarımız Avrupa'dan gelen insan sayısının çok az olduğunu, bu hareketin yüzlerce binlerce sayılara ulaşmadığında

amacına da ulaşmayacağını ve bu kadar az sayıyla yola çıkıldığında bir şey elde edemeyeceğimizi söyleyip gruptan ayrıldılar. Belki sayının az olmasının bir caydırıcılık sağlayamayacağı doğrudur. Ama yüzyıllık sömürücü, katliamcı emperyalizm gerçeği ve Amerika'nın bütün Ortadoğu'yu, bütün denetim altına alamadığı toprakları ele geçirme planları düşünüldüğünde bu sayı çok olsa da o arkadaşların düşündüğü olmayacaktı. Ama bu bizim halklarla dayanışmamızın, onların yanında olmamızın, Amerika'ya karşı halklar olarak dikilmemizin önünde engel olmamalıydı.

8 Şubatta bütün canlı kalkanlar olarak İstanbul Tabip Odası'nda yaptığımız basın açıklamasıyla 10 Şubat sabahı yola çıkacağımızı duyurduk. 9 Şubatta ise, biz bir basın açıklaması yaptık ayrı olarak. Herkesin canlı kalkan hareketine bakışı ve Irak'a gidişe ilişkin düşüncelerinde doğal olarak farklılıklar vardı. Bu farklılıklarını ifade edecekleri şekilde ayrı ayrı açıklamalar da yapılıyordu. Ama elbette en nihayetinde ortak bir hareket içinde de birlikte bir hedefe yöneliniyordu.

Bizim aşağıda söyleyeceklerimizi, büyük bir kısmının kabul etmeyeceğini, tanımaya başladıkça daha net görüyoruz. Sınıflar gerçeğine, emperyalizm gerçeğine karşı çıkanların Amerikan imparatorluğunun tüm dünya halklarına savaş ilan ettiğini kabul etmesi beklenemezdi. İleride hayal kırıklığına dönüşecek olan, tamamen hümanist duygularla gelmişlerdi. Hümanistlikleri ileriki aşamalarda umutsuzluğa, Amerika karşısında durulamaz duygusuna dönüşecekti. Çoğunun beyni emperyalist medyanın propagandalarından çeşitli biçimlerde etkilenmişti. Biz devrimci duygularla gidiyorduk Bağdat'a. Amerika'yı tanıyorduk. Bu noktada söyleyeceklerimiz de farklı olmalıydı elbette.

Gitmeden önce 9 Şubat 2003 tarihli açıklamada şöyle dedik:

"İRAK'A GİDİYORUZ!..

Biz de, "canlı kalkan" olarak Irak'a gidiyoruz.

Yıllardır, tüm dünyada hemen hemen saldırmadık bir bölge bırakmayan Amerika, bugün de gözünü Irak'a dikmiş durumda. Bugün, petrol karı, bölgede kendi denetiminde bir oluşum yaratma amacı, Amerika'nın saldırısının asıl yüzünü yansıtıyor. "Nükleer silah var", "Saddam diktatör" demagojileri hiçbir gerçeklik payı taşımıyor. Amerika bu konuda samimi olsaydı, saldırdığında nükleer silah kullanacağını açıklamazdı. Amerika'nın tarihi; yalanlar, katliamlar, tarihidir. Bu tarih boyunca, milyonlarca insan hayatını kaybetmiş, milyonlarcası sakat kalmış, yakılmayan, yıkılmayan, bombalanmayan bir bölge bırakmamıştır Amerika.

Amerika'nın şu durumda Irak'a yapacağı saldırı, haksız bir saldırdır. Krize giren ekonomisine çıkış yolu bulmak için, Irak halkının kanı üzerinden hesaplar yapıyor. On binlerce, yüz binlerce insan Amerika'nın karı için gözden çıkarılamaz. Iraklılar bizim kardeşlerimizdir, komşumuzdur. Yarın, aynı şeyi Türkiye'nin yaşamayacağını garantisini kimse veremez. Yanıbaşımızdaki Irak halkını bombalayacak uçaklar, bizim topraklarımızdan kalkacak... Amerika emperyalizmi için insanın hiçbir değeri yoktur. Kendi kullanacağı nükleer silahlardan dolayı ölecek olan Amerikan askerlerinin cesetlerini bile yakacağını söylüyor.

AKP iktidarı da, bir yandan barış turu şovları yaparken bir yandan topraklarımızı satılığa çıkarılmış...(tır). Abdullah Gül'ün, *"Rüyamda, Iraklı çocukları görüyorum, uyku uyuyamıyorum"*, Erdoğan'ın *"Ahlaki olarak savaşa karşıyız fakat, politik olarak ülke çıkarlarını korumak zorundayız"* açıkla-

maları yalandan ve kılıftan başka bir şey değildir. Ülke çıkarları böyle korunmaz, ama ancak böyle satılır. Erdoğan, politik olarak savaşa "evet" diyor, ahlaki olarak "hayır" diyor. Yani politikası ahlakından üstün geliyor. Bu noktada politika için, çıkar için ahlaksızlığı meşru kılıyor. Daha açık söyleyelim, para için onurunu, haysiyetini, ahlakını satıyor. Bunu kendi ağzıyla söylüyor. Türkiye'de hiç kimse bu savaşı istemiyor. Meclis, halka rağmen, Amerika'nın yanında yer alma kararı alıyor.

Grup Yorum, 18 yıldır bedeller ödeyerek bugüne geldi. Her döneminde yeni değerler ekleyerek, yeni likler yaratarak halkların mücadelesi içerisinde olmaya çalıştık. Bu çerçevede, Irak'a gitmek, oradaki halkı sahiplenmek, dayanışma içerisinde olmak, acılarını paylaşmak bizim mücadelemizle bağlantılıdır. Nasıl ki, burada işçi grevleri, okul boykotları, gecekondü direnişleri, memur eylemlerinde, ezilen halkların olduğu her yerde olduysak; yanibaşımızdaki Irak halkının, ABD tarafından yokedilmesine de göz yumamayız... Bugün Grup Yorum'u ayakta tutan şeylerden birisi, halkına olan sevgisi, bağlılığı, samimiyetidir. Sürekli halkla beraber, halkın içinde olmasıdır. Grup Yorum, türkülerini hep kavganın içinde haykırdı. Şimdi de, emperyalizme karşı duruşumuzu Irak'tan haykıracağız.

Bütün Grup Yorum dinleyicilerini, duyarlı, insan olan herkesi bu mücadeleye, Amerikan saldırganlığına karşı mücadeleye destek vermesini, yapılan eylemlere katılmaya çağırıyoruz.

Cihan Keşkek (Grup Yorum Elemanı)

Eylül İşcan (İstanbul Gençlik Derneği Üyesi)

→ 10 Şubat 2003

Ve ayrılık günü geldi. Sabah 08.00 sularında Sultanahmet'te Ayasofya Camii önünde toplandık. İs-

tanbul'a daha önce gelen 45 kişilik Avrupalı grupla beraber, bizler Türkiye'den 24 kişi buradayız. Bizi uğurlamak için de gelenler vardı. Çoğunluğu, aynı saflarda emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele ettiğimiz, canımızı, ekmeğimizi paylaştığımız insanlardan oluşan yaklaşık yüz kişi ellerinde karanfillerle, gözlerinde umut, gurur ve buruk bir hüznle bizimle birlikteler. Gecekondulardan, Tayad'lı ailelerden ve diğer demokratik kitle örgütlerinden insanlarla hep birlikte halaya duruyoruz. Sultanahmet alanı böyle halay görmemiştir. Tarihi caminin, akustik duvarlarında “tey tey” seslerimiz yankılanıyor. Birkaç yüz metre ötede bir zamanların Osmanlı İmparatorluğunun idari binalarının bulunduğu saraylardan duyuluyor marşlarımızın gümbürtüsü. Dünkü imparatorluğun saraylarına çarpan sesimizi, şimdinin imparatoruna karşı büyük bir öfke içeriyor.

İkişerle üçerli gruplar, aileleri ile vedalaşanlar her bir köşede duygular birbirine karışıyor. Kimi arkadaşlar gözyaşlarını tutamıyor. Son sohbetlerde herkesin aklında olan, ama kimsenin diline almak istemediği o gerçeği hepimiz biliyoruz. Bu seferki ayrılığın dönüşü olmayabilir. Gidip de dönmek düşük bir olasılık değil.

Bir yere gidiyoruz ama geri geleceğimiz belli değil. Biz de daha önceki günlerde, demokratik kurumlarda çalışan arkadaşlarımızla vedalaşmaya gittiğimizde bu duyguları yaşamıştık. Ağız alışkanlığıyla “görüşürüz” diyoruz bazen ve düşünüyoruz, görüşebilecek miyiz bilmiyoruz.

Arkadaşlarımızdan ayrılırken son bir defa sıkıca sarılıyoruz. Birlikte yaşadığımız günler gözbebeklerimize gelip oturuyor. Ve yine espriler... Bunu, ölüme giderken gülmeyi bilen şehitlerimizden öğrendik. Bu, aynı zamanda bizim gücümüzün gayri

iradi olarak bir dışa yansıması. Ve son resim karesi olarak birlikte resim çektiriyoruz.

Canlı kalkanlar olarak basına bir açıklama yapıyor. "Irak halkının yanına gidiyoruz. Amerika'nın saldırısını istemiyoruz. Barış umudumuzu koruyoruz..."

Gözlerimiz geride bıraktıklarımızda, yüreğimizdeki öfkeyi şimdiden Bağdat'ın sokaklarına yöneltmiş olarak Sultanahmet Meydanı'ndan uzun bir konvoy halinde yola çıktık.

Coşku ve hüznün bir arada. Coşku var, çünkü güzel amaçlarla çıkılıyor yola, hüznün var, çünkü ayrılık var. Belki bir daha görüşmemek var. Belki bir daha hep bir ağızdan türkülerimizi söyleyemeyecek, omuz omuza halaylarımızı çekemeyeceğiz. Ama şunu biliyoruz, bu fiziki bir ayrılık. Her zaman aklımız va yüreğimiz birlikte olacak. Attığımız her sloganda birbirimizin sesini duyacak, birbirimizin elini hissedeceğiz her halayda. İşte bizim sevgimiz ve bağlılığımız burada.

Bağdat ekibinde, iki adet Avrupa'dan gelen ve yabancıları taşıyan çift katlı otobüs var. Bu otobüsler "kırmızı otobüsler" diye simgeleşti. Yolculuk boyunca da görenler hemen tanıyor ve el sallıyordu. Yine onlarla gelen bir jip, onun dışında Türkiyelilerin olduğu, bir adet minibüs, -bu minibüs insani yardım vakfı adlı islami kuruluşa aitti ve sınıra kadar bizimle beraber gelecek- ve dört adet otomobilden oluşuyor konvoyumuz. Ve elbette bizi İstanbul çıkışına kada uğurlayacak olan arkadaşlarımızın araçları.

Artık Bağdat yolundayız. Geride bıraktığımız yoldaşlarımızı düşünürken İstanbul'u çıktığımızı farketmedik. Eşlik eden araçlarla da kornalarla, el sallaya sallaya vedalaştık. Ve İstanbul'dan ayrılırken son bir kez dönüp arkamıza baktık, İstanbul'u

düşündük, arkadaşlarımızı, mücadelemizi, hapsedikleri, ölüm oruçlarını, burada verdiğimiz şehitlerimizi. Ne de çok şey yaşıyor insana İstanbul... Birçok şeyi asıl olarak burada öğrendik. Hayatı her şekliyle burada tanıdık. Cihan'ın bağlaması kucağında. Orada da türkülerimiz söylenecek ve söylenmeli. Irak halkının acıları, yaşadıkları, Amerika'ya olan öfke olmalı o türkülerde. Irak'a gittiğimizde çöllerden geçeceğiz diye düşünüyorduk, çölde gece vakti ateş yakıp etrafına dizilecek ve türküler söyleyeceğiz, yanık türküler, öfkeli türküler ve yine o halaylarımızı çekeceğiz "de loy loy loy loy de loy loy loy"...

Aracımızın sahibi Erdoğan. Antakyalı, Cihan gibi o da müzisyen. İslami görüşlü biri. Bizim arabanın şoförü İbrahim diye Gebzeli, o da islami görüşten. Ercan, İstanbullu, üniversitede öğrenci. O da Irak halkının yanına bizimle geliyor. İslami düşünceden. Danina var bir de. O da Bulgaristanlı. Amerika'ya yapılan 11 Eylül saldırısından sonra islamiyetle tanışmış, islamiyeti seçmiş ve müslüman Irak halkının yanına geliyor, başında türbanı ve çantasındaki Kuran'ı Kerim'i'yle...

Eylül, Canlı kalkan grubunun en genci. Genç, ama verdiği karar büyük ailesine yakışırcaasına büyük.

Aynı amaç etrafında, farklı kesimlerden bir araya gelen insanlar olarak yol boyunca birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Bu arada Ercan da Danina'ya İngilizce'ye çeviri yapıyor. İbrahim neşeli bir insan. Gülüşü bile etrafındakileri güldürmeye yetiyor. Danina'nın "film gibi" hayatını dinledik. Danina Araplar'ı çok sevdiğini söylüyor. Irak'ta cepheye gitmek istiyor. Savaşa katılacağım diyor. (Iraklı yetkililer cepheye gitmesine izin vermediler. Evlenmeyi düşündüğü Suriyeli arkadaşı ise cepheye gitti.)

Gece yarısına doğru Ankara'ya varıyoruz.

Ankara'da bizi kalabalık bir kitlenin beklediğini söylemişlerdi. Fakat öndeki kırmızı otobüslere eskortluk yapan polis bizim konvoyu başka bir yöne çevirdi. Kırmızı otobüsler en öndeler, yol tarifi için CNN Türk'ten bir muhabir de otobüste. İngiltere'den beri onlarla beraber. Konvoyun başka bir yöne doğru yöneldiğini anlayınca arabamızla en öne geçip sürekli yönlerini değiştirmeye çalıştık. Birkaç defa onları geçtik ve var olan dönüşlerden dönmelerini ve diğer yöne doğru gelmelerini sağlamaya çalıştık. Ama CNN Türk muhabiri ısrarla aynı yönde gitmelerini sağladı.

Bağırdık ona, "sen ne yapıyorsun" diye. Fakat hiç umursamayarak otobandan ilerlediler. Polis nereye derse CNN Türk muhabiri oraya yönlendiriyor. Zaten artık yön değiştirecek yol da kalmadı. Direkt Irak Konsolosluk'u'na gittik.

Kısa bir süre sonra arkadaşlarımız burada da bizi buldu. Kucaklaştık. Gecenin bir vakti onlar da bizim peşimizden koşturmuşlar. Büyük ailemiz orada da bizi yalnız bırakmadı. Konsoloslukta yabancı canlı kalkanların vize işlemleri yapıldı. Gece vakti olmasına rağmen, konsolosluk bizi bekliyordu. Irak Büyük Elçisi Talib Abid Salih, bizi çiçeklerle karşıladı. "Sizler, insanlığı ve medeniyetleri, devrin Moğollar'ı karşısında savunmaktasınız" dedi. Birkaç saat içerisinde vizeler alındı. Oradan, Kanal D'yle röportaj yaptıktan sonra ayrıldık. Bu arada Kanal D'nin muhabiri bizleri tanıdığını, Grup Yorum'u, İdil Kültür Merkezi'ni iyi bildiğini söyledi. Sevindik.

Geceyi geçireceğimiz Maden-İş dinlenme tesislerine gittik. Ankaralı arkadaşlarımız da sabah tekrar yanımıza gelmek üzere ayrıldılar.

→ 11 Şubat 2003

Sabah erkenden geldi arkadaşlarımız.

Çift katlılardan bir tanesi yine bozuldu. İngiltere'den ilk yola çıktıklarından itibaren sürekli bozuluyorlarmış.

Basın açıklaması için Adakule'deyiz. Basınının ilgisi yoğun. Ama hareketin amacına yönelik değil ilgileri. "Kenneth O'Kefee'nin sevgilisi" olarak bilinen Caterine ve AKP kurucularından Fatma Bostan Ünsal'a yönelik ilgileri. Medyatikler. Her ne kadar bombalar düşmeden Bağdat'tan kaçacak olsalar da şimdi ilgi onların üzerinde. Medyayı ilgilendiren de katledilecek Irak halkı, Amerikan saldırganlığına karşı bir grup insanın cüretli tavrı değil, magazin.

Sorulara ve basına yansıyanlara bakın; "Caterina'nın nezlesi, Ken ile arasının nasıl olduğu, Fatma Ünsal'ın eşinin kızıp kısmadığı, partisinden tepki gelip gelmediği..."

Burada yabancılarla birlikte tüm canlı kalkanlar olarak, Irak'a gidişimizi içeren bir basın açıklaması yaptık; "biz Irak halkıyla dayanışmaya gidiyoruz..." Ve Aksaray'a gitmek üzere yola koyulduk.

Kırmızı otobüslerin hızına uymak durumunda-
yız ve ara ara molalar veriyoruz. "Kırmızı otobüs-
ler" in eski olmasından ve uzun yol için uygun ol-
mamasından kaynaklı yol boyunca sürekli durakla-
mak veya yavaş gitmek zorunda kalıyoruz. Basına
"kırmızı otobüsler" olarak yansıyan bu araçların
üzerinde "Human Shields" (canlı kalkan) ve barış
mesajları içeren çeşitli sloganlar yazıyor. Organi-
zasyonun diğer bir adı: TJP-Truth, Justice, Peace
(Doğruluk, Adalet, Barış)...

Akşam saatlerinde ulaştığımız Aksaray'da şeh-
rin girişindeki ağaçlı otelde bir gece konakladık.
Yabancı arkadaşlar, özellikle istanbul'da da sürekli

bizimle birlikte olan Adward ve Treays, Cihan'ın bağlama çalmasını istiyor. Hep birlikte türküler söylüyoruz, halay çekmeye çalışan yabancılara gülüyoruz, gösteriyoruz nasıl çekeceklerini.

→ 12 Şubat 2003

Sabah kahvaltısından sonra kısa bir toplantı yaptık. Human Shields hareketi içerisindeki sorunları daha net anlamaya başlıyoruz. Ken O'Keefe'nin grubu ve organizasyonun ismini yenileyip devam etmek isteyen ikinci bir grup var. İngiltereli eski bir diplomat olan Sue Darling adında birisinin çevresinde daha çok şekilleniyor bu yeni grup. İngiltere'den yola çıkıştan itibaren Ken O'Keefe'nin olumsuz tavırlarından bahsediyorlar. Ve bu tartışmalar Roma'ya gelindiğinde doruğa ulaşıyor, bu grup Ken'i bırakarak yola devam ediyor. Bu arada bir grup geri dönüyor. Ken de Türkiye'den pasaport alamayacağını anlayınca geri dönüyor ve tekrar bir organizasyonla gelmeyi düşünüyor. Gelen ekipte Ken'i savunan kişiler de var.

Sue Darling ve arkadaşları toplantıda yeni bir isimden bahsediyor, bunu bizlere de onaylattırmaya çalışıyorlar... Hesap ne?!

İstanbul'dan bu yana küçük küçük yansıyan sorunlar şimdi daha açık tartışılıyor. Kapitalist kültürün şekillendirdiği ve onun etkisinden kurtulamayan kişiliklerin çocuklukları gibi geliyor bize. Söz alıyoruz. Birlik halinde gitmemiz gerektiğini, herhangi bir grubu seçmek zorunda olmadığımızı. Eğer hareket bölünürse, Amerika'nın istediğinin olacağını anlatıyoruz... Umarız anlamışlardır!

Coşkulu karşılamalar ve uğurlamalarla terk ediyoruz Anadolumuzu

Öğle saatlerinde, Adana'ya çok coşkulu bir karşılama eşliğinde girdik. Adana otoban girişinde Adana Savaş Karşıtı Platform tarafından karşılandık. En coşkulu ve kitlesel karşılama Adana'da.

Uğur Mumcu Meydanı'na vardığımızda orada da yaklaşık 300 kişinin bizi beklediğini gördük. Seyhan Belediye Başkanı Yıldırım Arıkan çiçek sundu.

Buradaki basın açıklamasını biz yaptık; "Biz oraya, Irak halkıyla dayanışmak, onların acılarını paylaşmak için gidiyoruz. Maceracı ya da hayalci değiliz. Amerika'nın saldırganlık politikası sadece Irak'la sınırlı değildir. Tüm dünyada hak ve özgürlüklere saldırmaktadır. Amerika'nın emperyalist saldırısına karşı herkes birleşmelidir..."

Halayların ardından Adana'daki Amerikan karar-gahı olan İncirlik üssüne yöneldik. Belki buradan kalkan uçaklarla bombalanacaktı Iraklı kardeşlerimiz. Önce sesimizi buradan yükseltmeliydik. On yıllardır Amerika'ya karşı her sesimizi yükselttiğimizde karşımıza çıkanlar, Anadolu'nun yiğit insan-

larını katledenler yine karşımızdaydı. Jandarma yapmak istediğimiz eylemi engellemeye çalıştı. Israrımız üzerine burada bir basın açıklaması yapabildik.

İlk tanışma ve sohbetlerimizde gözlemlemeye başladığımız gerçek burada bir daha kendini gösterdi. Amerikan emperyalizmine her biçimde karşı olmadan soyut barışçılığı savunan yabancı kalkanlar (kimi istisnaları olabilirdi.) bu eyleme katılmayarak yollarını devam ettiler. ABD emperyalizminin onyıllardır bölge halklarının tepesine bombalar yağdırdığı, tehdit unsuru olarak kullandığını kendi belgelerinde açıkça yazdığı İncirlik onları ilgilendirmiyordu. Anti-emperyalist olunmadan barışçı da olunmayacağını anlayacaklar elbette!

Eylemimizin ardından "kırmızı otobüsler"e yetiştik.

İstanbul'dan itibaren bizi hiç yalnız bırakmayan, oldukları her kentte, kasabada bizleri sevgiyle kucaklayan devrimci ailemiz ve İskenderun halkı bekliyordu bizi. Ama İskenderun yoluna girdiğimizde, onlardan önce büyük bir fırtına ve yoğun yağmur karşılıyor bizi.

Yağmur altında beklemekte olan coşkulu kalabalığı gördüğümüzde yine heyecanlandık, arabalardan indik ve biz de kitleye karıştık, arkadaşlarımıza sarıldık. Yağmur, bolluk, bereket demekti. Yeni umutların doğuşunu simgelerdi. Arkadaşlarımız da bu umutlarla bizi yolculuyordu.

Bizim arkadaşlar Antakya'dan, İskenderun'dan toplanıp gelmişler. Gerçekten de her durağımızda arkadaşlarımızın büyük bir coşkuyla bizi karşılaması insana daha fazla güç ve moral veriyor.

Biz böyleyiz diyoruz. Tıpkı bir aile. Her milliyetten insanın yer aldığı büyük bir aile. "Bir ihtiyacınız var mı, şunu getireyim, şu paraları sizin için

topladık..." Orada bulunan Grup Yorum korosundan islami görüşlü bir arkadaş da kendi arkadaş çevresinde topladıkları paraları bize veriyor, onların bu düşünceleri, sahiplenmeleri ve çabaları bizi duygulandırıyor ve teşekkür ediyoruz...

İslamcılardan da karşılaşmaya gelenler, özellikle buraları olan Erdoğan'ın arkadaşları, ailesi de var. Bu gece buradayız. Otelimizin masraflarını İskenderun Savaş Karşıtı Platform karşılıyor.

Sloganlar atılmaya devam ediyor bu arada. "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Irak Halkı Yalnız Değildir"... Buradaki basın açıklamasını İskenderunlu Erdoğan okuyor...

Otele yerleşilmeden önce, Erdoğan Cihan'ı çağırarak polislerin sorduğunu, nerede kalacağını ve şu anda nerde olduğunu sorduklarını, söyledi. Otelde değil, kendi evinde kalmasını istedi. Aslında sormaları için bir neden yoktu elbette. Ama terdirgin etmek istiyorlardı belli ki. Grup Yorum adını duymaları yetmişti. Bu konvoyda devrimciler varolduğunu bilmeleri yeterliydi bu tür yasadışı davranışları için.

Erdoğan'ın evinde, AKP kurucularından Fatma Bostan Ünsal da var. Sohbetler doğal olarak hükümet üzerine geliyor. AKP'nin hükümetteki durumu, ülke sorunlarının çözümüne, ölüm oruçlarına ve bu konuda hükümetin politikasına ilişkin düşüncelerimizi anlatıyoruz. Fatma hanım da ölüm oruçları konusunda yardımcı olmaya çalışacağını, zaten Tayad'lıların partiye bir dosya sunduğunu, dosyayı kendisinin de gördüğünü anlatıyor. Ancak, sorunun bazı kişiler tarafından görmezlikten geldiğini ekliyor. Kim bu "bazı kişiler"? Bu "bazı kişiler" mi hükümet, yoksa AKP mi?!

Kendilerinin bir şey yapmaya çalışsalar da böyle bir anlayışın buna izin vermeyeceğinden bahset-

ti. Belki Fatma Hanım iyi niyetli olabilir ama, Adalet Bakanlığının ve AKP'nin bunu bir kaçış aracı olarak kullandığını da biliyoruz. İki yılı aşkın zamandır hapishanelerde ölümlerin sürdüğünü, her şeyden önce bunun kendilerinin hükümette olmalarından kaynaklı, onları da ilgilendiren bir sorun olduğunu, bu sorunu çözmek için ciddi çaba göstermediklerini, zulme karşıyız derken ne kadar samimi olduklarının burada belli olacağını anlatıyoruz. “Üzülüyoruz” demenin, tıpkı Abdullah Gül'ün 'Iraklı çocuklar rüyalarım, giriyor, çok üzülüyorum', açıklaması yapıp bir yandan da Amerika'yla o çocukları öldürmeye çalışan bir güçle anlaşmalar yapmasındaki gibi bir şey olduğunu belirtiyoruz...

→ 13 Şubat 2003

Sabah yine büyük bir kalabalık bizi uğurlamak için toplandı. Hep birlikte Suriye sınır kapısı olan Cilvegözü'ne doğru uzun bir konvoy oluşturduk. Yaklaşık 100 araçlık bir konvoy. Bizimkiler de bir minibüs tutup katıldılar konvoyumuza. Konvoyun en coşkulu bir bizimkiler. Dışarıda dondurucu bir soğuk var. Kimi zaman hızlanıp kimi zaman yavaşlayan yağmura rağmen kafamız ve zafer işareti yapan ellerimiz araçların penceresinin dışında. Sürekli sloganlar atıyoruz. Öfkemiz gökyüzünde yankılanıyor. “Yaşasın feda kültürümüz”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Irak halkı yalnız değildir”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi”. Ellerimizde zafer. Dimdik, rüzgara rağmen titremeden. Yaklaşık bir saat Cilvegözü sınır kapısına varana kadar böyle geçiyor. Bize ise beş dakika gibi geliyor.

Sınırdaki herkes arabalarından indi.

Ayrı bir anlamı var bu uğurlanışın, bu vedalaşmaların. Daha bir sıkı sarılıyoruz geride kalanlarımıza. Dağına taşına bir kez daha bakıyoruz vatan

toprağının. Bir daha göremeyeceğiz belki, uğruna canlarımızı verdiğimiz bu toprakları. Belki bir daha sarılamayacağız, tutamayacağız yoldaşlarımızın ellerini. Hemen halaya durmalıyız, kavuşmalı elimiz birbirine, kurtuluş ve isyan türkülerini haykırmalıyız hep bir ağızdan. 19 Aralık'ta yoldaşlarını kurtarmak için kendi bedenini tutuşturan Fidan Kalşen geliyor aklımıza. Fidan ısıtır bizi bu soğuk havada diyoruz.

Türkiyeli arkadaşlar ve yabancılar da giriyor halaya. Yabancılar "De loy loy"un ne demek olduğunu soruyor. Zor bir soru!

Vedalaşma anı geldi. Onlara sarılırken, Iraklı çocuklara sarılıyoruz. Bütün arkadaşlarımızı temsilen sarılıyoruz.

Ve geçiyoruz sınırdan.

Artık Suriye topraklarındayız. Burada yapılması gereken işlemleri bitirdikten sonra yolculuğumuza devam ediyoruz. Halep'e vardığımızda bizi bekleyenlerle buluşuyoruz. Karşılama bir gösteriye dönüşüyor. Uzun süre halkla birlikte ABD karşıtı sloganlar attık. İnsanların ABD'ye karşı öfkesi çok büyük. Bu eylemin ardından bir otele yerleştik.

Yerleştiğimiz Vennizia otelinde sabaha kadar süren bir toplantı yaptık. Toplantıda tartışılan konu, Ken O'kefe'nin telefon açıp canlı kalkanları Ürdün'e çağırması.

Bir kez daha kapitalizmin çarpıttığı beyinlerin, niyetleri ne kadar iyi olursa olsun insanları ne hale getirdiğine tanık oluyoruz. Tartışma şu noktaya geldi: Ken'i destekleyen ve desteklemeyenler, hatta istemeyenler oldu. Liderlik sorunu tartışıldı. Bu hareketin bir lideri olmayacağını ama Ken'in bunu dayattığını söyleyenler oldu.

Paris'ten başlayan, Roma'da alevlenen ve sonra da açığa çıkmaya başlayan tartışmaların ortasında

bulduk kendimizi. Türkiyeli grup olarak ısrarla birlikte hareket etmeyi sağlamaya çalışıyoruz. Yoksa bu organizasyon daha Irak'a varmadan bölünecek ve bu çok olumsuz yansıyacak dışarıya. Türkiyeli grup bu açıdan çok belirleyici. İki taraf da Türkiye'li grupla iyi geçiniyor.

Ken'den niye ayrılma kararı aldıklarını çok net bilmiyoruz. Tek taraflı dinledik. Diğer grubun da birçok olumsuz tavrını görmüştük. Karışık bir yapısı vardı. Güvenemiyorduk. Bir de bu organizasyonu başlatma çağrısı yapan birisini, durumunu, yaşananları bilmeden, daha Irak'a gitmeden, konuşmadan yok sayamazdık. Eğer bu olay bizi çıkmaza sürükleyecekse, Ken, bir arabayla alınabilir dedik. Bu arada, yabancılar da kendi aralarında, çoğunluğun kararıyla Sue Darling'i 'koordinatör' olarak seçmişlerdi. Koordinatörlüğü Bağdat'a yerleşene kadar geçici olarak yapacaktı. ABD'li bu bayan eski bir diplomattı aynı zamanda.

Açıkçası biz böyle bir tartışmadan, konuşulardan rahatsız oluyoruz. Çünkü bir saldırı olacak ve insanlar katledilecek. Tartışmalarımızın konusu, hep birlikte Irak'ta neler yapabileceğimiz üzerine olmalıydı. Bu çekişmeleri, bireysel meseleleleri bir kenara bırakmalıydık. Bu düşüncelerimizi toplantıda Türkiyeli canlı kalkan grubu olarak dile getirdik. Böylece toplantı da bizim söylediklerimiz üzerine şekillenmiş oldu.

Genel toplantı bittikten sonra Türkiyeli grup olarak toplantıya devam ettik. Onları tartışıyoruz. Tavrımızın ne olması gerektiğini belirlemeye çalışıyoruz. Bu hareketin geleceğini, dışarıya yansımasını konuştuk. Ken ve diğer grup arasındaki sorunu da bir şekilde çözmeliydik. Artık biz de bir şekilde içindeyiz sorunun. Sorunu hemen orada çözemeyeceğimizi biliyoruz. Fikir alışverişi yapıp, ortak

noktalar yakalamaya çalışıyoruz.

⇒ 14 Şubat 2003

Sabah, Rakka Şehri'ne doğru yola çıktık... Ken ile Irak'ta görüşecektik. Telefonla, Irak'a gelmesini söyleyecektik...

Yol boyunca türküler söyledik. Cihan ön koltukta bağlamasıyla bizlere eşlik etti. Bulgaristanlı Danna türkülerimizi çok sevdi ve anlamlarını öğrenmeye çalışıyor.

Arabamızın şöferü İbrahim direksiyonun başında yolda güzel bulduğu yerlerin fotoğrafını çekmeye çalışıyor. Bu yüzden zaman zaman zikzaklar çizerek ilerliyoruz. Onun bu profesyonel ve "artistik" fotoğraf çekme hallarine kahkahalarımız karışıyor.

Rakkaya varmadan bir önceki benzin istasyonuna bizi karşılayacak Üveydi aşiretinden bir araba gelmiş. Arabadakiler aşiretin kızı, eşi ve çocukları. Aşiret reisinin eşi, Eylül'ü çok sevdi. Eylül onların aracına binmiş önde gidiyorlar. Bizim araçlar arkalarında Rakka yolundayız. Eve kadar kadın, elini tutup hiç bırakmadı.

Rakka şehrine girdiğimizdeki görüntü bizi çok heyecanlandırdı. Adeta bütün halk bizi bekliyordu. Şehrin sokaklarında ilerlerken konvoyumuza Rakkalılar da kendi araçlarıyla katılıyor. Herkes, hepimiz zafer işareti yapıyoruz. Ve sloganlar... ABD karşıtı, halkların birlikteliğine, kardeşliğine dair arapça, ingilizce, türkçe sloganlar... Bu ucu bucağı görünmeyen konvoyumuzla şehri turluyoruz. İnsanlar evlerinin balkonlarına çıkmış, esnaflar dükkânlarının önünde zafer işaretleri yaparak bizleri selamlıyorlar. Yol kenarında bekleyen çocuklar ellerimizi tutmaya çalışıyorlar. Yüzlerce insanın elleriyle birleşti ellerimiz.

Üveydi Aşireti'nin evinde konuyoruz. Evin salonu-

na büyükçe bir sofra serildi, yöresel ve zengin bir sofraydı. Elllerinde ne varsa ortaya çıkarıp bizimle paylaşmıyorlar. Sofrada yaklaşık 60 kişiyiz. İlk önce aşiret lideri hoş geldin konuşması yaptı. Ardından bizden de bir kişi konuştu.

Suriye - Irak sınır kapısına doğru yola çıktık. Akşam saatlerinde sınıra vardık.

Irak tarafındaki sınır kapısı olan Cemrah Kaim sınır kapısında işlemlerimiz uzun süreceğe benziyor. Herkesin, üzerinde getirdiği bütün elektronik eşyaları teslim etmesi gerekiyor, işlem yapılması için. Bunlar kayıda geçecek, merkeze bildirilecek ve oradan haber beklenecek.

Ortaya çıkarılan malzemeler herkesi şaşırttı. Özellikle de görevliler şaşkın. İlk kez böyle bir şey gördüklerini söylüyorlar. Bir oda, odanın içerisinde bir tane kocaman masa var. Eşyalar masaya konduğunda, ufak bir tepe görüntüsü oluştu, masada yer kalmamıştı. Kameralar, ses kayıt cihazları, fotoğraf makineleri, zoomlu, dijital olanları, walkmanler v.d. ilginç aletler... Görevlilerle bakışıyoruz. Herkes adeta suçlu ve önündeki masada suç aletleri varmış gibi duruyor masanın etrafında. Bir yandan gülüyoruz. Bir ara görevliler odadan ayrılıp, bir yerlerle konuşmaya gittiğinde, birçok kişi masada bulunan fotoğraf makinelerini ve kameralarını sırasıyla aldı ve o ilginç anı görüntüledi hızlı bir şekilde, belli etmek istemezcesine!

Sabaha doğru işlemler bitmek üzere. Herkes odanın bir köşesinde, kimi koltuklarda, kimi yerlerde bir yer bulmuş yatıyor, işlemlerin bitmesini beklerken. Bu da diğer ilginç görüntüydü. Uyuyamayanlar şanslı. Çünkü bu görüntü kaçmaz! Fotoğraflık bir an. Kimisi horluyor, kimisinin kafası koltuğun altına girmiş. Biri üzerine serdiği montu çekiyor, üstü açılanlara bir şeyler ayarlamaya ça-

lışıyoruz.

Ve işlemler bitti. Eşyalar kayıt edildi, izin verildi. Canlı kalkanlığın faydası aslında bu. Aramızda azımsanmayacak derecede, gazeteciler, televizyoncular olduğunu sonradan daha iyi anlayacaktık, iyi bir yoldu bu şekilde ülkeye girmek onlar için...

→ 15 Şubat 2003

Artık günler süren yolculuğun ardından Irak topraklarındayuz. Bağdat'a doğru yol alıyoruz. Başka bir dünyaya gelmiş gibiyiz. Bu toprakları çok sıcak hissediyoruz. Aylardır Irak ile o kadar bütünleşmişiz ki, sanki kendi topraklarımızdayız. Yolda gördüğümüz her Iraklıya sarılmak istiyoruz, direnin kardeşler, direnin yankilere karşı diye haykırmak istiyoruz onlara.

İlerledikçe yoksulluk daha çarpıcı olarak görülmeye başlanıyor. Yıllardır uygulanan ambargo büyük etki yaratmış. Giremediği toprakları açlıkla terbiye etmeye çalışmıştı Amerika. Tabii, Birleşmiş Milletler ambargo kararının alınmasında Avrupa'nın desteğini unutmamak lazım. Şimdi Amerikan saldırısına karşı çıkıyor gibi görünüyorlar. Yalan. Yarın talan paylarında anlaştıklarında vahşete ortak olmaktan çekinmezler. Avrupa'nın kanlı sömürgecilik tarihi, faşizm, ırkçılık, dünya halklarının başına gelen ne melanet varsa kaynağı hep Avrupa olmadı mı. Bir de ülkemizdeki Avrupa Birlikçilerini düşünüyoruz. Saflık mı desek, tarih bilincinin dumura uğraması mı desek, işbirlikçilik mi desek yoksa ideolojinin kaybolmasının yarattığı gerçeklerin önüne çekilen perde mi desek...

Cihan'ın bağlamasından ezgiler yükseldikçe bu düşünceler birbir geçiyor aklımızdan. Ambargoyla aç bırakıp, sonra da diktatör Saddam halkını aç bırakıyor propagandası yapanların riyakarlıkları en

açık haliyle gözlerimizin önünde. Saddam'ın diktatörlüğünü kimse savunmuyor, ama bu tablodan ambargosuyla, bir zamanlar Saddam'ı yaratanın onlar olmasıyla tek sorumlu emperyalizm.

Yol boyunca, hani bizim ülkemizde görmeye alıştığımız, Amerikan ürünlerinin reklam panolarındaki küstahlığı sırtıtmıyor bize. Kültürüyle, ürünleriyle Amerika'ya bir tavır var. Emperyalist ajanı gibi düşünenler geliyor aklıma. Olur mu böyle, insanlar Coca Cola içmeden nasıl yaşar... diye başarlardı mutlaka söze. Coca Cola, hamburger, kredi, borç şu bu derken bir de bakmışsınız, gençlerimiz Amerikanca konuşuyor, hükümetler ne yapacaklarına karar vermek için her konuda Amerika'nın gözüne bakıyor... İstemez, içilmesin o Coca Cola...

Yol boyunca gözlerim reklam panolarına takılı kalıyor. Ülkemizde neredeyse kendimizi yabancı bir ülkede hissedecek kadar çok emperyalist tekel ürünlerinin reklamlarına nasıl da alışmışız. Nasıl da girmiş düşman topraklarımıza. Irak'ta bunun olmamasından ayrı bir mutluluk duyuyoruz.

Molalarda futbol maçı yapıyor, halaylar çekiyor, karşılaştığımız Iraklılar ile sohbet ediyoruz. Arabamızın teybinde, Eylül'ün İstanbul Gençlik Derneği'nden arkadaşlarla daha önce söyledikleri türkülerini kaydettikleri kaset çalıyor.

Farklı bir coşku kaplıyor içimizi Bağdat'a giderken. Herkeste bir canlılık. Yorgunluklar unutuldu.

Bağdatlıların bizi nasıl karşılayacağını merak ediyoruz. Ya, yerleşeceğimiz yerlerdeki insanlar; bizlere yabancı olarak mı bakacaklar, yoksa kendilerinden biri olarak mı görecekler?! Kafamızda bu soruyu tartışırken gece 22:00 civarında Bağdat'ın ıslıl ıslıl görüntüsüyle birlikte bizde de bir hareketlenme başlıyor.

Bağdat... Binlerce yıllık medeniyetlerin toprağı. Boynuna vurulacak kılıç darbesini bekleyen bir kurban gibi bir hava hiç yok. Her yan ısl ısl yanı-
yor. Adeta bir ışık denizinin ortasında tekne ile
yolculuk yapıyoruz. Parıldayan ışıklar, hafif esen
rüzgarla birlikte oluşan dalgalara benziyor. Uzak-
tan yüreğimizin bir olduğu Bağdat'ın ılık ılık esen
rüzgarı vuruyor yüzlerimize. Şehir, büyük bir tufa-
nı değil de, düğünü bekliyor. Yankilere layık olduk-
ları ders verilebilirse elbette düğün yeri olacak.
Halkların düğünü olacak. Pervasızca dünya halkla-
rına saldıran, her yeri kendi pazar alanı haline ge-
tirmeye, iliklerimize kadar sömürmeye çalışan em-
peryalist saldırganlığın önüne dikilen şerefli bir
anıtı dönüşecek Bağdat.

- Öfkeni sür namluya Bağdat!...

İbrahim Cihan'a dönüp bakıyor. Gülüyor. Belki o
da benzer duygularla izliyor Bağdat'ın ışıklarını.
Cihan'ın sessiz konuşmasını duyuyor adeta.

Bağdat'ın kenar semtlerinden itibaren halkın
coşkulu karşılamalarıyla artık yerimizde oturamaz
hale geliyoruz. Suratlarımızı pencerelere yapıştırı-
yor, ellerimizi camlardan sallıyoruz. Şehir merke-
zinde Iraklı görevliler karşılıyor bizi. Halk toplan-
mış sevgi gösterileri yapıyor. Sanki yıllardır birbi-
rimizi tanıyoruz. Yabancılık yok aramızda. Sıcak ve
yakınız Bağdatlı kardeşlerimizle. Görevliler iki ay-
rı otele yerleştiriyor. Türkiyeliler ve bir kısım ya-
abancı arkadaş Cedar Oteli'ne götürülüyoruz. Diğer
arkadaşlar da 10 dakikalık uzaklıktaki Andalus
Oteli'ne yerleştirildiler.

Cedar oteli Birleşmiş Milletler yetkililerinin de
bulunduğu binanın karşısında. Kitle imha silahları
denetimi, araması yapıyorlar.

Ne büyük sahtekarlık! En gelişmiş, en fazla kitle
imha silahı, bu denetçileri buraya gönderenlerde.

Amerika'da, Avrupa'da. Ve tabii, Ortadoğu'nun ortasına kanlı bir hançer gibi saplanan İsrail'de. Ve bunu bütün dünya biliyor. Halkların kendi iktidarlari birer birer kurulmadıkça, güç olmadıkça bu durum böyle gidecek.

Ne büyük sahtekarlık ki, BM denilen sözde uluslararası kurum, çelişkilerden dolayı ne tam Amerika'nın istediğini yapabiliyor, ne de Avrupa'nın. Atıyor topu ortaya, kim daha güçlüyse kararlarını ona göre yorumluyor ve uyguluyor. Güçlünün adaleti! Bir de kimileri bu BM'ye güvenmiyor mu; sanki yaşananlara gözlerini kapamışlar.

Eylül, üç bayanla birlikte aynı odada kalıyor. Sevgi, Danina ve Yunanlı bir bayan. Erkekler de üçerli, dörderli olarak yerleştiler odalarına.Gece geç saatte yaptığımız toplantıda dönüp dolaşiy yine aynı konuya geliyoruz.

Türkiyeli grup olarak sorunların çözüm noktasında daha fazla belirleyici olmaya başlıyoruz. Birlikteliğin önemini vurgulayarak yaptığımız konuşmalar havayı olumlu yönde değiştiriyor. Bir bakıma canlılığı ve birleştiriciliği sağlamak bize düşüyor.

Otelde internet kafe vardı ve uluslararası görüşmeler yapabilecektik. Sonradan internetin sorunlu olduğunu öğrenecektik...

Yarın, 1991'de bombalanmış bir sığınağı gezeceğiz. Meraklı ve heyecanlıyız.

El-Ameriye'deki çelik, et ve betondan yapılmış heykel emperyalizmi anlatıyor

→ 16 Şubat 2003

Sabah, Dr. Abdulrezzak El-Haşimi adındaki yetkili geldi ve bir hoşgeldiniz toplantısı yaptı. Dr. Haşimi, "Irak Barış, Dostluk ve Dayanışma Derneği"nin başkanı. Irak'a gelen bütün yabancılardan o sorumlu. Bu dernek devlete bağlı çalışıyor. Bundan sonra genel itibariyle bizimle, kendisinin ilgileneceğini, bir sorun olduğunda rahatça söylememiz gerektiğini, "hatta onu çileden çıkaracak derecede sinirlendiren şeyleri" de rahatça sorabileceğimizi anlattı. Sanırım bunu söylemesinin nedeni, kafalar-daki olumsuz önyargıları dağıtmaktı...

Öğleye doğru Bağdat'ın merkezinde bulunan El-Ameriye Sığınağı'ndaki anmaya katıldık. Bu sığınakta 1991 Körfez Savaşı'nda 418 kadın ve çocuk ABD uçaklarından atılan bombalarla katledilmişti. Sığınagın girişinde katliamı anlatan bir heykel var. Heykel haykıran bir insan figürüydü. Yüz hatları derin bir acıyı resmediyor. Emperyalizm işte budur

der gibi anmaya gelenlere kısık gözlerle bakıyor.

1991'deki bombalama sırasında, patlamanın gücüyle her şey paramparça olmuş. İnsan etleri, çelik parçaları, beton parçaları birbirine karışmış. Bu olayın acısının unutulmaması için de, bu heykel; patlamada iç içe karışan çelik, et parçası ve beton-dan yapılmış. Amerika sığınak delici özel bombalar kullanmıştı burada. Sığınağa gittiğimizde orada açılan resim sergisini, katledilen insanların eşyalarının ve fotoğraflarının bulunduğu müzeyi ziyaret ettik. Ardından, olayın yaşandığı günkü görüntülerden oluşan bir belgesel izledik. Daha sonra Iraklı yetkililerin de gelmesiyle etkinlik programı başladı. Konuşmalar yapıldı, çocuk korusu şarkılar söyledi. Bu arada CNN Türk televizyonu ve Irak Tv kanalları bizimle röportajlar yaptı. Etkinlik sürerken, Slovenyalı arkadaşlar, katliamı anmak için üzerlerindeki "unutma", "hatırla" yazılı kağıtlarla yere yatarak 20 dakika yerde hareketsiz, ölü pozisyonunda kalma eylemi yaptılar. El-Ameriye sığınasının bombalanmasını, o heykelin yanındaki yazı iyi ifade ediyordu;

"El-Ameriye sığınagındaki suç, sadece barbarlık değil, korkaklık ve kanunsuzluğun bir ispatıdır."

Oradaki Iraklılarla da ara ara sohbet ediyoruz. Bir memurun maaşını sorduğumuzda ortalama 30-70 dolar arasında değiştiğini söylemişlerdi.

Biz El-Ameriye'deyken Ken O'Keefe de Şam üzerinden buraya geldi. İlk defa orada karşılaştık Ken'le.

Ken'in isteğiyle akşam diğer canlı kalkanların bulunduğu Andalus Oteli'nde genel bir toplantı yaptık.

Kenneth O'Keefe kısa bir konuşma yaptı. Buraya niçin geldiğinden, bu hareketi başlattığından, bir takım sorunların olduğundan bahsetti. Toplantı is-

tenilen gibi olmuyordu. Sorun geçirtilmeye çalışılıyor. Henüz doğrudan müdahale etmeye başlamadık. Dil sıkıntısı pratik davranmayı zora soksa da dinliyoruz, öğrenmeye, anlamaya çalışıyoruz.

Bu konu çok açılmadan diğer gündemlerimize geçtik. Savaş koşullarında ihtiyaç duyacağımız şeyleri belirlemeye çalıştık.

Bizim dışımızda; savaş karşıtı gruplar, barış gönüllüleri, anti emperyalist grupların Bağdat'ta olduğunu öğrendik. "Sınır Tanımayan Doktorlar", "Voice in The Border" (Sınırdaki Ses), "Voice in The Wilderness" (Çöldeki Ses), "Bridge to Iraq" (Irak'a Köprü), Japon Müzisyenler, İspanyollar'dan oluşan "Stop The War Against To Iraq" (Irak'taki Savaşı Durdur), çeşitli Arap ülkelerinden gelen gruplar. En kalabalık grup ise "Human Shields" (Canlı Kalkan) grubuydu.

→ 17 Şubat 2003

Canlı Kalkan olarak yerleşilecek yerlerden Saba Nisan Su Tesisleri'ni ve Güney Bağdat Elektrik Santrali'ni gezdik. Su tesisleri çok büyük bir alan üzerine kurulu. Dicle Nehri'nden alınarak büyükçe havuzlar içerisinde biriktirilen sular, aynı tesis içindeki arıtma sistemlerinden geçirilerek şehre dağıtılıyor. Şehrin biraz dışında kalıyor, çevresinde yerleşim yeri pek yok.

Su tesislerinin içini gezdik ve elektrik santraline bakmaya gittik. Elektrik santrali de yine büyük bir alanı kaplıyor. Tesislerin ortasında 4 adet büyük kule, uzun bacaya benzer ve etrafında elektrik enerjisi sağlayan santraller. Güney Bağdat Elektrik Santrali'nde bir tek katlı geniş bir odadan oluşan ve canlı kalkanlar için hazırlanan yeri de gezdik. Burada 20 kişi kalabilecek. Bu tesis '91 savaşında üç yerden vurulmuş, üç kişi hayatını kaybetmiş,

bir kısmı da yaralanmış bu bombalamada. Bu tesis şehir merkezine biraz daha yakın. Orada hep beraber fotoğraf çektirdik ve ardından Om Al-Mairih Camii'ni gezmeye gittik. Bu camii, 1991 yılında Amerika tarafından bombalanmış ve sonrasında yeniden yapılmış. Sonra El-Gazali semtindeki Ummu'l Mahal Kilisesi'ni gezdik. Buralarda fotoğraflar çektik. Amerika, '91 saldırısında Irak içerisinde hemen hemen bombalamadık bir bölge bırakmamıştı.

Akşam saatlerinde otele döndüğümüzde, artık günlük olarak yapmaya karar verdiğimiz toplantımızı yaptık. En düzenli giden şey toplantılardı. Çeşitli eylem önerileri, tartışmalar o kadar çoktu ki, havada uçuşuyorlardı adeta. Her akşam 18.00'de durum değerlendirmesi yapıyor ve önümüzdeki programları belirliyoruz. Tabii hiç eksik olmayan "ayırışma", "iki grup" tartışmaları yapıyoruz istemesek de.

Toplantı sırasında konuşmalardan bir özet aktarırsak, sanırsınız durum biraz daha anlaşılır olacaktır:

"Ken Nichols O'keefe: Yurtdışından canlı kalkan olarak 200 kişi daha gelecek. Buraya gelmeden önce onu organize etmeye çalıştım. Sayının dahada artacağını düşünüyorum.

Bu hareketi başlatırken benim düşüncem Irak'a tersine büyük bir göç hareketi başlatmaktı... Greenpeace'den etkilenerek böyle bir eyleme geçtim. Yani bu eylem doğrudan eylem, gönüllü eylem...

Kimi politik yapılar bu eylemi sahiplenmeye çalışıyor. Başlangıçtaki saflığın bozulup bürokratik bir yapıya dönüşmesi beni korkutuyor. Buna bir çözüm bulmalıyız.

Benim hakkımda pek çok yalan söylendi sizlere. Bunu yapanlar kendi politik yapılarını öne çıkarmak için yaptılar. Daha iyi yeteneklerim veya becerilerim yok elimden geleni yapmaya çalışıyorum...

Hepinizden tek tek özür diliyorum bu kişisel problemlerle sizleri meşgul ettiğim için. Ama bunların hiçbirisi benim elimde olan şeyler değil. İnsanlar durmadan benim hakkımda dedikodular yapıyorlar. Bunu yapan birkaç kişiyle özel olarak konuşacağım, eğer onlar bu hareketin içinde devam ederlerse ben olmayacağım. Ben olursam da onlar olmayacaktır.

İnsanların kendi inisiyatiflerini koymasından yayanayım, sürekli benim lider olmaya çalıştığımdan söz edilmiş, hiçbir zaman öyle bir amacım olmadı. Ben yokken bu insanlar kendi politik gündemlerini öne çıkarmak için büyük oyunlar çevirmişler. Sonuç olarak; ben bu savaşın olmasını istemiyorum, bunun için yola çıktım, her gün çocuk ölümleri duymak istemiyorum.

Jhon Marcos: Artık bu hareket Ken Nichols O'Keefe değildir. Herkes çok fazla emek gösterdi. Canlı kalkan konvoyu Bağdat'a 100 km kala Ken telefon açıyor ve yolun tehlikeli olduğu türünde bahaneler göstererek bizleri Ürdün'e çağırıyor. Bazı insanların gitmesi gerektiğinden bahsediyor. Bu yaptıkları ve söyledikleri bölünme yaratacak şeylerdir. Ken'in bu şekilde davranmasını onaylamıyorum.

Selamettin Tellioğlu: Bütün sorunları bir kenara bırakalım, araları bozuk olanlar birbiriyle barışsın. Kardeşlik ve dostluk içinde yürütelim çalışmalarımızı. Yapılan yanlışlıkları alttan almaya çalışın.

Şaban Dayanan: Sizleri anlayamıyorum gerçekten. Barışı sağlamak için gelen insanların kendi içlerinde de barışık olabileceğini ve olması gerektiğini düşünüyorum. Eğer kendi içimizde barışık olmazsak nasıl barışı sağlamayı düşünebiliriz.

Ken Nichols O'Keefe: Bu kesinlikle kişisel bir problem değil. Bu insanların kendi gündemlerinden kaynaklı. Örneğin John Ross benim hakkımda

söylenilen yalanlardan dolayı bana önyargı ile yaklaşıyor. Bu hareketin içinde kalmak için elimden geleni yapacağım, fakat beni çöpe çevirdiler. Hem de annemin yanında yaptılar bunu. Eğer bu durum devam ederse ayrılırım. Sürekli bahsettiğim insanlar kesinlikle koordinasyonda yer almayacaklar. Kimseyle bizim adımıza görüşme yapmayacaklar. Bunlar üç kişi. Bu bahsettiğim üç insan Irak'ta kalıp bize yardımcı olacaklarsa sevinirim. Fakat bu insanlar basınla görüşmeyecekler ve koordinasyonda yer almayacaklar.

Sue Darling; Ken isimleri açıklasın.

Ken Nichols O'Keefe; İsimleri açıklayıp açıklamam oylamaya sunulsun. Çünkü sonrasında bölünmeye neden olabilir ve bu konularla artık zamanınızı almak istemiyorum.

Chirstian Birrgs; Benim söylemek istediğim iki konu var.

Birincisi, ben buraya sadece savaşı durdurmaya gelmedim. Aynı zamanda zulme karşı bir mücadelenin başlamasına yardımcı olmak için geldim. Yol boyunca maalesef Ken'in bahsettiği bu insanların çıkarttıkları sorunlarla ilgilenmek zorunda kaldık.

İkincisi, ben onlara karşı geldiğimde beni tehdit ettiler. Arabalarımızın üzerindeki TJP yazısını çıkartacaklarını ve beni arabadan atacıklarını söylediler. Bu insanlar aramızdan ayrılmasalar da dikkatli olmamız gerekiyor. Amerika'daki gibi bir demokrasiden sözedenler var. Ve bunun takipçiliğini yapıyorlar. Bu hareket eğer gerçeğin takipçisi olmayacaksa ve çıkarlarla hareket edecekse başlamadan bitmiş olur. Bizim vermemiz gereken mesajı ortadan kaldırmaya çalışan ve sözcü olmaya çalışan insanlarla büyük bir sorunumuz var. Bu sorunu çözmemiz gerekiyor. Herkes samimi olmalı.

Jhon Ross; Burada bu özel sorunlarımızdan bah-

setmemizi uygun bulmuyorum. Duvarların kulağı vardır, bu tartışmayı burada yapmamalıyız.

Şaban Dayanan: Artık ayrılmayı konuşmak yerine birleşmek için cesurca adımlar atmamız gerekiyor.

Ethem Tepeli: Herşeyi bir kenara bırakıp yolu-muza, çalışmalarımıza devam etmeliyiz. Biz burada bunlarla zaman geçirirken düşmanın ilerlediğini unutmayalım.

Cihan Keşkek: İnsanlar bizden çok şey bekliyor. Bize umut bağlamış durumdalar. Onlara layık olmalıyız. Bu tartışmalar harekete zarar verecektir. Biz her zaman birleştirici ve bütünleştirici olmalıyız.

Ken Nichols O'Keefe: Gerçekten bunları tartışıyor olmamız beni üzüyor. Eğer buna ben neden ol-duysam hepinizden tekrar özür diliyorum. Ama bu durum bence bilinçli olarak yaratıldı. Hareketimize zarar vermek istiyorlar. Bu konuda açık gözlü olmalıyız. Bütün sorunların bir an önce çözülmesini ve bölünmeye neden olacak durumların bir an önce kalkmasını istiyorum."

Sorunlar bitmeyecektir. Bu tartışma sürecektir. Şu an için bizim açımızdan kimin ne amaçladığını anlamak için yeterli bilgi var denilemez. Bir gözle-mimiz oluşuyor kuşkusuz, ama bunun adını koymak için acele etmemeliyiz.

Aynı zamanda bu toplantıda görev komiteleri de belirledik. Bu komiteler: Yerleşim Komitesi, Politik Aktivite Komitesi, İnternet Sitesi Komitesi, İlk Yardım Komitesi, İletişim Komitesi ve yeni gelenler için Karşılama Komitesi şeklinde. Cihan Politik Aktivite Komitesi(eylem komitesi)'nde Eylül de İlk Yardım Komitesi'nde görev aldı. Türkiyeliler her komitede vardı. Sorunlara müdahale ve birleştiricilik için bu gerekiyordu ve bu konuda aramızda ka-

rar almıştık.

Toplantıdan sonra aramızda konuşarak değerlendirdik. Şu konuşmalar geçti:

Eylül: Ne yapmaya çalışıyorlar sence?

Cihan: Ne yapmaya çalıştıkları ayrı bir konu, bu ilerde netleşecektir. Ama iyi niyet olmadığı açık. Bizim için sorun şu olmalı; bu hareket bizim için ne anlama geliyor?

Eylül: Ülkeden hareket etmeden önce de konuşmuştuk bunu. “Canlı Kalkan” hareketi temelinde fedakarlık olsa da, birçok açmazları var. Birincisi, emperyalizm gerçeğini sınıfsal bir bakışla göremiyor. Yüz değil de, beş yüz kişi buraya gelse ne olacaktı ki, değişen bir şey olmayacaktı. Amerika’nın devasa imparatorluk çıkarları var. Bu çıkarlarından böyle bir girişimle vazgeçmez de, tereddüt de etmez.

Cihan: Biz bu savaşı durururuz hayalciliğine kapılmadığımızı belirtmemizin temelinde de bu var ya zaten.

Eylül: Evet, bunu yola çıkmadan da belirtmiştik. İkincisi, devrimci bir girişim değil. Halkların gücüne değil, sivil toplumcu bir mantığa dayanıyor. Protest hareketlerle, sistemin içinde sistemi reforme etmeye dayanan bir mantık.

Cihan: Bu, bu hareketin içindeki insanların kafa yapısını da yansıtıyor aslında. Amerikan demokrasisinden söz ediyor kimisi. Barışçıyız diyor, Amerikan demokrasisiyle barış geleceğine inanıyor. Aslında böyle bir mantık işgali destekler. Mesela, şöyle diyebilir; tamam ABD Saddam yönetimini yıksın, ama çocuklar ölmesin, fazla kan dökülmesin...

Eylül: Burjuva hümanizminin halkların zulme karşı direnişi noktasındaki en tehlikeli tezahürü. Bizim ülkemizde de aynı kafayı taşıyanlar yok mu; mesela ölüm orucu karşısındaki tavırları, feda ey-

lemleri karşısındaki tavırları örnektir. Emperyalistler, “şiddet kullanma hakkı bizim, halklar sadece boyun eğecek, şiddet kullanırsa terörizm olur” diyor. Bu kesimler de özünde aynı şeyi söylüyor, itiraz noktaları; Amerika da fazla şiddet kullanmasın.

Cihan: Kısaca şu emperyalizm de, emperyalistlik yapmaktan vazgeçsin...

Eylül: Çiçekler, kuşlar, böcekler, çocuklar, oh ne güzel dünya... Ama dünya gerçeği böyle değil ki, çelişkiler ve çatışmalar böyle şekillenmiyor ki! O zaman başka yollar devreye girmek zorunda kalıyor.

Cihan: Evet, biz de bu açıdan bakmalıyız Canlı Kalkan hareketine. Bir vesiledir bizim açımızdan. Bizim sorunumuz, Irak halkının yanında olmaktır. Acı mı yaşıyor, biz de yaşarız. Direniyor mu, biz de direniriz. Gülüyor mu, biz de güleriz. Savaşı önleriz, Amerika'yı durdururuz gibi boş hayaller değil, bizim için önemli olan dayanışma.

Tabii, bırakalım ne halleri varsa görsünler demeliyiz. Amerikancılar bu tür girişimlere saldırarak, hakaret etmek için elinden geleni yapıyor. Yarın, korkup bombalar düşmeden kaçanlar da olacaktır. Elleri koz vereceklerdir. Ama en azından biz birlikte hareket etme noktasında çaba harcamalıyız.

Eylül: Kaçanlar olacaktır dedin de... Biz sonuna kadar burada kalmalıyız. Sonuç ne olaksa burada olmalıyız. Bize yakışan budur. Devrimci ailemize böyle layık olabiliriz. Hangi işimizi yarım bıraktık, geri döndük ki! Canan ve Zehra Kulaksız ne diyorlardı; başladığın işi yarım bırakma!”

→ 18 Şubat 2003

Sabahtan, Türkiye'nin Irak Büyükelçiliği'ne gittik. Büyükelçiliğe isimler ve telefon listeleri veril-

di. Herhangi bir durumda tanıdıklara haber verilmesi için. Büyükelçiye bu saldırının haksız olduğunu, saldırıya karşı olduğumuzu tekrar vurguladık ve bunu hükümete iletmesini istedik. O da bize, kendimizi riske atmamamızı, dikkat etmemiz gerektiğini söyledi.

Nasıl olsa “bir şey yapılacaksa devlet yapar” halkın bir şey yapmasına gerek yok. Yapanlar ya maceracı ya “terörist”. Her konuda aynı kafa yapısı. Bizim orada ölümümüz AKP iktidarının ve genelkurmayın topraklarımızı, hava sahamızı, limanlarımızı Amerika’ya kullandırmasındaki suçunu halkın gözünde biraz daha büyötmüş olacak.

Ardından buradan ayrılarak bazı yabancı arkadaşlarla birlikte El-Mansur Hastanesi’ni ziyarete gittik. Hastane hakkında bir doktor bize seminer verdi. Odaları ve hastaları ziyaret ettik. Çocukların olduğu bölümü ziyaret ettik ve onlara hediyeler verdik. Hastanede yatan çocukların ve başlarında duran annelerinin durumu içler acısı. İlaçlarını zor ayarlıyorlar, yiyecek konusunda sıkıntı çekiyorlar.

Hastane 1983’de kurulmuş. 300 yataklı. Çocuk hastalıkları ve acil hizmetler veriliyor. Aynı zamanda bir eğitim hastanesi. Bağdat Üniversitesi Tıp Fakültsinin bir kolu burada. 1991 Körfez Savaşında çok büyük bir yıkım yaşamışlar ve 13 yıldır ambargo altında olmaları hastanenin koşullarını daha da kötüleştirmiş. 1991 yılından sonra kanser vakalarının çoğaldığını söyledi doktor. Bunun nedeninin savaşta kullanılan düşük yoğunluklu uranyum olduğunu belirtti. Savaş öncesi sağlık alanında yapılan 2200 uluslararası anlaşma ABD tarafından iptal ettirilmiş. Yani ambargo hastanelere de uygulanmış. Büyük oranda ilaç eksikliği ve teknik ekipman sıkıntılarının olduğunu söyledi. Yine de bu zor koşullarda hizmet vermeye devam ediyorlarmış. Sa-

vaş için hazırlıklarınız nelerdir diye sorulan bir soruya sadece yedek malzeme depolamaya çalıştıklarını onun dışında halkın kendi kendine tedbirler aldığını söyledi. Hastalar hakkında sorulan sorulara karşı şu bilgileri verdi; hastahane de 50-60 çocuğun kemoterapi tedavisi gördüğünü, bunun dışında 80 çocuğun bu tedavi için hastaneye gelip gittiğini söyledi. 1991 savaşı ndan sonra 5-6 kat daha fazla hastanın geldiğini, özellikle çocuklarda kanser sayısının fazlalaştığını söyledi. Genetik bozulmaların da 1996'dan son da 6 katına çıktığını ve batı bölgelerinde bilinmeyen, teşhisini koyamadıkları hastalıkların ortaya çıktığını ve tüm bunların ABD'nin attığı bombalardan kaynaklandığını ekledi.

Burası Irak'ın iyi hastanelerinden bir tanesi aynı zamanda. Kötüsü nasıl acaba?!

→ 19 Şubat 2003

Sabah, "Irak Saldırısına Karşı Uluslararası Öğrenci ve Gençlik Forumu"nun etkinliğine katıldık. Dünyanın çeşitli ülkelerinden de gençlik gruplarından temsilciler var. Etkinlikte çeşitli sahne gösterileri yapıldı. BAAS Partisi'nin tek kadın bakanı olan Am-mash bir konuşma yaptı. Bine yakın insan ve büyük bir coşku var etkinlikte. Çeşitli gruplar durmadan sloganlar atıyor. Kitle hareketli. Program sonunda biz de Türkiyeli diğer arkadaşlarla birlikte sahneye çıkarak halaylar çektik ve Iraklılar'la birlikte Amerikan karşıtı sloganlar attık. Bu görüntüler çeşitli dünya televizyonlarınca da ilgiyle yayınlandı. Lübnan televizyonuyl a röportaj yaptık.

Cumhuriyet Köprüsü'nden Birleşmiş Milletler binası önüne kadar yapılan halk koşusuna katıldık. Birleşmiş Milletler binasının bahçesinde "*Irak Halkının Yanındayız*" pankartımızı açıp, slogan atarak

eylem yaptık.

Akşamki toplantımızı Ken'in önerisiyle çoğunluk olarak Türkiye'li canlı kalkanların kaldığı Cedar Otelinde, bizim otelimizde yaptık. Keen'in bizimle özel olarak bir konuşması oldu. Onun için gerçekten çok önemli bir yere sahip olduğumuzu, bizlere güvendiğini ve bizlerle pek çok şey yapmak istediğini söyledi. Biz de ona, pek çok şeyi tüm canlı kalkanlarla birlikte hiçbir ayrım gözetmeden hep birlikte yapmamız gerektiğini söyledik. Yani şunu söylüyorduk; hiçbir zaman Ken'i destekleyenler veya desteklemeyenler diye ayrılan grupların içinde olmayacağız. Artık bunları aşip öncesinde olan sorunları bir kenara bırakıp daha fazla iş yapmak için çalışmamız gerektiğini söyledik.

→ 20 Şubat 2003

Ali Baba Meydanı'nda yapacağımız eylemin, yerin uygun olmamasından dolayı iptal etmek zorunda kalmamızdan yararlanarak yeni gelen yabancı gruplarla tanışmaya çalıştık. Bahreyn'den, Mısır'dan, İspanya'dan, İtalya'dan yeni grupların geldiğini öğrendik. E-mail yoluyla arkadaşlarımızla görüşmeler yaptık, basınla diyalog halindeydik. Hemen hemen her günümüzün bir saati internet kafede geçiyor. Bazen daha fazla. İnternetin saati 3000 dinar. (1 dolar = 2300 dinar) Doların fiyatı neredeyse her gün artıyor. Bazı mail adresleri yasak. Amerikan kökenli adresler, hotmail ve benzeri adresler yasak.

Amerikan saldırısı altında bir ülke için bunlar anormal değil. Kimileri "vay özgürlük yok" diyeceklerdir. Doğru Irak'ta ne halk demokrasisi var, ne de burjuva demokrasisi. Ancak, bu tür yasaklar her şeyden önce ülkelerinin güvenliği ile ilgili. Biz bunu anlayabiliyoruz. Ajan faaliyetlerinin, bombala-

nacak hedeflerin belirlenmesinin önüne geçmek için bu tür tedbirler alıyorlar. Uydu telefonu da bu tedbirler arasında.

Akşamki toplantıda hesapladık, canlı kalkanlar olarak yaklaşık 132 kişiyiz. Dünyanın birçok yerinden insanlar. Bugünden itibaren Andalus Otel'i'nin 206 nolu odası canlı kalkanların ofisi olacak. Telefon ve internet bağlantısı da var. Dışarıyla bağlantımızı, basın ilişkilerini, organizasyonları buradan yapacağız. Özel görüşmeler için değil.

Yarın Türkiye'li grup olarak Türkiye hükümetinin Amerikan işbirlikçiliğini protesto amaçlı bir basın açıklaması yapacağız.

→ 21 Şubat 2003

Basın açıklamasını medya binasında yapacağız. Türkiye basını ve daha fazla yabancı basının ilgisi yoğun. Açıklama, içerik olarak Amerika'nın saldırısıyla, Türkiye'nin üslerini ve limanlarını ABD'ye satmasıyla ilgili. "Bir ülkenin savaşa sokulması konusunda para pazarlığı yapılmasını doğru bulmuyoruz. Bu savaştan ve akacak kandan Türkiye hükümeti de sorumlu olacaktır... Irak'a saldırı, insanları felakete sürükleyecek. Bizler, Irak halkıyla dayanışma içerisinde olacağız. ABD askerlerinin 26 milyar dolarlık rüşvet karşılığında, topraklarımızda konuşlanmasını istemiyoruz."

Hürriyet yazarı ve Tüsiad'ın gayri resmi sözcüsü Ertuğrul Özkök'ün, bizim üzerimizden ABD saldırısına karşı çıkanlara saldırıları bu açıklamadan sonra iyice zıvanadan çıktı.

Bu basın açıklaması onu rahatsız etmiş. Oligarşinin tavrının bütün dünyaya teşhir edilmesinden huzursuz olmuş. Her zaman böyle olmadı mı; onlar her türlü katliamı yapacaklar, kimse onları teşhir etmeyecek. Ederlerse "Türkiyeyi jurnallemiş"

olurlar!

Bu açıklamadan birkaç gün sonra, "Size canlı kalkan olun diyen mi var" başlıklı yazısıyla şöyle diyordu Ertuğrul Özkök:

"GEÇEN cumartesi günü okudum. Türkiye'den giden canlı kalkanlar Bağdat'ta bir basın toplantısı düzenlemişler ve şunu söylemişler:"Eğer burada bizim başımıza bir şey gelirse, bunun sorumlusu Türkiye Cumhuriyeti hükümeti olacaktır."

Hayatımda hiç böyle bir şey duymadım.

Sen kalkıp kendi özgür iradenle savaş bölgesine gideceksin. Sonra orada utanmadan basın toplantısı yapıp, "Biz burada ölürssek, sorumlusu devletimiz olacak" diyeceksin.

Adama sormazlar mı...

Sen afra tavra atarak yaptığın bu şövalyeliği, devletinden garanti alıp da mı yaptın?

O zaman nerede kaldı bu işin cesareti?

Hani canlı kalkandın sen?

...

Ben bir adım daha ileri gideceğim ve onlara şunu söyleyeceğim.

Eğer Bağdat'ta başınıza bir şey gelirse, bunun sorumlusu Türkiye Cumhuriyeti devleti falan olmayacak.

Zaten kalanlarınızın bir bölümü de büyük bir ihtimalle savaştan önce döneceğiniz için size bir şey olmayacak.

Ama orada kalan Iraklı sivillere bir şey olursa, biliniz ki, bunda sizin de sorumluluğunuz olacak.

Çünkü bu tek yanlı davranışlarınızla o diktatöre öylesine cesaret verdiniz ki, halkını ateşten koruyacak en küçük adımı atmıyor.

O diktatöre yıllarca hep böyle yaltaklanıldığı için, önce İran'a saldırdı. Sonra Kürtlere zehirli gaz

attı.

Sonra Kuveyt'i işgal etti.

Şimdi de halkını yeni bir maceraya götürüyor.

Önüne canlı kalkan gibi geçtiğiniz adam işte budur.

Siz o zavallı insanlara değil, böyle bir diktatöre canlı kalkansınız.

Orada yararlı bir şey mi yapmak istiyorsunuz?

Bağdat'ın çarşısında şöyle bir pankart açın:

"Ey Saddam, çekil artık ve halkının önünü aç."

Madem canlı kalkan olma cesaretiniz var, madem savaşı önlemek istiyorsunuz.

Bush'a karşı yaptığınız gösterinin, fazla değil, onda birini Saddam'a karşı yapın. Bakın bakalım böyle bir pankartı açabilecek misiniz?

Açılırsa, kaç dakika açık kalacak?

Sizin başınıza neler gelecek?

O ana kadar size dostça davranan Bağdat polisi bir anda nasıl kurtlaşacak?

Türkiye'nin ABD askerlerine kolaylık sağlamasıyla ilgili tezkere bugün yarın Meclis'in önüne gelecek.

Biliyorum, bu konuda milletvekillerinin üstünde ağır bir kamuoyu baskısı var.

Ama bununla ilgili kararlarını verirken, şu muhasebeyi yaparlarsa, içleri daha rahat olur.

ABD ve İngiltere bu harekate Türkiye izin verse de vermese de yapacak.

Dolayısıyla bizim sınırimızdaki bu tarihi olayın dışında kalmamız mümkün değil.

Biz Amerikan askerine kolaylık sağlasak da sağlamasak da ABD oradaki Kürt unsurları devreye sokacak.

Üstelik biz izin vermediğimiz takdirde, bunu ya-

parken üzerindeki Türkiye baskısı da kalkmış olacağı için orada istediği etnik grubu istediği gibi siyahlandırabilecek.

Biz bu savaşın sıkıntılarını, ekonomik zararlarını yine çekeceğiz.

...." (25 Şubat 2003, Hürriyet)

Yazı, klasik olmanın da ötesine geçip arsızlaşmış bir Amerikancının ruh halini yansıtıyordu. Demokrasiden, diktatörlükten söz ediyor ama despot. Amerika'nın istediği tezkerenin çıkmaması riski uykularını kaçırıyor. Bu konuda en küçük payı olan kim varsa ona saldırıyor. Bize saldırısı da bu yüzden. Bizim fedakarlığımızı onun anlaması mümkün değil. O dolarla yatıp kalkıyor, biz halkın acılarıyla, özgürlük, bağımsızlık umutlarıyla. Onun ataları Kurtuluş Savaşında, işgalci güçlerin eteklerinden ayrılmayanlardır. Bu kafa, ülkemiz işgal edilse onların yatak odalarına "ikram" yapmaktan çekinmez. Yeter ki, karşılığında dolar gelsin. Halk için, vatan için, dünya halkları için tek bir tırnağını kanatmaya yüreği yetmez, canını feda edenlere dil uzatır. Amerikancılığın en pespaye noktasını temsil ediyor o kafa. Her şey satılıktır, kapitalist pazarda alınıp satılan bir maldır onun için. Ülke mi; sat gitsin. Halk mı; oligarşinin üç beş ailesi kalsın yeter. Ahlaki, siyasi, kültürel değerler mi; onlar ne ki! Beyni böyle çalışır onun gibilerin. Düşünsel, kültürel olarak hayvanlaşma noktasıdır esasında. İnsana ait olan değerlerin, ahlakın yok olduğu yerdir. Bu noktada her türlü demagoji devreye girer. Saddam'ı geçmişteki çeşitli olaylarda cesaretlendirenin bizim gibiler olduğunu söylemesi ise yalanın kuyrukusu. Sözüünü ettiği bütün gelişmeler bizzat Amerika'nın desteğiyle oldu. Bunu artık bütün dünya biliyor. Özkök gibileri de zaten "ya bilmeyen varsa" diye yazar. Yalandan kim ölmüş, demagoji-

den kimin suratına tükürülmüş...

Hele Türkiyeli grubun politik tavrı iyiden iyiye çileden çıkarıyor. Elbette burada Irak halkına olduğu gibi, bize olacıklardan da, bu saldırıya destek veren herkes sorumlu olacaktır. AKP hükümeti veriyor, onlar da olacaktır. Özkök, bunu demagogjilerle açıklayamaz.

Sonraki günlerde de yazmaya devam edecekti Ertuğrul Özkök. "Geri dönüyorlar, döndüler" diye yazacak, ama bizim işgal sonuna kadar Bağdat'ta kalışımızdan ise hiç söz etmeyecekti. Hukuk, adalet, doğru habercilik, özeleştirisi ona uzak. Nasıl olsa gazetem var, köşem var, istediğim yalanı söyleyirim. Sorumsuzluk dizboyu.

Bir yazısında, solcuların islamcılarla birlikte hareket etmesinden duyduğu rahatsızlığı kusmuştu. Biz burada örnektik. Ülkedeki ABD karşıtı eylemler de aynı şekildeydi. Solcusuyla, İslamcısıyla bir aradayız, onun kışkırtmaya çalıştığı gibi bir sorun da yok. Onların safında olmayanlar ne kadar birbirinden ayrı olursa, burjuvazi o kadar rahat olur.

Basın açıklamasının ardından otele dönerek daha önce programlanan Babil ve Kerbela ziyaretlerini yapmak için yola koyulduk.

Heyecanlıyız. Babil Harabeleri'nin de, Kerbela'nın da tarihi ve bölge halkları açısından önemlerini biliyoruz. Anadolumuzda da türkülerle, şiirlerle dilden geçmişti isimleri. Özellikle Kerbela'nın yarattığı kültürü burada Şii'ler temsil ederken, ülkemizdeki Alevi halkımızdan biliyoruz. Kerbela, zulme karşı direniş. Sonunun ölüm olacağını bilsen de zulmün önünde boyun eğmemek.

Babil Harabeleri'ndeyiz. Nice uygarlıkların yaşadığı topraklar buralar. Ayakta kalmayı başarmıştı yine de... Babilliler kendilerine özgü davul ve zurnalarıyla karşıladılar. Yine davul zurna eşliğinde

harabeleri gezdik. Çocuklar harabelerin girişinde resimler yapıyor. Onların resimlerinden oluşan sergiyi gezdik. Bildiğimiz ev, çiçek, böcek resimleri değil bunlar. Hepsinin resminde savaşla ilgili pek çok şey var. Roketler, tanklar, silahlar, askerler, yerde yatan ölü insan resimleri, çizmesiyle yerde yatan insanlara basan düşman resimleri, kendi bayraklarını mutlaka yaptıkları resimler...

Babil'de iki arkadaşımız oldu. Faham ve Nassır. Her zaman yardımcı olabileceklerini, misafir olarak beklediklerini söylediler.

Kerbela'ya doğru hareket ettik. Kerbela, İmam Hüseyin'in toprakları. Bu topraklar bir direniş yatağı. Milyonlarca insanı bugün dahi etkileyen bir direniş geleneğini simgeliyor. İslamiyetin zulme isyanı taşıyan damarı burada doğdu. Çölde, sıcakta, 72 kişi, binlerce kişilik Yezid'in askerlerine karşı direndiler, başlarını ortaya koydular, teslim olmadılar. Onların oluk oluk akan kanlarıyla sulanmıştı Kerbela. Yezid, şimdi Amerika'ydı. Yine saldırıyorlardı.

Kerbela'nın heybeti etkileyici. Tarihi aslan heykeli, surlar, İmam Hüseyin ve İmam Abbas'ın türbeleri...

Şiilerin ziyaret yeri burası. Kan kırmızı bir bayrak dalgalanıyor, türbelerin tepesinde...

→ 22 Şubat 2003

Bağdat'ta Sahad Al-Tahrir Meydanı'nda Türkiye grubu olarak *'Türkiye'liler Irak halkıyla türkülerle buluşuyor'* adıyla bir eylem gerçekleştirdik. Yaptığımız açıklamanın ardından bağlama çaldık. Grup Yorum türküleri eşliğinde halaylar çektik, türküler söyledik. Yabancı gruplardan da katılımların olduğu eyleme halkın ilgisi de yoğundu. Eylemin ardından hep birlikte yakında bulunan kalabalık pazar-

yerine gittik. Bu pazar yeri bombalama başladığında büyük bir katliam yerine dönüşecekti. Sloganlarla pazaryerine girişimizin ardından halkın da katılımıyla yürüyüşe devam ettik.

Medyaya bir kısmı yansıyor, ancak Bağdat'ın her yerinde bir şekilde gösteriler oluyor, sloganlar atılıyor. Üç beş kişi bir slogan atmaya görsün, hemen etrafına yüzlerce kişi toplanıyor ve başlıyorlar Amerika'ya karşı sloganlar atmaya.

Andalus Otelinde Avusturya'dan gelen Alex ve Walter'la tanıştık. Kendilerinin de sosyalist olduklarını söylediler. Avusturya'daki bizim arkadaşlarımızı tanıyorlarmış. Bundan sonra onlarla diyalogumuz daha samimi olacaktı. Alex ve Walter ile birlikte diğer anti-emperyalist gruplarla tanışıyoruz. Onlar Bağdat'tan ayrılana kadar sürekli görüştük. Yaklaşık on gün sonra ayrılacaklar. Gitmeden önce de Alex, bizi İtalyan anti-emperyalist işçi derneğinin başkanı olan Carlos Varea ve 30 kişilik grubuyla tanıştırdı.

Diller, kültürler farklı olsa da, dünyanın her yanından gelen anti-emperyalistler, sosyalistler hemen kaynaşıyoruz. Kendilerine barışçı diyenler biraz daha "aykırılıklar" olsa da onlarla da ilişkilerimiz oluyor. Ancak kendisine Marksist Leninist diyenlerin ideolojik kan bağının etkisiyle ilişkileri daha dolaysız hale geliyor. Amerika'ya bakış, emperyalizm gerçeğinin görülmesi gibi şu anda önemli noktalarda benzeri düşünceleri taşıyor olmak önemli.

→ 23 Şubat 2003

Sabah, bulunduğumuz Cedar Otel'inden ayrılarak diğer canlı kalkanların bulunduğu Andalus Otel'ine yerleştik. Artık Türkiyeli grup olarak burada olacağız.

Evet, bugün artık canlı kalkan arkadaşların bir kısmı bir tesise yerleşecek. Bombaları burada bekleyecekler. Bir basın açıklaması yaptık ve arkadaşlarımızı uğurladık, Güney Bağdat Elektrik Tesisleri'ne. 20 kişilik bir kontenjanı vardı bu tesislerin. Canlı kalkanlar için bir mekan ayrılmıştı. Irak'a gitmeden önce, savaş koşullarında, tulumlarda yatabiliriz, koşullar zor olur diye gitmiştik. Ama, bizlere ayarlanan mekanlar, temizliği, düzenliliğiyle tam tersini gösteriyor. Bize ayrılan tesisler içerisindeki malzemelerin hepsini yeni almışlar. Yataklar, battaniyeler, dolaplar, televizyonlar, v.s. Yemek veriyorlardı bu tesislerde, bir ihtiyaç olursa hemen ayarlamaya çalışıyorlar...

Öğleden sonra hava sıcak ve güzel. Bağdat'ta şehri ikiye ayıran Dicle Nehri üzerindeki köprüye büyük bir pankart astık. Köprü'nün yarısını kaplayan pankart, köprü'nün yan tarafından aşağıya sarkıyor. Herkes neşeli, pankartı asmak için, ağırlık takmak için karınca gibi çalışıyor. Pankartta; *"Bush, bütün dünya seni izliyor."* yazıyor. Her şeyi görebiliyorlar, uydudan kontrol ediyorlar konuşmalarının olduğu bir dönemde, Bush'un bunu da görmesi bizim için iyi olacak. O pankart bir hafta asılı kalıyor.

Köprü üzerinde bir ucundan diğer ucuna kadar dünyanın dört bir yanından gelmiş farklı milliyetlerden değişik renklerden insanlar Irak halkıyla elele tutuşup bir zincir oluşturduk. Bu görüntü çok sık görülebilen görüntülerden değil. Bu yüzden kendimizi şanslı hissediyoruz. Zincirin halkalarından biri olmak ayrı bir mutluluk ve onur veriyor.

Daha sonra nehir kenarına inip şarkılar söyledik. Iraklı çocuklar kendi yörelerine ait danslar, yabancı arkadaşlar da kendi yörelerinin danslarını oynadılar. Hep birlikte Irak halayı için büyük bir halay kolu oluşturduk. Arap kökenli arkadaşları-

mız bize de öğretmeye çalışıyor. Akşam karanlığı çöktüğünde, otele dönüş için yürümeye başlamıştık.

Akşam nehir kenarındaki bir bahçeli kahveye gittik. Eylemsizlik, sıkıcı tartışmalar insanı yoruyor. Eylem önerileri veya organizasyonları birkaç gruptan geliyordu. Bunlardan biri de Türkiyeli grup. Bağlamamızı da aldık. Bizimle gelen yabancı-lardan birisi de kırmızı otobüslerden birisinin şoförü olan Alex'ti. Alex Fransız. Emekçi bir insan ve bizi, türkülerimizi seviyor. Ona bir Grup Yorum kaseti hediye ettik. O da bizimle halaylara katılıyor. Kürtçe birkaç cümle öğretmiştik. "Çavani" dediğimizde nerede olursa olsun, toplantıda, uzakta, işi varken; hemen kafasını kaldırıp "başı, başı" diye cevap veriyor. Sohbet sırasında Mısır'dan ve Bah-reyn'den gelmiş olan 15-20 kişilik bir grup da geldi ve onlarla tanıştık. Onlara da türküler söyledik. Kendilerinin burada olduğunu, diğer arkadaşlarıyla beraber sayılarının çok kalabalık olduğunu söylediler. Bu ekip Bağdat'tan ayrıldığında yeni bir grup gelecekmiş...

Adeta dünya buraya toplanmış. Değişik milliyetlerden o kadar çok insanla diyalog kuruyorsunuz ki, halkların güzelliği, çıkıp buraya gelişlerindeki Amerika'ya öfkeleri daha net gözle görülür hale geliyor.

→ 24 Şubat 2003

Sabah, Türkiyeli canlı kalkan grubu içerisinde bir toplantımız oldu. Birbirimizi daha iyi tanımaya başlıyoruz. Türkiye grubu içerisinde de farklı düşüncelerden insanlar var doğal olarak. İslami değerleri savunduğunu söyleyen ama bunu reklama dönüştüren, solculuğu savunduğunu söyleyen ama sağ kafayla düşünen insanlar, her şeyde bir orta

yol bulmaya çalışan arkadaşlar... Bütün bu düşünceler en azından şimdilik birlikte hareketin önünde engel değil. Her şeyde ortak bir nokta yakalamanın zor olduğunu biliyoruz. Bir-iki hafta içerisinde birbirini yeni tanıyan ve farklı kültür, farklı düşüncelerden gelen bu kadar insan olarak yine de birlikteliğimizin gücünü koruyabiliyoruz. .

Bu toplantının ardından süresi dolan vizelerimizi uzatmaya gittik. Vizelerimizi 14 Mart'a kadar uzatmışlardı.

Bizim, vizelerimizi uzattığımız sırada, yabancı canlı kalkanlar ve bazı Türkiyeli arkadaşlar da sabah 11.00'de Birleşmiş Milletler binası önündeki ağaca, üzerinde her dilden Amerikan karşıtı slogan, şiir, resimlerin olduğu yastıklar asmışlardı. Öğleden sonra da stadyumda "barış konseri" yapıldı, bu etkinliği kaçırdığımıza üzüldük.

Karl Dallas isimli müzisyen arkadaşımızdan, Al-Ameriya sığınağı katliamını anlatan yeni bir bestesini aldık. Eylem komitesi içerisindeki toplantılarımızda, bir de müzisyenleri birleştirme, diyalog geliştirip ortak çalışmalar yapma kararı alınmıştı. Daha önce bizim de yaptığımız çalışmalarımız var ve müzisyenlerle diyalogumuzu geliştirmek istiyoruz. Direnişler içinde varolan Grup Yorum'a bir soluk da, kuşatma altındaki topraklardan, belki yarın işgal edilecek topraklardan, direnişlerden soluk katmak istiyoruz. Grup Yorum'un bütün türküleri gibi, Irak türküleri de hayatın içinden süzülüp gelmeli.

Akşam toplantısından önce bir Japon milletvekili geldi. Bir konuşma yaptı. Ayrıca, canlı kalkanların basın bülteni tanıtıldı. Bu basın bültenini iki günde bir düzenli olarak çıkarmak istiyoruz. Dünya basınındaki ve yerel basındaki haberlerden, gelişmelerden oluşacak ve istediğimizde buraya yazı

yazabileceğiz.

Toplantıda konuşulan konulardan biri de, tüm canlı kalkanların bir an önce "kalkan" olacağı bölgelerine yerleşmesi gerektiği üzerineydi. Bir grup zaten elektrik tesisine yerleşmişti. Bir grup da yarın yiyecek deposuna yerleşecek.

⇒ 25 Şubat 2003

Bugün 4 Türkiyeli arkadaşla birlikte toplam 12 canlı kalkan Bağdat'ın dışında bulunan Yiyecek Deposu'nun bulunduğu yerde hazırlanan evlere yerleşti. Yiyecek tesislerinde, büyük tahıl depoları var. Bu tesisler şehrin 20 km dışında.

Bütün gün boyunca canlı kalkanlar için hazırlanan yerleri gezdik. Bu tesislerden bazıları şunlardı; Sabanisan Su Tesisleri, Daura Petrol Rafinerisi, Daura Elektrik Santrali, Güney Bağdat Elektrik Santrali, Yiyecek Deposu.

Japon grubu, Andalus Oteli'nde üzerine imzaların atıldığı büyükçe bir pankart hazırladı. Biz de pankarta imzalarımızı attık. "Yarın yanağından gayrı / paylaşmak için her şeyi / söylediğimiz türkülerde / senin de sesin olmalı - Grup Yorum" ve "Halkız haklıyız kazanacağız / İstanbul Devrimci Gençlik" imzalarını attık.

Türkiyeliler olarak yaptığımız toplantının ardından Iraklı yetkili Doktor El Haşimi ile görüşmek için İspanyolların kaldığı Zahrat Al-Khalej Oteline gittik. Asıl olarak İspanyollarla randevuları vardı, konu aynı olduğu için İspanyol arkadaşlar bizi de davet etti. Hastanenin önünde çadır kurup, orada kalıp, hastanedeki genel işleyişe yardımcı olmak şeklinde talebimizi belirttik, net bir cevap verilmedi bu konuda. Halkın da yaşadığı bölgeler olması, onlarla sohbet, kaynaşma imkanımızın olması bizim tercihimizdi. Belki geçici olarak orada durabi-

İrdik. İlk başlarda bu konuda biz de ısrarcıydık fakat, hükümet, Irak için önemli gördükleri yerleri belirlemişti. Bundan sonra daha fazla ısrarın bir anlamı yok. Bize yine de siz El-Mansur Hastanesi'yle görüşün, dediler. Biz de son bir kez deneyeceğiz ve olmazsa bir tesise hemen yerleşeceğiz. Belki insanlarla iç içe olmak iyi olurdu ama, şunu da görmüştük ki; savaş koşullarında hastanede yardımdan çok engel durumuna da düşebiliriz.

Hastane dışında, tarihi yerlerde, müzelerde kalmak isteyenler de var. Bu tarihi mekanlarda veya müzelerde durmak isteyenlerin en başında John Ross geliyordu. John Ross Meksika asıllı bir Amerikan vatandaşıydı. Bir dönem Zapatista'larla yakın bir diyalogu olmuş, hala ilişkisinin olduğunu söylüyor. Kendini Zapatista olarak tanımlıyor. 60-65 yaşlarında, bir gözü rahatsız, gözüne bazen koranların taktığı siyah banttı takıyor.

Otele döndüğümüzde Yunanistan Halkın Yolu Gazetesi'nden arkadaşlarla tanıştık. Yunanistan'da anti-emperyalist bir gazete çevresinde toplanmışlardı. Aynı zamanda bize gazete için bazı sorular sordular.

Akşam yaptığımız genel toplantıdan sonra ise Türkiyeli arkadaşlarla büyük bir "Human Shields" yazılı pankart hazırladık. Ardından köprüde canlı kalkan olarak duran bazı Türkiyeli arkadaşları ziyarete gittik. Gittiğimiz yerlere moral da taşıyoruz. Burada da halaylar çektik, türküler söyledik, yoldan geçen araçlar durarak bizimle sohbet ettiler. Bu arada Abudabi TV'yle röportaj yaptık. Bu gece İskenderunlu Erdoğan ülkeye dönecek, gece yalnız başına iyi olmaz diye, sabah gitmesine ikna ettik.

→ 26 Şubat 2003

Sabah erkenden Erdoğan, Irak'a gelirken arabayı

kullanan arkadaşımız İbrahim Yelekoğlu, AKP'li Fatma Bostan Ünsal ve Osman isimli kişiler Bağdat'tan ayrıldılar. Bunlar Türkiye grubundan ayrılan ilk ekip oldu.

Yetkililerin "hastaneyle görüşün" demesi üzerine, bugün El-Mansur Hastanesi'ne gittik. Yetkililerle görüştük. Hastane önünde geçici bir süre, İspanyol grupla beraber çadır açıp, etkinlikler yapma gibi girişimleri konuştuk. Kendi başlarına bizlerin burada kalıp kalamayacağı konusunda bir şey söyleyemeyeceklerini söylediler. İspanyol gruptaki arkadaşlar da anti-emperyalistler. Onlarla çok uyumluyuz. Adeta aynı grupmuşuz gibi hareket edebiliyoruz. Hastane konusunda onlar daha çok ısrarcı.

Saat: 13.00'te Kenneth O'Keefe'nin basın merkezinde bir açıklaması oldu. Basra'ya gideceklerini, burada '91 saldırısında kullanılan düşük yoğunluklu uranyum sebebiyle kanser vakalarının çoğaldığını, bu nedenle gözlem ve araştırma yapmak istediklerini anlattı. Bu yüzden Amerika'ya Uluslararası Savaş Suçluları Mahkemesi'nde dava açabileceklerini söyledi. Saat 15.00'te Daura Petrol Rafinerisi grubu da yerleşmeye gitti.

Akşam yapacağımız eylem hakkında bilgi vermek için Türkiye basını ile görüştüğümüzde, Türkiye'nin Irak Büyükelçiliği'nin sabah saatlerinde boşaltıldığını öğrendik. Efendi, işbirlikçisine her ne kadar ne zaman saldıracağını söylemeyecek olsa da, belli ki, artık saldırı yakın.

Otele döndüğümüzde, SKY Türk kanalında canlı yayına bağlandık. Bizlerin maceracı insanlar olmadığımızı anlattık ve şöyle dedik: "Bu saldırı başlayabilir. Biz Irak'ta kalacağız. Irak halkının yaşadığı acılar, bizim de acılarımızdır. Amerika'nın saldırısı ancak halklar daha güçlü mücadele ederse son bulabilir."

Akşamki genel toplantımızın ardından savaşla ilgili bir film gösterimi yapıldı. Irak halkının '91'deki savaşta yaşadıkları, savaş sırasında Amerika tarafından kullanılan kimyasal silahların insanlar üzerindeki etkilerini anlatan bir film idi. Filmin gösterimini, İngiltere'den gelen otobüslerden de birisinin şoförü olan John isimindeki arkadaş yaptı. Ardından saat 20.00'de Sahad Al-Tahrir Meydanı'ndaki "mumlu" eylemimizi yaptık. Iraklılar da katıldı eyleme. Türkiyeli canlı kalkan grubu olarak "Irak Halkının Yanındayız" pankartını açtık. Japon grup da "Savaşa Hayır Barışa Evet" pankartını açtı. "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Irak Halkı Yalnız Değildir, No War Yes Peace, Down down Amerika" sloganları atıldı. Cihan'ın bağlaması eşliğinde Grup Yorum türküleri yine Bağdat sokaklarını dolaştı.

Karl Dallas, gitarıyla eşlik etti. Halaylar çektik. Meksika asıllı John Ross da Che Guavera'nın bir şiirini okudu. Tom isimli Amerikalı mızıkasıyla eşlik etti. Her fırsatta "Enternasyonal" marşını çalardı, mızıkasıyla. Türkiyeli grup adına basına bir açıklama yaptık. Burada da yine, "kahramanlık yapmadığımızı, gerçekçi olduğumuzu, bu saldırının halkların ABD'ye karşı ortak direnişiyle son bulacağını" vurguladık. Basının ilgisi çok yoğundu. Bu eyleme bütün canlı kalkanlar katıldı. Bunda Türkiyeli grubun birleştiriciliğinin payının olduğunu düşünüyoruz. Eylemleri daha çok belli gruplar yapıyor. Human Shields organizasyonu içerisindeki "liderlik", söz sahibi olma kavgası verenler hariç. Yani bizim deyimimizle, Ken'in oluşturduğu çevre ve İngiliz eski diplomat Sue Darling'in çevresi. Bunların dışında, bizim gibi bu organizasyona sonradan katılan ve iki tarafla da bütünleşmeyip, birlikte hareket etmeyi savunanlar var. Bu eyleme de bunlar katıldı.

Ayrıca bugün Cihan'ın bağdatla ilgili beste çalışmasını bitirdik.

Bu akşam Türkiyeliler olarak kendi aramızda bir toplantı yaptık. Büyük bir kısmı 1 Mart'ta gitmeyi düşünüyordu. Kimlerin gideceğini, kimlerin ne kadar kalacağını netleştirecektik. Toplantı sonucunda kimin ne zaman gideceği şöyle ortaya çıktı:

1 Mart günü gidecekler: Şaban Dayanan, Ercan Çelik, Cevahir Buğu, Gençer Yurttaş, Özcan Yurdalan, Bülent Özdemir (milliyet muhabiri ve aslında 'canlı kalkan'lıktan çok bu şekilde muhabirlik için gelmiş biri), Osman Karakaş, Tolga Sezgin, Rıfat Kızıldağı, İbrahim Doğan.

12 Mart'ta dönecekler: Sevgi Sarıtaş, Aykut Alyanak, Faruk Keçeli.

Sonuna kadar kalacaklar: Cihan Keşkek, Eylül İşcan, Ethem Tepeli.

Geriye kalan birkaç arkadaş da elektrik tesislerinde kalıyorlar ve onlar da kalmaya devam edeceklerini söylüyorlar. Onlar bu toplantıya katılamamışlardı.

Bu geri dönüşlerle ilgili olarak bizim değerlendirmemiz şöyleydi:

Irak'a gelirken, "biz şu kadar süre Irak halkına destek için orada olacağız" demiş olsalardı, elbette söylenecek bir şey olmaz ve "canlı kalkan" değil de, başka bir sıfat kullanarak bunu yapabilirlerdi. Tersine, dönen insanların, en azından İstanbul'dan birlikte hareket ettiklerimiz, canlı kalkan olacaklarını, bombalar düşerken Bağdat'ta olacaklarını söylemişler, bunun için Tv'lere çıkmışlar, röportajlar yapmışlar, ilan etmişlerdi.

Bu davranışlarıyla aslında, "dayanışmacı" kimliklerine de gölge düşürmüş oldular.

Elbette şunu anlarız; bombaların altında beklemek, her an ölümü yakınında hissetmek herkesin

kaldırabileceği bir şey değil. Ülkemizde de böyle değil mi; bedel ödemenin gündeme geldiğinde savunduğu düşüncelerden vazgeçen, taviz veren örnekler az değildir. Bizim farkımız da işte burada. Devrimci ailemizden öğrendimiz, inançlarımızı sonuna kadar savunma, söylediğimizi yapma geleneğimiz var. Evet biz buraya “canlı kalkan” olarak değil, esas olarak Irak halkıyla enternasyonalist dayanışmamızın sonucu geldik. Canlı kalkanlık bu yanıla biçimsel bir sorun. Emperyalizme karşı bir mücadele biçimi olamaz. Ama Irak halkının acılarını, ölümlerini, direnişlerini paylaşacaksak, her koşulda burada kalmalıyız. Ne kendimizi, ne de kamuoyunu aldatmaya, “kalacağız” deyip, bombalar düşmeden geri dönmeye kimsenin hakkı olmamalı.

Üstelik medya karşısına en çok çıkanlar, üst perdeden konuşanların ilk önce dönmekten bahsetmesi ironik bir durum değil mi! Her ne kadar onun hiçbir söz söylemeye hakkı olmasa da, Ertuğrul Özkök gibilerine demagoji yapabilme fırsatını da bu tür gelişmeler veriyor. Ciğeri beş para etmeyenler, canını halklar için ortaya koyanlara dil uzatabiliyor.

Her şeye rağmen biz buradayız. Sonuna kadar burada olacağız, dimdik ayakta olacağız. Ya bombalarla parçalanacak ya da görevimizi yerine getirerek döneceğiz vatanımıza.

→ 27 Şubat 2003

İlk tanıştığımız kişilerin dışında başka İspanyol anti-emperyalistlerle tanıştık. Politik bakışımızdan, saldırıyla ilgili düşüncelerimizden ve Türkiye'deki mücadelemizden bahsettik. Yunanistanlı Halkın Yolu Gazetesi'nden arkadaşlar ziyaretimize geldi. Bugün Su tesislerine yerleşmek üzere bir grup canlı kalkan otelden ayrıldı. Artık canlı kal-

kanlar belirlenen bölgelerin hepsine yerleşiyor. Andalus oteldeki ofisimiz her zaman açık kalacak. İhtiyacı olan burayı istediği zaman kullanabilecek. Bizler de eğer hastane olmazsa en kısa zamanda belirlenen bölgelerden birine yerleşmeyi düşünüyoruz.

Arkadaşlarımızı tesislere uğurlamanın hemen ardından Fransızlar'ın düzenlediği, Hindistan, İtalya gibi ülkelerden grupların da destek verdiği Birleşmiş Milletler önündeki protesto eylemi gerçekleşti. Bizim otelin önünden pankartlarla Birleşmiş Milletler binasına yürüdük.

Otele döndükten sonra, toplantı öncesinde Avusturya'dan arkadaşlarımız Walter ve Alex, bizi Yemenli, Bağdat Üniversitesi'nde okuyan iki öğrenciyle tanıştırdı. (Muhammet ve Baher) Üniversiteli arkadaşlar bizi, evlerine davet etti. Geleceğimizi söyledik. Biz de onlara istedikleri zaman otele, ziyarete gelebileceklerini, onları tanımak istediğimizi söyledik. F tiplerindeki mücadeleden, ölüm oruçlarından, devrimci, sosyalistlere karşı baskı ve katliamlardan söz ettik. Eylül İstanbul Gençlik Derneği'nin faaliyetlerinden bahsetti.

Genel toplantıda, geriye kalan canlı kalkanların da kalacakları yerler aşağı yukarı belli oldu.

Bağdat'la ilgili daha önce çalıştığımız bir besteyi bitirdik, adına "Bağdat Türküsü" dedik...

*Bağdat senin ellerin
(Bağdat bu türkü senin)
Aya benzer yüreğin
(Acı değil kaderin)
Bir çocuktur gözlerin
Oy... oy.... oy...
Anaların yüzünde*

Çocukların düşünde
 Acı ve nefret gizli
 Babaların gözünde
 Musul benim, Kerkük benim
 Kerbela'da yatan benim...
 Oy... oy... oy...
 Babil'in harabelerinde
 Kerbela'nın çölünde
 Bombaları beklerken
 Akıp gider zamanın
 (Dicle'nin kenarında)
 Musul benim, Kerkük benim
 Kerbela'da yatan benim

→ 28 Şubat 2003

İspanyollarla birlikte iki hastaneye bakmaya gittik. Yetkililerle görüştük... Artık hastaneler konusunda dayatmanın bir anlamı yoktu. Biz de artık tesislerden birine yerleşecektik.

Bugün de yeni gelenler oldu. 12 kişilik Koreli bir grup. Sürekli giden oluyor, ama yenileri de geliyor. Saldırı başladıktan sonra da bu sirkülasyon sürecekti.

Yiyecek deposu yakınındaki Iraklı ailelerin çocuklarıyla resimler yaptık. Umutlarını, hayallerini resmettiler. Yarın ülkeye dönecek olan arkadaşlar aralarında para toplayarak bize fotoğraf makinası hediye ettiler. Burada sık kullandığımız bir alet.

Bombaları beklemek üzere tesislerdeyiz

⇒ 1 Mart 2003

Sabah Dr. Haşimi ile genel sorunlar üzerine bir toplantı yaptık. Gergin ve tartışmalı geçti. Gerginlik sadece bu toplantıyla başlamamıştı. Canlı Kalanlar içerisindeki bazı insanların tavırları, konuşmaları ve kitleyi de kendi düşünceleriyle yönlendirmek istemeleri, bu gerginliğin sebebi. Toplantının sonunda da Ken ve Haşimi arasında sert tartışmalar yaşandı. Dr. Haşimi, kalmak istemiyorsanız size yardımcı olabiliriz şeklinde uyarıda bulundu. "Kalacağınız yerleri biz belirleyebiliriz ve siz bu yerlerde kalabilirsiniz" dediğinde, buna tepkiyle karşı çıkanlar oldu. Salonda bir karmaşa, şaşkınlık vardı. Bir kişi de kalkıp, "içimizde ajanlar da olabilir" deyince daha da karıştı.

Şu tartışmalar yaşandı:

Doktor Haşimi: "İki haftadır otelde kalıyorsunuz, dostluk ve dayanışma için bizleri en zor anı-

mızda yalnız bırakmamak için buraya geldiniz, bu yüzden sizlere minnettârız, ama bir an önce sizler için ayarladığımız tesislere yerleşmelisiniz. Hala otellerde kalmanızın bir anlamı yok, her türlü ihtiyacınıza göre hazırladığımız yerleşim yerleriniz şunlar; Su tesisleri, Elektrik üretim tesisleri, Gıda depoları, İletişim santrali ve Petrol rafinerisi. Bu listeden istediğiniz seçimi yapıp, bu sitelere gidip kalma hakkınız var. Şimdiye kadar bizlere karşı hiçbir zorlama olmadı. Eğer bazılarınız bu tespit edilen sitelere gitmek istemezse bu kendileriniz özgür seçimidir. Bu alanlara gitmek istemeyen insanlar bize söyleyebilirler, onlara Irak'tan çıkma konusunda yardımcı oluruz. Bu tesislerde kalmak isteyenler, sizlerle ilgilenen Iraklı yetkililere isimlerini yazdıracaklar ve yarın sabah bu tesislere yerleşilecek. Bu toplantının amacı budur.

Bir Canlı Kalkan: Biz alanlara gittiğimizde ne kadar kalacağımızı belirleyebilir miyiz?

Doktor Haşimi: Gerçekten sizi bu konuda anlayamıyorum. Eğer buralara iki günlüğüne gidecekseniz neden gidiyorsunuz? Otele tekrar gitmenizin anlamı nedir?

Bir Canlı Kalkan: Bu alanların canlı kalkanlar için yeterli olduğunu düşünmüyoruz, daha fazla yerler belirlenebilir. Tesbit ettiğiniz alanlar gerçekten önemli ancak bazılarımız okullarda, hastahanelerde ve arkeolojik ve tarihi yerlerde kalmak istiyor, buraları da listenize ekleyemez misiniz?

Doktor Haşimi: Bu konuda daha önce konuştuk sorunuza cevap verdim ama tekrarlıyorum. Birincisi savaş sırasında okullarda öğrenci kalacak mı? Boş binaları mı korumak istiyorsunuz? İkincisi, hastahanelerde kalarak insanlara yardım etme isteğinizi anlıyorum, ama bir düşünün, bir hastanede olmak mı insanlar için önemli yoksa onlar için ya-

şam olan su tesislerinde kalmak mı? Aynı şekilde elektrik santralleri ve gıda depoları onlar için çok daha önemli, biraz geniş bakmalısınız.

Buna benzer sorular arka arkaya geldikçe Haşimi cevapladı. Neredeyse aynı soruları döndürüp soranlar oluyordu. Son olarak şöyle bir tartışma gelişti:

Doktor Haşimi: Ya bu tesislere yerleşeceksiniz ya da yarın ülkeden çıkacaksınız. Hafta sonu çıkarmanız sizler açısından iyi olur.

Ken Nichols O'Keefe: Irak hükümetine bu kararlarını değiştirmesini söyleyin. Bu hem sizin açınızdan, hem de bizler açısından iyi olacak. Kesinlikle şikayet etmiyorum ve ülkeyi terk etmek de istemiyorum.

Doktor Haşimi: Bu sizin seçiminiz, ya kalırsınız ya da gidersiniz.

Ken Nichols O'Keefe: Eğer siz bu şekilde dayatırsanız ben de arkadaşlarımla Irak'ı terk etmeleri yönünde konuşurum.

Doktor Haşimi: Sen kim oluyorsun ki, kendini bu hareketin lideri mi zannediyorsun? Kendin ne düşünüyorsan düşün, başkalarını etkilemeye hakkın yok.

Haşimi toplantıyı bitirmişti. Salondan çıkarken en son yeniden bizlere döndü:

- "Lütfen birbirimiz anlayalım. Teşekkür ediyorum..."

Bu tartışmalardan etkilenen pek çok insan oldu. Kendilerini baskı altında hissedip dayatmalar yapıldığını düşünerek ülkelerine dönmeyi düşünenler oldu.

Sonuç olarak biz konuşabildiğimiz insanlara şunları söyledik: Biz buraya Irak hükümeti için gelmedik. Irak halkı için geldik. Böylesi basit bir tartışma yüzünden onları yalnız bırakmamalıyız. Bu-

na hakkımız yok, buraya gelmemizin nedenlerini enine boyuna düşünüp ona göre doğru kararlar almalısınız.

Bu tartışmalar elbette ikimizi de etkilemedi. Irak yönetiminin yapısını da biliyoruz, buradaki insanların nasıl bir kültürle şekillendiğini de görüyoruz. Irak koşullarını bilerek geldik.

Eleştirilecek şeyler olsa da, Haşimi çok haksız değildi. Savaş koşullarındaki bir ülkeye gönüllü olarak gidilmiş ve ben şurada kalırım, burada kalırım diye dayatılıyor. Sonuçta tüm ülke halkının yaşamını ilgilendiren tesislerde kalınmasının istenmesi yanlış değil. Bu yaklaşımların kaynağı burjuva toplumun bireyciliğinin, “özgürlük” adına hiçbir otoriteye, disipline tabi olmama anlayışıydı. Bu mantığın çok farklı koşullarda daha uç boyutlarda karşımıza çıkması mümkündür. Bizim ülkemizde de görmüyor muyuz; birey diye diye bencillikler, örgütsüzlükler geliştirilmiyor mu? İşte aynı kültür buradaki de. Bu nedenle ilk bakışta, ne var bunda hastanede kalmak istemeleri çok doğal, diye düşünülebilir. Ama sorun bununla bitmiyor ki. Siz o ülkeye gitmişsiniz ve kuralları ben belirlerim diyorsunuz. Ne adına? “Ben özgür bir bireyim” adına. Batı, daha doğrusu kapitalizm örgütlülükleri bu kültürü yaratarak yok ediyor.

“Ajan” meselesine gelince. Bu da bir olasılıktır elbette. Amerika ya da İngiltere neden böyle bir durumu kullanmayı düşünmemiş olsun ki. Olabilir. Ama tüm bunların aynı anda üst üste gelmiş olması bir anda ipleri koparabilecek bir ortamın doğmasına yol açtı.

Zaten bir çoğunun kafasında saçma önyargıların olduğu bir dönem. Ve bu insanlar en ufak bir olumsuzlukta, gitme kararı veriyor. Bir sonraki toplantımızda ikna da olabiliyor. Bir süredir sanki bizim

görevimiz toplantılarda insanların moralini düzeltmek, gitme kararı alanları ikna etmeye çalışmak olmuştur. Elbetteki uğraşacaktık, bundan rahatsız değiliz, yük de görmüyoruz. Fakat görüyoruz ki, birileri de suni gündemler yaratıyor. Asıl çözmemiz gereken bu olmalı. Basit meselelerden dolayı, üzüyor, kırılıyor ve gitmek istiyor. Çocuk gibi adeta. Halbuki tümü orta yaş ve üstü insanlar. Bazen babamız yaşındaki birine akıllı selim düşünmeyi anlatmak durumunda kalıyoruz.

Ama sorun elbette yaşta değil ki, beyinlerinin içinde fırtınalar esiyor. Bir yandan saldırı kapıda. Öte yandan burjuvazinin yarattığı kişilik içlerinde isyan ediyor. Beyinleri karışık. Buraya neden geldiğini unutanlar var adeta. Her gelişme buna tuz biber ekliyor.

Kimse saldırıyı bekleyen bir insanın, iktidarın durumunu anlamayı düşünmüyor. Her şeyin merkezinde kendileri var. Bu iktidarı beğenirsin ya da beğenmezsin, bu ayrı bir sorun. Biz de Saddam iktidarını yıllardır baskısıyla, katliamlarıyla en çok eleştirenlerdeniz. Ama şimdi sorun bu değil ki. Tüm dünyayı ilgilendiren, bütün halkların geleceğini ilgilendiren bir imparatorluk saldırısı sözkonusu. Amerika'nın burada kazanacağı zaferin dünyanın her yanında halkların üzerindeki baskısını, yaptırımlarını, pervasızlığını çok daha artıran bir fonksiyon göreceğini görmeliler. Bunları da anlatıyoruz zaman zaman. İçlerinde devrimci olanlar elbette bunu anlıyor. Ama "barış" diye gelenlere anlatmak zor. Onlar "Saddam da gitsin" deyip duruyor. Tamam gitsin de, peki bu nasıl olacak?

Aslında bizce söyledikleri şu; tamam Amerika Saddam iktidarını yıksın, ama çok kan dökülmesin.

Irak halkının kendi mücadelesiyle gitmeyen bir Saddam'ı kim götürecektir? Amerika. Sonra? Sonra sı-

ra başka ülkelere gelecek. Ben senin rejimini beğenmiyorum değiştireceğim diyen Amerika istediği ülkeye müdahaleleri, yaptırımları daha rahat gündeme getirecek. İşte bunları anlamakta zorlanıyorlar. Burjuvazi ne öğrettiyse aslında onu biliyorlar. Hümanistlikleri de, burjuvazinin hümanizmi.

Merak ediyoruz Dr. Haşimi'ye kızanların kendi ülkelerine savaş açılrsa, devletlerini de kendileri yönetiyor olsalar ve tıpkı bizim gibi birileri de dayanışma için gelmiş olsalar. Ne derlerdi; buyurun her şeyi siz belirleyin mi diyeceklerdi? Yoksa kendi ülkelerinin birikimi, deneyimi ile mi karar alacaklardı?

Bu tartışma daha sürecek gibi.

Öğleden sonra Birleşmiş Milletler binası önünde protesto eylemi yaptık. Bütün canlı kalkanların katıldığı bir eylem oldu. Sahad Al-Tahrir Meydanı'nda başlayan bir yürüyüşe katıldık. Bu eylemlerin ardından basın merkezinde çalışmak için döndük. Üzerinde çalıştığımız 4 dakikalık kısa bir kurgu. Amerikan saldırganlığını anlatan bir kurgu olacak. Kurgu üzerine, Yunanistan asıllı, İngiltere'de sinema-tv bölümünde okuyan Xen (Zen) ve Cihan yapıyor. Zen'le diyalogumuz çok iyi. Görüntüleri onun çektiği kameradan aldık ve seçtik. Kısa yapmamızın nedeni 2 Mart'ta Zen'in gidecek olması.

Akşam toplantısında yerleşilecek sitelere ilişkin konuştuk, tartıştık. Bu toplantı, yer konusuyla ilgili büyüyecek tartışmaların başlangıcı oldu.

→ 2 Mart 2003

Bu sabah canlı kalkan olarak değişik ülkelere gelen yeni insanlar oldu. Kendilerine has kıyafetleriyle ve çanlarıyla birlikte 4 Budist de var aralarında.

Öğleden sonra Bağdat sinema salonunda Iraklı

çocukların bizler için hazırladıkları etkinliğe katıldık. Ardından Iraklı bir bayan tiyatrocu savaşı anlatan tiyatro gösterisini sergiledi.

Hava kararmaya başladığında Iraklılarla birlikte Dicle Nehrine mumlar bıraktık. Barış mesajı içindi bu mumlar.

Üzerinde çalıştığımız kurguyu kasete aktarmak için basın merkezinde bir süre çalıştık. Kurgumuz, Al-Ameriya Sığınağı'ndan görüntülerle başlıyor. Bu sığınak, '91 saldırısında Amerika tarafından bombalanmış. 418 kadın ve çocuk hayatını kaybetmiş. Amerika, sığınak delici özel bombalar kullanmış. Al-Ameriya'nin ardından savaşa hazırlık görüntüleri, canlı kalkan eylemlerinden görüntüler var, çocukların görüntüleriyle sona eriyor. Grup Yorum'dan "Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor" isimli enstrümantal parçayı fon müziği olarak kullandık.

Cihan medya binasına gittiğinde, TRT muhabiri ile karşılaştı. Beyaz saçlı, iri yarı, polis suratlı biri, ya da polis. 45 yaşlarında. Ne haber dedi. İyiyim dedim. "Sen Türk müsün Türkiyeli misin" dedi. Ben de üzerine bastırarak "Türkiyeli'yim" dedim. Bir şey söylemedi. Daha önce de CNN Türk'ün ofisindeyken, "Şabanlar nasıl da tırstı döndü, Ertuğrul Özkök haklı" diyordu. Hep bizden uzak dururdu. Görüntü almaktan, ropörtaj yapmaktan kaçardı. Ama sadece o. Diğer TRT'cilerle, başka Türkiyeli Tv'lerin muhabirleri ile bir şekilde diyalogumuz vardı ve genelde iyiydi.

Akşamki toplantıda, kimin nerede kalacağı ter-cihleri yapıldı. Biz de şimdilik "Saba Nisan Su Tesisleri"ne ismimizi yazdık. Bu tesisleri ileride değiştirebilirdik.

→ 3 Mart 2003

Öğleye doğru Andalus Otel'de canlı kalkanlar

olarak bir basın açıklaması yaptık. İngilizce, Japonca, Türkçe ve daha başka dillerde. Bugünden itibaren bölgelere yerleşeceğimizi, buralarda kalmaya devam edeceğimizi vurguladık. Arkadaşlar yerleşeceğimiz bölgelere doğru yola çıkarken, Cihan da yerleşilecek sitelerin duyurusunu yazmak ve bunu basına göndermek için internet kafeye gitti. Bugünden sonra herkes tesislere yerleşmeli. Artık otel boşaltılacak. Kalmak isteyen parayla kalabilecek.

Bağdat Üniversitesi'nde okuyan Yemenli arkadaşların evine gitti Cihan. Davet etmişlerdi, cevap vermek iyi olacaktı. Birinin ismi Mahir Husseyin'di, birinin de Muhammed... Ev, Türkiye'deki öğrenci evleri gibi. Sade, ihtiyaç kadar eşya var. Üç öğrenci kalıyor bu evde. Bulgur pilavı ve etli patates yemeği yapmışlardı arkadaşlar. Yer sofrasını kurduk, ortada büyük bir tepsi, hepimiz kendi olduğumuz tarafa etli patates yemeğinden kaşıkla alıp koyuyor ve karıştırıyoruz. O şekilde yedik. Sonra çay, yuvarlak cam kaselerin içerisinde, demli bir çaydı. Bardak kullanmıyorlar. Çayın içerisinde müthiş bir şeker yığınağı var. Bu hemen hemen bütün Arap ülkelerinde böyle. Bol şekerli içiyorlar. İlk çayı öyle içtim, karıştırmadan, ikincisinde şekeri ben doldurdum.

Sonra koyu bir sohbete daldık. Benim düşüncelerimi soruyorlardı. Ben de anlattım. Emperyalizme karşı olduğumuzu, arkadaşlarımızın emperyalizme karşı, onun kültürüne karşı mücadele ettiği için hapishanelerde olduğunu söyledim. Ölüm oruçlarından bahsettim, 104 insanın hayatını kaybettiğini, üç yıla yakın zamandır sürdüğünü, bu süreçte neler yaşandığını, neden böyle bir eylemin yaşandığını anlattım.

Dikkatlice dinlediler. İki devrimci arkadaşımızın da Amerikan Konsolosluğu'na karşı eylem hazırlı-

ğındayken katledildiğinden, anti-emperyalist mücadele geleneğimizden söz ettim, örnekler verdim.

Namaz kılıp kılmadığımı sordular, kılmadığımı söyledim ve islamiyete ilişkin düşüncelerimizi anlattım. Kutsal kitaplarda iyi, ahlaki olan bir şey olduğunu ve bunların kimilerinin devrimcilerin günlük yaşamında olduğunu anlattım. Örneğin ahlaklı olma, dürüst olma, erdemli, adaletli olma gibi.

Gece yarısına kadar sürdü sohbet. Pijama yerine çarşaj gibi bir şeyi entari tarzında, peştamel gibi sarınıyorlar. Bana da böyle bir şey verdiler.

Tesislere giden arkadaşlar, isimlerimizi yazdığımız su tesisleri dolu olduğu için, Daura Elektirik Tesisleri'ne yerleşti. Türkiye'den Aykut Alyanak, Sevgi Sarıtaş, Eylül ve ben olacaktık. Bizim dışımızda da İspanyol grup olacak.

Bu İspanyol grup, yerleşilecek yerler konusunda tartışmalar yaşayanlardandı.

Daha önce de kimi biriken sorunlardan dolayı Bağdat'tan ayrılacaklarını söylemişlerdi. Konuşup ikna etmiştik. Onların da kafalarında onlarca önyargı vardı. Irak hükümeti hakkında bilinen önyargılar bunlar. Sanki Irak'a bunları tartışmak için gelmişler, sanki daha önce bilmedikleri bir durummuş gibi toplantılarda bu tür konuları mutlaka birileri gündeme getiriyor, buraya neden geldiklerini unuttuveriyorlardı. Eylemler sembolikleşiyor, ruh kayboluyor, hantallaşma, yaptığına inanmama geliyordu bu tür tartışmalar sonucunda. Çözmek için tartışmıyorlardı çünkü. Sadece memnuniyetsizliklerini paylaşmak için yapıyorlardı bunu. Özellikle bazı isimlerin Irak yönetimi tarafından ülkeden ayrılmasının istenmesi, her gün gitme-kalma tartışmasının yaşanmasına da neden olacaktı.

Cihan da tesislere geldi. Yer değişikliğinden bilgisi olmadığı için, önceki yerleri aramış. Biraz da telaşlanmamış değil.

Birçok kişinin yeri değişmek durumunda kalmıştı. Bu da tartışma konusuydu tahmin edileceği gibi. İran kökenli bir kadın da bizimle birlikte gitmek isteyeniyi ikna etme bir görev edinmişti kendine.

Yetkililer, "siz hangisini istiyorsanız onu seçin" diyorlardı. Onlar da tahmin etmiyordu herhalde bu kadar sorun yaşayacaklarını. Belli mekanlara talep fazlalığı var. Bazılarını pek kimse tercih etmemiş. Bir de bazı arkadaşlar, ısrarla başka tesislere götürülmek istendiklerini öne sürüyorlardı. Toplantılarımızda güven sorununu tartışıyorduk. Bu sorun karşılıklıydı elbette. İsrarla biz Irak halkı için buradayız diye anlatmak durumunda kalıyoruz. Yansıyan sorunlardan kaynaklı, Iraklıların da ilk günkü sempatilerinin azaldığını gözlemliyorduk.

Sorunlar hep üst üste geliyordu. Tam düzelecek derken, bu sefer de yetkililer sert çıkışlar yapıyordu. Bunda, dış basında Irak hükümetinin canlı kalkanlara baskı yaptığı haberleri önemli etkendi. Kimi canlı kalkanların varlığı, Amerika'ya karşı değil de, Irak hakkında anti-propaganda malzemesi için mi, diye düşünceler de yer yer oluşmuyor değildi.

Gitmek isteyenler, canlı kalkan hareketini dünyanın merkezi, herkesin onlara tabi olması gerektiği, vazgeçilmez oldukları gibi düşünceler taşıyorlardı. Sadece Canlı Kalkan hareketi yoktu ki burada. Başka "barış grupları" da vardı. Kendilerine olmadık misyon biçme çok gelişkindi. En küçük olumsuzluğun abartılmasında bunun da etkisi var.

→ 5 Mart 2003

Artık, Daura Elektrik Tesisleri'ndeyiz. Dört Türkiyeli olmak üzere, İspanyol, İsviçreli, Yunan, Ja-

pon, İngiliz, Amerikalı toplam yirmi kişiyiz. Irak kökenli olanlar da var. Gündüz dışarıda, otelde, canlı kalkan ofisinde, internet kafede, çeşitli eylemlerde, akşam ise Iraklı komşularımızın da katıldığı türkü, şarkıları söylediğimiz toplantılarla geçecekti.

Akşam toplantıları artık fazla rağbet de görmüyor. İnsanlar tesislere yerleşip Irak halkıyla ilişkiye girdikçe değişimler yaşanmaya başlıyor. Onların yaşadığı düşünceleri, duyguları öğrenmek belki kendilerine dönüp bakmalarına etken oluyor. Tesislerde aramızdaki ilişkiler de daha gelişmeye başlıyor.

Tabii bu, hiç tartışılmıyor demek değil. Bu akşamki toplantımız, daha öncesinden çıkarılabileceği gibi, gergin ve tartışmalı bir atmosferde geçti. "Human Shields" (canlı kalkan) hareketi tartışıldı. Artık, bu hareketi bitirip bitirmeme, ülkeden ayrılıp ayrılmama düşünceleri ortada dolaştı. Umut-suzluk vardı kimilerinde. Öyle bir durumdu ki, toplantılara katılmayan bir insanın düşüncesi daha olumluydu, Irak'a ilişkin, orada kalmaya ilişkin. Ya da canlı kalkan hareketinin dışında, başka organizasyonlarla buraya gelen insanlarla yaptığımız sohbetler daha umut verici, olumlu olabiliyordu. Çünkü kafaları toplantılarda yersiz tartışmalarla ve şüphelerle bulandırılmıyor. Eylem fikri geliyor ve yapılıyor.

Bu toplantıda, canlı kalkan hareketi içerisindeki genel düşünce olumsuz, halen büyük bir önyargı var. "Bundan sonra başımıza neler geleceğinden emin değiliz. Biz baskı altındayız." düşüncesi var. Kimileri "bu hareketi burada bitirip, daha güçlü bir çalışma içerisine girebiliriz. Filistin'e gidebiliriz." diyor. Sanki oraya gittiklerinde durum farklı olacak. Saldırı adım adım yaklaştıkça bu tür düşünce-

ler daha şiddetleniyor.

Biz de kendi düşüncemizi söyledik:

"Sürekli düşen ve son anda toparlanan bir hareket olmak istemiyoruz. Tüm dünyada Amerika'nın saldırganlığına karşı güçlü bir karşı duruş, ruh hali yakalanmışken ve kararlılıkla ilerlerken burası bu halde olmamalı. Şu veya bu şekilde bir çok kesim en azından burada bizlerden bir çalışma bekliyor. Amerikayı teşhir etme açısından yapabileceklerimiz var. Biz de bu genel harekete güç veren olmalıyız. Buradaki insanlar bir çok riski göz önünde bulundurarak geldi. Amerika saldırma konusunda kararlıysa biz de kararlı olmalıyız. Iraklılarla kaynaştıkça moral bulacağınızı düşünüyoruz. Kaldı ki, Filistin'e gitmek, şu anda dünyanın odaklandığı yerden bir kaçıştır. Başka zaman bu da olabilir, ama saldırı odağı şu anda burasıdır. Amerika'nın karşısında halkların yanında bir şeyler yapılacaksa, yeri burası, Irak."

Büyük çoğunluk bölgelere yerleşti. Canlı kalkan hareketinde söz sahibi olmak isteyenler ve kararsızlar, Bağdat'ı terk etmeyi düşünenler kalmıştı otellerde. Onlar hala toplantılar yapmak istiyor. Zaten kısa bir süre sonra da memleketlerine döneceklerdi bu insanlar. Kendi memleketlerinde zamanları bol, istedikleri kadar, istedikleri uzunlukta toplantı yapabilirlerdi artık.

Bu söz sahibi olmak isteyenler de bir türlü olamamışlardı. Canlı kalkanlar tesislere yerleşmiş, saldırı başlayacak, onlar hala bir söz sahibi olamadılar. Zaten en son da söz sahibi olamadan, ülkeyi terk edeceklerdi. Buraya gelirken verdikleri sözün sahibi olamayanlar nasıl hareket içinde söz sahibi olabilirdi ki!

Oysa Irak'ta insanlar onları ciddiye aldı, dinledi. Toplantılarda kafa çürüttü. Halk değer verdi. Tele-

vizyonlar düşüncelerine başvurdu, tüm dünya onları izledi. Yedikleri önlerinde yemedikleri arkalarındaydı. Onlar canlı kalkandı. Saldırıdan etkilenirler miydi hiç. Kocaman açıklamalar yapmışlardı. En başta, tesislere kendimizi zincirleyeceğiz demişlerdi. Ama baskı vardı. Irak'ta istedikleri hiçbir şey olmuyordu. Yemekleri, yatma parasını, gezme parasını hükümet vermiyordu! Eğlenceleri onlar düzenlemiyordu! Onlar, dediler mi yaparlardı! Sözlerinin arkasında dururlardı! Ama olmadı işte, şanslarına küssünler! Her şey Irak'ta değişti. Onlar Irak'ı da iyi tanıyorlardı, Amerika'yı da. Bütün politikaları çözmüşlerdi. Ama sadece şansları iyi gitmediği için aldandılar! Zaten sözlerine bakarsanız, saldırı başlayacağı için "politikaları yanlış buldukları için" gidiyorlardı!

→ 6 Mart 2003

Bugün, Dr. Haşimi'yle toplantı yaptık. Onun talebiyle. Lafı uzatmadan, merhaba dedi ve başladı.

"Bazı gruplar, sizin sorumlunuz gibi davranıyorlar, günlük yaşamınıza bile karışıyorlar, sizin hakkınızda bilgi topluyorlar, aptalca taleplerde bulunuyorlar, sizlere yalandan başka bir şey söylemiyorlar, 'devlet sizi rehin alacak, buradan hemen ayrılın' diyorlar. Sizi Irak hükümetinden koruyacaklarını söylüyorlar. Pek çok kişi bana geldi ve şikayette bulundu. Ben bu kişilere karşı doğrudan olmayan mesajlar gönderdim. Konuk olduklarını, evin kurallarına saygı göstermediklerini söyledim. İki gün sonra yine dolaylı yoldan, bu insanlara anlatmaya çalıştım. Kimin hangi tesiste kalacağını belirleyecek kadar ileri gittiler. Bu üç-beş kişinin organizasyona zarar vermemeleri için, ülkeyi terk etmelerini söylüyorum. Herkes kendi seçimiyle geldi. Kimse sizi zorlamadı. Gelmenizdeki serbestliği

gitmenizde de gösterebilirsiniz. Size hiçbir müdahale yapılamaz. Bu toplantıyı yapmamızın amacı; Avrupa'da ve dünyanın birçok yerinde bizim sizi zorladığımıza dair haberlerin çıkmasıdır. Burada sizin rahatsız olmanızı istemiyoruz. Rahatsız olacaksanız, siz de bu beş insan gibi gidebilirsiniz. Burada olduğunuz için çok mutluyuz. Ben sizin evinize gelsem, ben de sizin kurallarınıza uyarım.

Bu tür nedenlerden dolayı bu 5 kişinin ülkeden ayrılmasını istiyoruz: Kenneth Nicholas O'Keefe (ABD), John Ross (ABD, meksika asıllı), Tolga Temuge (Türkiye), Gordon Sloan (Avustralya), Eva Mam (Slovenya).

Kenneth Nicholas O'Keefe; 1991 yılındaki Körfez Savaşı'nda Amerikan ordusunda denizcilik yapıyormuş. Savaşı, saldırıyı yaşamış. Orada kullanılan uranyumdan kaynaklı çocuğunun olmadığını, bunun çok tehlikeli bir madde olduğunu söylüyordu. İngiltere'de "Human Shields" ofisi ve internet sitesi kurmuşlardı. 2003 yılının başında Amerika'nın saldırısını durdurmak için Irak'a 'canlı kalkan' olarak gidelim çağrısını yapmıştı. Bu hareketin çağrısını yapan oydu. İlk önce kendilerini önemli tesislere zincirleyeceklerini, on binlerle oraya gideceklerini söylüyorlardı. Ken'in hareketin çağrısını yapmış olmasından başka bir ağırlığı, etkisi yoktu toplantılarda. Sadece isminin vermiş olduğu etkiyi kullanmaya çalışıyordu. "Bu hareketi ben başlattım" diyordu. İnsanların güveninin kaybolmasında, motivasyonunda onun da etkisi vardır.

John Ross; Meksika asıllı, Amerikan vatandaşı olan biriydi. Yazmış olduğu kitapları, şiirleri, araştırmaları vardı. Che Guavera'nın mücadelesiyle, Meksika'daki Zapatalar'la ilgili araştırmaları vardı. 60 yaşlarındaydı. Kanser hastası olduğunu söylüyordu ve son dönemlerini de burada geçirmek isti-

yordu. Onunla diyalogumuz iyiydi. Bize samimi geliyordu. Uğraşları, çabaları ve konuşmalarından kaynaklı. Bağdat'tan ayrılırken de bizlere yaptığı konuşmasında; sorunlarının Irak'la, Irak halkıyla olmadığını, düşmanlarının Amerika olduğunu söylüyordu.

Gordon Sloan; Avustralyalı'ydı. Human Shields hareketi içerisinde aktifti. Türkiyeliler'i çok seviyordu. Bizim eylem tarzını, eylemlerimizi desteklemeye çalışıyordu son dönemlerde. İngiltere'den Ken'lerle beraber gelmişti. O da başından beri Ken'in grubu içerisindeydi. Haşimi'nin bir toplantıda Ken'le yaptığı tartışmaya o da katılmış ve Haşimi'ye sinirli bir şekilde karşı çıkmıştı. Onların bu tavırlarını desteklemiyorduk. Eylemlerimizde bize yardımcı olması yanıyla iyi bir diyalogumuz vardı.

Eva Mam; Slovenyalı Anarşizmi savunuyor. Genel anlamda yetkililerin yaklaşımını baskıcı buluyor, rahat değiliz diyordu. Sürekli eylem öneriyor, toplantıları sevmiyordu. Eylem komitesinde onunla beraber çalışıyorduk.

Tolga Temuge; Türkiye'den. Greenpeace'te çalışıyor. Fakat Bağdat'a bağımsız olarak gelmiş. İngilizcesi çok iyi, toplantılardaki çevirileri gidene kadar o yapıyordu. Bizim Türkiyeli grup olarak yapmış olduğumuz eylemlerin bazılarına katılıyor ama genel itibariyle bizden ayrı hareket etmek istiyordu.

Aynı gece petrol rafinerisinde yaptığımız toplantıda, pek çok insan bu beş kişinin gönderilmesinden etkilenecek gitme kararı aldığını söyledi. Bunun organizasyona karşı yapılmış bir tavır olduğunu söylediler. Bazı Türkiyeli arkadaşlarımız da böyle düşünüyordu.

Biz de; "Biz buraya Irak halkıyla dayanışmaya geldik. Bu tip sorunlar bizim fikrimizi değiştirme-

meli, savaş koşullarında olan bir ülkenin gerçekliği göz önünde bulundurulmalı, onlar bizim samimiyetimize güvenmek istiyor ve gözlemledikleri bazı şeyler bu güveni zedeliyor, güven duymadığı insanları ülkesinde barındırmak istemiyor." dedik. Aynı düşünceleri yabancı arkadaşlardan bazıları da dile getirdi.

→ 7 Mart 2003

Gitmeleri istenen üç kişi ayrıldı. Ken ve Eva bir gün daha kalıp basın açıklaması yapmak istediler. Bizim yanımıza geleceklerini söylediler, ama ertesi günü öğrendik ki, akşam basının kaldığı otele gidip, onlarla görüşmeler yapmışlar, gece de Irak polisi otelden alıp sınır dışı etmiş.

Bu gelişmeler üzerine canlı kalkan hareketini bitirme düşünceleri tartışılırken, biz lobide, otel odasında, dışarıda, internet kafede mümkün olduğu kadar tek tek insanlarla konuşmaya, anlatmaya çalıştık. Genel hatlarıyla şunları söyledik:

"Irak halkı bize güvenmek istiyordu. Onların güvenini sağlayabilecek ciddi anlamda ne yapmıştık. Otellerde kalıp, yemekler yiyip, sağa sola gezi turlarına gidip, birkaç eylem dışında. Halk da bunu öğrendi mi, buna kızıyor. Güveni zedeleniyor. Halkla tanıştık mı, sohbet ettik mi, kendimizi tartışmalarımızın dışında iyi anlatabildik mi, hem Iraklılar'a hem yetkililere. Onlar savaş öncesi koşullarda, gerginlik, hazırlık v.s... Bir yandan psikolojik savaş yoğunlaşarak devam ediyor. Yoğun bir anti-propaganda var. Bazı canlı kalkanların ülkeyi terk ettikten sonra yaptığı olumsuz açıklamalar, ajanlık söylentileri... Onun için onları anlamak gerekiyor. Biz halka güvenirsek, onlar da bize güvenir."

İnsanların, başlattıkları harekete olan inançları-

nın zayıflaması, eylemin medyatikliğini yitirmesi, saldırının yaklaşması, Amerika'nın tehdit açıklamaları, bu konuda canlı kalkanları da dinlemeyeceğine bir konuşmalarında vurgu yapmaları, onları etkiliyordu.

İlk geldiğimiz grubun pek çoğu ülkelere geri döndü. Şu anda birlikte olduğumuz canlı kalkanlar çoğu daha sonradan gelenler, bir an önce bu sorunları aşip çalışmalarımıza devam etmek istiyoruz.

→ 8 Mart 2003

Sabah, Dr. Haşimi'yle görüştük. İsviçreli Ingrid, aynı zamanda Hürriyet muhabiri olan ve İngiltere'de yaşayan Mahir ve Cihan gitti. Birbirimizi anlamaya, tanımaya ihtiyaç var.

Biz önce biraz kendimizden bahsettik. Ne yapmak istediğimizden, Bağdat'ta uzun süre kalacağımızdan. Ardından, öğrenmek istediğimiz ve başka arkadaşların bize ilettiği soruları sorduk. Bunlar, kalınacak tesislere ilişkindi. Savaş koşullarında, tesislerden çıkıp arkadaşlarımızın evine gidebilecek miydik. Savaş başladığında canlı kalkanların koşullarının neler olabileceğine ilişkindi. Bunun dışında, ortada bir anlaşmazlığın olduğunu, canlı kalkanlar içerisinde olumsuz düşünenlerin var olduğunu, fakat birçok samimi insanın da olduğundan bahsettik. Yaşanan gelişmelerin, bu samimi insanları da etkilediğini, bir kısmının ülkeden ayrıldığını, bir kısmının da güvenemediği için ayrılmayı düşündüğünü söyledik. Ingrid de bunlardan biriydi. Elbette bu sorunlarda kültürel farklılığın bir etkisi de vardı.

Haşimi; "Siz rahat olun. Savaş koşullarında isteyen tabii ki çıkabilir. Arkadaşlarınızın yanına gidebilirsiniz" cevabı verdi. Malum sorunlar konusunda da olumlu bir yaklaşımı oldu.

Toplantı sonucunu diğer canlı kalkanlara aktarmamız olumlu oldu. Ayrılmak isteyenlerin çoğu ayrılmıştı zaten. Kırmızı otobüsler de gitmişti. Ama yeni gelenler vardı. İlk gelen canlı kalkan ekibinin dayandığı tüm güç medyaydı. Savaş hazırlıkları başlayınca, medyanın ilgisi de hazırlıklara kayıyordu...

Bugün Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ABD emperyalizmine karşı bir eylemle kutladık. 1500 kişi katıldı. Güney Afrika, Suriye, Lübnan ve diğer bir çok ülkeden insanlar vardı. Eylemden sonra Aykut ve Sevgi de ülkeye dönüş yaptı, onlardan önce de İspanyol grubu uğurladık. Böylece ilk dönemden itibaren birlikte davrandığımız arkadaşlardan sadece Ethem kalmıştı.

Gece petrol rafinerisindeki toplantımızda artık canlı kalkan organizasyonunun yeni yüzler vardı. Bağdat'a gelmeden önce birçok alternatifi düşünmüştük. Belki çok az kişi kalacaktık, ama tek başımıza ikimiz kalsak da orada olacaktık ve Iraklılarla birlikte kalacaktık... Bir süredir gündeme gelmeyen eylem önerileri oldu. ABD mallarını boykot çağırısı önerildi ve karar alındı.

Türkiyeliler'den Güney Bağdat Elektrik tesislerine yerleşmiş olan arkadaşlar kalmaya devam ediyor. Hala Türkiyeliler olarak birlikteliğimizi koruyoruz. Diğer arkadaşların iki tanesi Hürriyet gazetesine çalışıyordu. Gazeteci Faruk Zabçı ve Mahir. Diğerleri; Selamettin Tellioğlu, Erdoğan, Ali ve sonradan gelen Osman. Ali, yanında pek bir şey getirmemişti. Savaşmaya gelmişti Urfa'dan ve öyle yaptı da. Ali, cepheye kabul edilen ilk Türkiyeli oldu. Daha önce sadece Arap kökenlilere izin veriyorlardı. O da Urfalı Araplar'dandı. Arapçası vardı. Cepheye gittiğinden itibaren kendisinden bir daha da haber alamadık. Mütevazi, sakın, ağırbaşlı birisiy-

di. Genelde toplantılara katılmaz, tartışmalarda yer almazdı. Çünkü gereksizdi onun için, zaman kaybıydı. Bir sürü insan gelmiş birbirlerini tartışıyorlardı. Oysa yanibaşlarında yoksul Irak halkı acı çekiyordu. Haklıydı.

→ 9 Mart 2003

Amerika önümüzdeki günlerde saldırıyı başlatacağının sinyallerini veriyor. İhtiyaçlarımız için Bağdat'ta alışveriş yapmaya çıktık. Saat, terlik, fotoğraf filmi, çakmak gazı v.s. Otele döndüğümüzde Haşimi'yle olan genel toplantı yapılıyordu. Kalınan sitelere ve savaş başladığında ne olacağına ilişkin sorular soruldu tekrar. Haşimi, "biz savaş koşullarında hiçbir garanti veremeyiz. Böyle bir şey söylersek sizi kandırmış oluruz. Her türlü şeyi göze almalısınız. Zaten canlı kalkan misyonu da bu demektir." dedi.

Neydi "canlı kalkan" demek. Sadece isimden ibaret olmadığı kesin. Bu insanlar niye gelmişti buraya, gerçek anlamda ilk gelen ekiptekilerin büyük bir çoğunluğu gelmeseydi daha iyiydi Irak için. Yarisından fazlası televizyonlara, gazetelere çalışıyordu. Bir kısmı medyatik olmak için gelmişti. İçlerinden bir kısmı da gerçekten samimiydi. Saldırıdan hemen önce de, İstanbul'dan beraber geldiğimiz yabancı canlı kalkanlardan sadece üç kişi kalmıştı.

Biçim olarak destekleyip desteklememe sorunun ötesinde, bir anlamda hiç tanımadığın bir halk için kendini feda edebilmekte aslında. Ama, nasıl olsa bir şey olmaz, biz bu savaşı durdururuz diye gelmişsen, durduramayacağımızı anlayınca bir bahane bulur-yaratır geri dönerim diyorsan, allette bu anlama gelmez. Pasif bir eylem biçimidir. Irak halkı için savaşmak gibi değildir elbette. Özünde ol-

ması gereken de, Irak halkı ne yapıyorsa onu yapabilmektedir. Yani direniyorsa, savaşıyorsa savaşabilmektir mesela...

Akşam tesis arkadaşlarımızla birlikte Daura Elektrik tesislerine döndük. Yarın petrol rafinerisine geçeceğiz. Petrol rafinerisi, çok geniş bir alanı kaplıyor. İçerisinde evler de var. Küçük bir mahalleyi andırıyor. Burada insanlarla, ailelerle iç içe olabileceğiz, Iraklı arkadaşlarımız olacak. Türkiye'den Ethem ve diyalogumuzun iyi olduğu bazı yabancı arkadaşlarımız bu tesislerde.

Biz de buradaki son gecemizde türkölü bir program düzenledik. Bazen Arapça, bazen Türkçe, Kürtçe şarkılar söyledik. Geride kalanlar ayrılmanızı istemiyorlardı. Tümünden hareketsizleşeceklerini dile getiriyorlardı. Burada 5 gün kalmış olduk.

→ 10 Mart 2003

Sabahtan Daura Petrol Rafinerisi'ne geçtik ve konteynırlara yerleştik. Şu anda evde yer yoktu. Eşyalarımızı konteynırlara yerleştirdik. Bizim konteynırla diğer konteynır arasına yanımızda getirdiğimiz "Uluslararası Terörist Amerika" pankartını astık. Bulunduğumuz bölgede üç tane konteynır var. Birinde Arjantinli arkadaşlar, birinde Alman ve İngiliz arkadaşlar kalıyor. Bizim konteynırın bir odasında Ethem ve Cihan, diğer odasında da Slovenya'dan Marta ve Eylül kalıyor. Her karavanın kendine ait telefonu var. Tuvaleti ve banyosu içinde... Arjantinli arkadaşlarla daha öncesinden samimi bir diyalogumuz vardı. Canlı kalkan olarak gelmemişlerdi zaten, dayanışma amaçlı olarak belli bir süreliğine gelmişlerdi ve bir hafta sonra Bağdat'tan ayrılacaklar. Fotoğraf çekmek için kalmışlardı. Diğer konteynırlarda Jorgen, John, Robin ve Karl Dallas var. Karl Dallas müzisyen. Gitarıyla gel-

mişti. Robin ve John da müzikle uğraşüyor. İngiltere'de yaşıyorlar. Jorgen ise Almanya-Stuttgart'tan, Anarşist bir dünya görüşü var.

Yerleştikten sonra basın açıklaması için Filistin Oteli'ne geçtik. Human Shields'ler olarak Bağdat'ta kalmaya devam ettiğimizi, tesislerde kalmaya devam edeceğimizi, Amerika'nın saldırı için hiçbir gerekçesi olmadığını, Irak halkının yanında olacağımızı söyledik basın toplantısında. Bazı basın mensupları bizimle birlikte rafineriye geldi, çekim ve röportajlar yaptılar. Işık söndürme eylemi önerilmişti. Bugün Filistin Oteli'nden başlattık.

→ 11 Mart 2003

Eylül, Mart ile birlikte arapça kursuna başladı.

Bugün, birlikte geldiğimiz bazı arkadaşları da uğurladık. Gün içerisinde yeni gelmiş olan İtalyanlarla, Meksikalılarla tanıştık. Her gün yeni yüzler görüyorduk, birileri gidiyor, bir başka ülkeden Iraklılarla dayanışma için başkaları geliyordu.

Akşam, Dicle kıyısında Iraklı tiyatrocuların hazırladığı, İmam Ali'yle ilgili tiyatro etkinliğine katıldık. Bu tiyatro oyununda, Irak'ta birçok mezhep, dinin bulunduğu, kültürün bulunduğu, bunların hepsinin kardeş olduğu ve Amerikan saldırısına karşı ortak mücadele edeceği vurgulanıyordu.

Konteynırlarda birlikte kaldığımız arkadaşlara Türkiye'deki devrimci mücadeleden, hapishanelerdeki direnişten söz ettik. Etkilendiler. Bir yandan da sabaha kadar 8 tane pankart hazırladık. Hepimizin üstü başı boya olmuştu.

→ 12 Mart 2003

Sabah, petrol rafinerisinin yakınındaki bir okula gidildi. Karl, gitarıyla sınıflarda şarkılar söyledi.

Öğleden sonra Medya binasının yakınında, Dicle Nehri kıyısında Veziriye diye adlandırılan yerde çocuklarla birlikte müzikli, danslı, resimli, sloganlı bir eylem yaptık. 250 çocuk ortalığı şenlik alanına çevirdi. Her tarafta çocuk sesleri, cırcır böcekleri gibi... Daha önceden aldığımız kalem ve kağıtları dağıttık çocuklara. Onlar da savaşla ilgili resimler yaptı ve bizlere hediye etti. Resimlerinde, hep tank, uçak, bomba çizimleri var. Aralarında Kürt öğrenciler de var, birkaç kelime Kürtçe konuştuk ve çok sevindiler, biz de. Bir küçük Kürt kızının "vey tu Kurmanciye" sorusuna, "here" cevabı verdiğimizdeki sevinci gözlerine yansiyordu. Avrupalılar arasında kendi dilinden biriyle karşılaşmak mutlu etmişti.

Bugün 12 Mart, Gazi katliamı ve ayaklanmasının yıldönümü. Ethem ile birlikte andık.

→ 13 Mart 2003

Filistin Oteli'nin önünden, Samarra-Bağdat yürüyüşüne destek verdik. Organizasyon Budistlerin. Amerika'nın saldırısına karşı Budist Yürüyüşü. Dinler, diller, milliyetler hepsi karışmış durumda burada. Adeta dünya halklarının üçer beşer temsilcileri toplanmıştı Bağdat'ta. Dünyanın kalbi Bağdat'ta atıyordu. Dünyanın dört bir yanındaki meydanlar Bağdat için, Amerika'ya karşı doluyordu. Bu güç bizim işte. Gücümüzü anladığımızda, gücümüzü birleştirdiğimizde, imparatorluklar kendilerine yaşayacak yer bulamayacaklar.

Yürüyüş yol kenarından sürüyor. Iraklılar araçlarını durdurup su veriyor, sohbet ediyor. Bir aile ilk kez görmüş bizi. İlerideki şehir merkezine kadar gitmiş aracıyla ve geri dönüp bize meyve suyu ve su verdi. Konuşmadık. Birbirlerimizin elini tuttuk, yüreklerimiz ısıttı orta yaşlı kadını ve bizi.

İkinci molamız bir çiftlik eviydi. Evin bahçesinden girdik ve bizi karşıladılar. Davetsiz misafirlerdik ama, hemen çay hazırlanmıştı, ardından yanımızda bulunan yiyecek çıkınlarını çıkarıp serdik, Iraklılar hemen ayran getirip ikram ettiler. Bugünkü yürüyüşümüz yaklaşık beş saat sürdü. Bu, yürüyüşün ikinci günüydü. Üç gün daha olacak.

Akşam katıldığımız basın toplantısını, WSF ve ESF bünyesinde çalışan World Social Movements ve Anti-War-Networks temsilcileri düzenledi. Avusturya, Almanya ve Nikaragua'dan gelmişler.

Rafineri artık bizim evimiz gibi olmuştu. Genelde akşamları dönüyoruz rafineriye. Bir de öğle yemeği zamanı. Akşamları rafineriye giderken, uzaktan ince uzun kulenin tepesinde yanan alev görürüz. Bu alev hiç sönmez, gece-gündüz. Biz de, "evimizin ışığı yanıyor" derdik. 1991'deki saldırıda, burası bombalanmış ve 14 gün boyunca yanmıştı. Birçok insan hayatını kaybetmiş. Büyük patlamalar olmuş. Daura Petrol Rafinerisi'nde 2700 işçi çalışmakta. Çalışanların bir kısmı, tesis alanı içerisinde bulunan 300 adet konutta kalmakta. Ayrıca tesis alanı içerisinde, okul, kreş, klinik gibi binalar da var.

Akşam misafirlerimiz var. Başka yerlerde bulunan canlı kalkanlardan gelenler oldu. Konuşmak istemişler. Konuştuk:

Savaşın önümüzdeki günlerde olacağı, bu yüzden hepimizin en kısa zamanda belki de yarın Irak'tan ayrılmamız gerektiğini söylüyorlardı. Biri, çok güvenilir duyumlar aldıklarını, eğer burada kalırsak pek çok riskle karşı karşıya kalacağımızı söylüyordu. Bizim de onlarla gitmemizi istiyorlardı. Bizim ölmemizi istemediklerini, yaşımızın genç olduğunu, burada kalmanın çılgınlık olduğunu söylediler. Sonuç itibariyle muhteşem karamsar bir

tablo çizdiler. Felaket tellalları gibi. Bir sürü risk alternatifinden bahsettiler.

Bizim cevabımız net oldu:

"Biz buraya karşılaşılabilecek her türlü riski göze alarak geldik -bu ölüm de olabilir-. Aldığımız bu karar bilinçle alınmış bir karardır. Biz buraya savaşı önleme gibi hayalci bir kafayla gelmedik, bu saldırının başlayacağını biliyorduk. Amerika'nın saldırıları uzun soluklu bir mücadeleyle, halkların direnişleri ve bu direnişlerin kendi ülkelerindeki işbirlikçileri başlarından defederek süreceğini, bu mücadelelerin anti-emperyalizm temelinde bir birliği ifade ettiğini anlattık. Savaşlar da ancak böyle önlenir. Emperyalistlerin egemenliğindeki bir dünyada savaşlar bitmez, engellemek de tek başına canlı kalkanlık olayı değildir. Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri, başka etkenler devreye girer, o zaman bu tür muhalefet hareketleri de bir baskı unsuru olarak etkide bulunmuş olur.

Biz buraya Irak halkının yanında olmaya, koşullar ne kadar zor olursa olsun, onlarla birlikte gerektiğinde acılarını da paylaşmaya geldik. Eğer bomba onların üzerine düşecekse, bizim üzerimize de düşecektir. Hareketin başlangıcında insanlar kendine "canlı kalkan" dedi. Şimdi biz bunu yerine getiriyoruz. Belki genç olabiliriz ama böylesi tarihi bir olay gerçekleşirken doğru kararlar alıyoruz."

Konuşmalarımız daha önceki toplantılardaki gibi gergin, gürültülü değildi. Zaman zaman gülerek, zaman zaman başlarını öne eğerek dinlediler. Bu kez soru sorma sırası bize gelmişti:

- Niye siz kalmıyorsunuz? Çocuklar ölmesin, insanlar ölmesin diyor, sürekli burada kalacağınızı söylüyordunuz. Şimdi ne değişti?

- Bizim burada yapabileceğimiz bir şey kalmadı. Bu hareketin gücü medyaydı, artık medya da yok.

Sizler haklı olabilirsiniz, gerçekten cesur insanlarsınız.

Bu arada beklediğimiz telefon geldi. Ülkeden arkadaşlar arıyordu. Durumumuzu merak etmişlerdi. Moralemiz yüksek, onlarla görüştükten sonra daha da yükseldi. Kararlıyız.

Daha detaylı konuşmak istediğimizi, kararlarını gözden geçirmelerini istedik misafirlerimizden. Şu anda üzerlerine gitmek istemedik, ama ara ara türküler söylerken sohbetimiz de sürüyordu.

Bu arada Mart gözyaşlarını tutamadı. Bizi çok seviyordu.

Daha sonrasında, bu arkadaşların bir kısmı gitmekten vazgeçti. Bunlardan biri de işgal sonuna kadar kalacak olan Marc idi. Amerikan asıllı Yunanistan vatandaşı. Ama Yunanca'sı da iyi değildi. Bunu Yunanistanlı doktorlarla konuştukları bir sırada öğrenmiştik. İngilizce konuşmayı tercih etmişti. O gece, gitmemiz noktasında en çok ikna etmeye çalışanlardan biri oydu. Marc, herkese gitmek gerektiğini söylüyor, kendisinin de gideceğini söylüyor ama gitmiyordu. Bu tavırla sık karşılaşacaktık ileriki zamanlarda. Birçok defa bize, gideceğini söylemişti, fakat her seferinde kalıyordu. Başka yabancı arkadaşları da ikna etmeye çalışmıştı, gitme noktasında...

⇒ 14 Mart 2003

Cihan elektrik tesislerindeki Iraklı arkadaşımız Yaser'le buluştu. Yaser, Daura Elektrik Tesisleri'nde görevli olarak çalışıyordu. Canlı kalkanlarla ilgileniyordu. Türkçe'yi idare edecek kadar biliyordu. İngilizce'si de vardı. İyi bir ilişkimiz var. Kendi sorunlarından, ailesinin sorunlarından, çocuklarından bahsediyordu.

Canlı kalkanlar olarak, bir Irak amatör takımıyla

maç yapacağız. Futbol tesislerinde, ilk önce çocukların bizim için hazırladığı bir programı izledik. Çocuklar, şiirler okuyor, şarkı söylüyorlar. 6-7 yaşlarındaki küçük kız çok ilgimizi çekti. Çok sevimliydi ve okuduğu şiirler çok içtendi. Slogan attırıyordu herkese. Maçı 5-4 kazanmıştık, fakat Iraklı takımın centilmenliğiyle. Bir gollerini kale çizgisinden çevirmişlerdi. Biz gol saymıştık ama kabul etmemişlerdi. Güzel bir maç gerçekleşti, formlarımızı o arkadaşlara verdik.

Maç sırasında Türkiye basınından İHA röportaj yaptı. En son Eylül konuştu: "Saldırıya sayılı günler kala bombaların düşmesine sayılı günler kala, böyle bir birlikteliğin sergileniyor olması tüm dünyaya örnek olmalı. Burada dünyanın her yerinden insan var. Ülkelerinden kilo metrelerce uzaktaki bu topraklara gelmişler. Mazlum Irak halkını yalnız bırakmamak için her şeyini paylaşmak için ve paylaşıyoruz da. Bu tüm halklara örnek olmalı."

Maçın ardından otelde Suriyeli bir gazeteci bizimle röportaj yaptı. Bu gazeteci, anti-emperyalist bir çevrelerinin olduğunu, bir grup olarak Irak'a gelme çabası içerisinde olduklarını söyledi. Bizim ne düşündüğümüzü anlattık. Bizden önce görüştüğü İsviçreli Michel bizimle görüşmesini söylemiş. Düşüncelerimiz hoşuna gitti gazetecinin. Bir çok konuda, ben de öyle düşünüyorum diye araya girdi. Eşi Mehtap, Kürt kökenli. Bir yakınlık oluştu aramızda. Kadın bize çocuklarıymışız gibi davranıyor, seviyordu.

Bu arada Türkiye'den dayanışma için yeni insanların geldiğini öğrendik, sevindik. Yarın tanışacağız. Akşam, Bağdat Üniversitesi'nde okuyan, daha önce evlerinde de kaldığımız arkadaşlarımız bizi görmeye geldi.

→ 15 Mart 2003

Sabah rafineriden otele geldik ve internetten haberleri okuduk, Bush'un açıklamalarına göre önümüzdeki birkaç gün içinde saldırıyı başlatacaklar. Burada insanlar savaşa hazırlık olarak sadece camlarını bantlıyorlar, evlerinin önlerine siperler kazıyorlar. Hemen hemen herkeste silah var. Bugün Iraklıların büyük bir miting yapacağını öğrendik.

Mitinge biz de katıldık. On bini aşkın insan vardı. Silahlı gruplar, öğrenciler, bayan kortejleri, çocuklar... Attıkları sloganların ezgisel, kulağa hoş gelen bir yapısı da var. Bir kişi omuzlara çıkarılır, ilk önce o kişi, Amerika aleyhine, ülkeyi öven cümleler kurar, ardından onun başlattığı ezgili, kısa bir şarkıya benzer slogan atılır. Bu kişinin elinde bir defter var ve o deftere konuşmak istediklerini yazar. Kurduğu her cümlesinin sonunda, kitle de "eey" şeklinde onaylar. Ve sonrasında hep beraber sloganlar atarlar. Sloganlarda genel olarak tam bir karşı duruş var. Mesela, barış istiyoruz, şeklinde değil de; sen kimsin, direneceğiz gibi sloganlar. Ya da Bush'la, Amerika'yla dalga geçen sloganlar.

Bu mitingten sonra canlı kalkanlar olarak Birleşmiş Milletler'in önünde bir eylem yaptık.

Tuttuğumuz dövizlerde, İngilizce ve Türkçe olarak "Grup Yorum, İstanbul Gençlik Derneği, we are right, we will win (haklıyız Kazanacağız)" da vardı.

Meydandaki Iraklıların attığı sloganların Saddam lehine olması bazı arkadaşları rahatsız etti ve bunun bizler açısından medyaya yansırса kötü olacağını söyleyip bunun için basın merkezine gidip bir açıklama yapmamız gerektiğini söylediler. Bu fikre herkes katılmadı ama arabalarla çok yakın olan basın merkezine gidildi. Gidip açıklama yapmak isteyen arkadaşlar indi diğerleri de arabada onları bekledi.

Medyada yoğun olarak işlenen anti-propagandaların etkisindeydiler. Türkiye gazetelerinden de okuyoruz, kimi yazarlar da aynen böyle olmasını istiyordu. Demokrat geçiniyorlar, ama “Amerika’yı protesto ediyorsunuz, niye Saddam’ı protesto etmiyoruz” benzeri baskı altına alma amaçlı yazılar yazıyorlardı.

Bu tür şeyleri yazarların bir kısmı için, “savaşa da karşıyız, teröre de” veciz cümlesinde ifadesini bulan, halklarla emperyalizm arasında bir yerde durma anlayışı var. Halbuki bugünün dünyasında böyle bir yer yok. Kimse Saddam’ı destekleyin demiyor, ama bunların kafa yapısı her yerde aynı. Afganistan’da da mollalardan yana mı olacağız diyerek aynı tavrı göstermişlerdi. Bunun anlamı, emperyalizmin yaptığı katliamlara, işgallere cephe-den tavır almamaktı. Birçok neden sayılabilir bunun için. Ama ilk akla gelen, emperyalistlerin ve işbirlikçisi iktidarların icazet sınırlarını aşmak istememeleridir. Emperyalistler akıllı; tamam siz beni de protesto edin edeceksiniz, ama “teröristi de” protesto edin, Afgan iktidarını da, Saddam’ı da... edin ki, karşımdaki cepheye geçmiş olmayın. Beni protestonuz ise zaten önemli değil, ben bildiğimi yaparım. Nitekim böyle oluyordu ve bu kesimler halkların her türlü meşru şiddetine karşı çıkıyorlardı. “Barış” diyorlar ama emperyalizme karşı savaşmadan böyle bir dünyada kim, nasıl barış sağlayacak belli değil. Emperyalistler silahlanacak, ama halklar silahlanmayacaktı. Silahlanır, özgürlüklerini, bağımsızlıklarını korursa, bağımsız olmak isterse adları belliydi; terörist. Ve bu kesimler de bu demagojiye dolaylı olarak destek vermiş oluyorlardı. Ülkemizdeki reformist, “barışçı” kesimler tam da bu kategoriye giriyorlar.

Bir başka kesim ise, burjuvazinin sözcüsü, an-

cak doğrudan, “Amerika haklıdır, işgal etmelidir, demokrasi bilmeyene bombalarla demokrasi götürmeli, medeni olmayanlara medeniyet götürmeli” diyemedikleri için “Saddam’ı da protesto etsenize” diyorlardı. Aslında düşünceleri ilkiydi. Yüz yıl önceki sömürgeciler de aynı gerekçelerle ülkeleri işgal ediyorlardı. O zaman medeniyet götürüyoruz diyenler, şimdi diktatör yıkıyoruz, özgürlük götürüyoruz diyorlar. Elbette tüm bunlar yalan. Saddam’ın diktatörlüğü onların umurunda değil. Eskiden olduğu gibi Saddam kendilerine hizmet eden bir diktatör olsaydı hiçbir sorun olmayacak, aksine Irak halkının içinden diktatörlüğe karşı mücadele eden olursa, onların ezilmesinde Saddam’a yardım edeceklerdi. Nitekim, 1990’lı yıllara kadar yaptıkları bu oldu.

İşte şimdi otelin içine girip basın açıklaması yapanlar da bu tür çarpık düşüncelerden etkileniyorlar. Sosyalist sistemin yıkılmasından bu yana emperyalistler sadece askeri, ekonomik bir güç olarak halkları ayakları altına almıyor. Aynı zamanda ideolojik olarak da beyinlerini eziyor. Emperyalistlerin karşısına dikilmek, bu noktada ikincil olanı, yani tali olanı (burada tali olan Saddam) bir yana bırakmak gibi en temel doğru düşünceler savunulmuyor.

Biz devrimciyiz. Anti-emperyalistiz. 1991 Körfez savaşında da tüm dünyada kendine sol, sosyalist diyenler “yüzde elli Saddam yüzde elli Amerika” diyerek ortada kalıp, emperyalist bir saldırıyı izlerken, emperyalizme karşı bayrak kaldıran bir devrimci anlayışı savunuyoruz. O günlerde bütün dünyada bir iki, bilemediniz üç beş devrimci hareket böyle tavır almıştı. Gelişmedir ki, bugün en azından “yüzde elli” hesabı yapanlar pek yok. Amerikan imparatorluğunun saldırganlığı o kadar aleni

ki, bunu yapmalarına da imkan yok.

Farkımız da burada. 1991’de emperyalist propaganda etkili olmuştu. Biz etkilenmedik. Beynimizi CNN’e teslim etmedik. Bugün yalanlar kaba olduğu için ve kısmen Avrupalı emperyalistlerle aralarındaki çelişkilerden dolayı bu yalanlar çok çabuk ortalığa döküldüğü için herkes görüyor. Devrimcilik, emperyalistlerin icazetinin olduğu yerde ortaya çıkmak değildir. Tam tersine, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler de kullanılabilir, ama esas olarak beynimiz bize ait olmalıdır, ideolojik çizgimiz net olmalıdır. Aksi durumda, öyle koşullar gelir ki, emperyalizmin kullandığı bir güç olur çıkar-sın.

Bugün özellikle Avrupa’daki solun büyük kesimi bu durumdadır. Amerika ile pazar kavgası içindeki kendi devletleri gösterilerin önünü açıyor, onlar alanlara çıkıyor, konuşuyor. Bir de tersini düşünün. Biz ülkemizde konuşabilmek için çok büyük bedeller ödeyerek geliyoruz. Faşizmin karşısında söz söyleyebilmenin başka yolu da yoktur. Bu netliğimiz, anti-emperyalist çizgimizden taviz vermediğimiz için emperyalistler bizi “terörist” ilan ediyor. Onların istediği sınırdaki sivil toplumculuk oyunu oynasak, hiçbir sorun olmazdı. Hatta ülkemizdeki kimi reformistlerin vakıflar, dernekler aracılığıyla yaptığı gibi, Avrupa Birliği fonları bile emrimizde olurdu. Euro’ların haddi hesabı olmazdı. Ama devrimcilik de kalmazdı. Biz bedelleri çok ağır da olsa devrimci kalmayı bildik ve bundan sonra da böyle olacaktır. Bizim burada bulunuşumuz, buradaki kararlılığımız da bu geleneğin bir parçasıdır.

→ 16 Mart 2003

Ofisimizdeki Uluslar arası bağlantısı olan telefonu Irak’a savaşmak için diğer Arap ülkelerinden ge-

len milislerle ortak kullanıyoruz. Belki son kez konuşuyorlar aileleri ve arkadaşlarıyla. Sırayla bir onlar bir biz kullanıyoruz. Filistinden, Ürdünden, Suriyeden, İrandan, Yemenden gelen insanlar bunlar. Çoğunluğu genç, çocuk yaşta olanlar bile var. Kardeş müslüman Iraklılar için geldiklerini ve bu ülkenin özgürlüğü ve bağımsızlığı için hepimizin düşmanı olan ABD'ye karşı savaşmaya geldiklerini söylüyor, "şehit düşme onuruna da erişeceğiz inşallah" diyorlar. Belki bizler de son kez görüyoruz bu insanları. Ellerinde silah cepheye gidiyorlar. Savaş başladığında pek çoğu belki inançları, amaçları için şehit düşeceklerdi.

Japonların sanatsal etkinliği oldu Sahad Tahrir Meydanı'nda. Bu etkinlik öğlen civarında başladı ve akşam geç saatlere kadar sürdü. Aynı zamanda, bizim için genel hazırlık günleriydi bu günler. Çünkü saldırı yaklaşıyordu. İnsanlar yiyecek ve içecek stoku yapmak için dükkanlara akın etmişlerdi. Bazı şeyler tükenmişti bile. Biz de bu yüzden sınırlı şeyler alabildik.

Marta ve Pancho ayrılıyorlar. Uzun bir zamanı birlikte geçirmiştik ve paylaşmıştık. Gitme vakti geldiğinde, vedalaştık ve onlara ufak hediyeler verdik, uğurladık. Boşluklarını çok hissedecektik. Özellikle Marta'nın. Eylül için zor olmuştu. Bugün yalnız kalacak. Marta ile abla kardeş ilişkileri vardı adeta. Gidip, gitmeme konusunda kararsızdı, para sorunu da vardı, "eğer kalacaksan, bizim paramız senin de parandır." dediğimizde, çok etkilenmişti bu yaklaşımdan. Çünkü, çevresindeki insanlar hep bencil yaklaşıyordu. Avrupa kültürü farklıydı. Bizim düşüncelerimizi artık iyi biliyordu. Ona daha önce Grup Yorum kaseti de hediye etmiştik. O da birçok malzemeyi bize bıraktı.

→ 17 Mart 2003

Artık Bush'un tüm dünyaya ilan ettiği, saldırıyı başlatmak için verdiği sürenin içindeyiz. 72 saat-ten sonra bombaları yağdırmaya başlamasını bekliyoruz. Bazı esnaflar dükkanlarını kapatıyor, bazıları evlerini bırakıp daha güvenli buldukları yerlere gidiyorlar. Ama genel itibarıyla herkes gündelik yaşamına devam ediyor. Bahçesini düzenleyenler, kapı penceresini boyayanlar... vb. görüntülerle karşılaşıyoruz. Başlayacak olması insanlar üzerinde olağanüstü bir durum yaratmamış gibi. "Biz yıllardır savaşı yaşıyoruz. Bu ilk değil ki" diyorlar. Aksine insanlarda coşkulu bir hava gözlemliyoruz. Yıllardır, ambargolarla açlığı, yoksulluğu, bombalarıyla zulmü yaşatan düşmanlarıyla, Amerikayla karşı karşıya gelmeyi, hesap sormayı bekliyorlarmış gibi görünüyorlar.

Bugün düzenlenen büyük bir mitinge katıldık, bütün canlı kalkanlar olarak. Amerikan karşıtı sloganların yazılı olduğu dövizler taşıdık. Grup Yorum ve İstanbul Gençlik Derneği imzalı dövizimizi ve "Bush ve Blair savaş suçlusudur, yargılanmalıdır" pankartını taşıdık. Eyleme binlerce insan katıldı. Aynı gün içerisinde değişik bölgelerde eylemler oldu.

Diğer bir Arjantili arkadaş, Rodrigo da gidiyor. O da Pancho'larla beraberdi sürekli. Konteynır arkadaşlarımızdan biriydi. Birbirimize "habibi" diyoruz. "Habibi" Arapça'da, samimi arkadaşlar için kullanılıyor. Bugün ayrıca rafinerideki evde kalan eski arkadaşların büyük bir kısmı buradan ayrıldı. Bağdat'tan ayrılacaklar. Biz de bugün eve geçiyoruz. Konteynırlarda Alman Jorgen kaldı, yalnızlığı seviyordu.

Şu anda evde Amerikalı Faith, Irak asıllı Avustralya vatandaşı Usama, İngiltereden Phil, Fransa-

dan Luis, bir de Katalon arkadaşımız Guillermo kalıyor. Bir de Ethem'le birlikte üçümüz eklenmiş olduk.

→ 18 Mart 2003

Sabah ilk iş olarak evin camlarını, bombalama sırasındaki herhangi bir patlamaya karşı bantladık.

Filistin Oteli'ne gittik. Bugün, internet bağlantısında sorun olduğu için kullanamadık. Türkiye'den gelen bir gazeteci dostumuzun getirdiği, arkadaşlarımızın gönderdiği malzemeleri aldık. Biraz para, Tavır dergisi, fotoğraf filmi, pil ve kayıt kasetleri göndermişlerdi. Kültür Sanat Yaşamında Tavır'ın yeni sayısını görebilmek bizi çok sevindirdi.

İlk bomba... Toprak haykırıyor

→ 19 Mart 2003

Her zaman olduğu gibi sabahtan otele gittik. Artık saldırıyı bekliyor herkes. Hazırlıklar buna göre yapılıyor, merak, endişe hepsi bir arada.

Gece saat 02.30 civarında bir Amerikan TV'si aradı. O anda Cihan uyanıktı. Amerikalı Faith'i sordu. Uyuduğu için Cihan ile konuştu.

Sabaha doğru 04.00 gibi bombalamanın başlayacağını, bu konuda ne düşündüğümü, ne hazırlıklar yaptığımızı, korkup korkmadığımızı, sığınağa girip girmeyeceğimizi soruyordu. Hazırlıklarımızı tamamlayıp beklediğimizi söyledim. Aynı zamanda, adam bombanın ilk atılacağı saati net bir şekilde biliyordu. Bize bu kadar net yansımamıştı, fakat tahmin ediyorduk. Şöyle dedik telefondaki Amerikalıya:

“Amerika attığı ilk bombayla savaşı kaybetmiş olacak. Tüm dünya Amerika’nın gerçek yüzünü bi-

liyor artık. Bunu tekrar sergilemiş olacak. Bu bombalamalarda belki bizler de öleceğiz. Tüm Iraklılar bunu yaşayacak, bizim de onlardan farkımız yok. Fakat tüm Iraklılar gibi ne bombalardan ne de ölmekten korkuyoruz. Amerika savaş suçlusudur. Katliamcıdır...”

İyi geceler dedi ve kapattı. Zaten telefonda sonra ben, saat 03.30 gibi yatıldı. Ve 04.00-04.30 gibi yoğun bombardımanla uyanacaktık...

→ 20 Mart 2003

Sabah saat 04.00 gibi ilk bombalama sesleriyle uyandık. Bilinmezliğe duyulan merak son buldu. Beklenen gerçekleşiyordu. Herkes uyanık.

Kıyafetlerimizi giyip, dışarıya bakmaya çıktık. Çatıya çıktık ve bombardımanı, roket saldırılarını ve Irak savunma roketlerinin ışıklarını izliyoruz.

Ardı arkası kesilmiyor. Kimi zaman daha yakına, kimi zaman daha uzağa düştüğünü hissediyoruz. Yakınlara düştüğünde kapılar, pencereler, duvarlar ve hatta yer bile sallanıyor.

Adeta bütün gökyüzü aydınlandı. Amerika Bağdat'a attığı bombalarla, belli ki tüm dünyaya mesaj veriyor. Alev alev mesajlar. Ölüm ölüm mesajlar. Vahşet vahşet mesajlar yağıyor gökyüzünden.

Bombalar çok ağır dövüyor her yanı. Sesler kesilmiyor. Camlar sarsılıyor. Sanki yerin yüreğine kurşun sıkılıyor. Toprak acıyla haykırıyor sanki. Bu ses, atılan bombanın patlarken çıkardığı ses değil, yerin haykırmasıydı. Kutsal Irak topraklarıydı burası, yüzyıllarca savaşlar, işgaller gördü. Kaç tane devlet kuruldu, yıkıldı. Tarihi çok eskilere dayanıyordu. Ve şimdi, ambargo, yoksulluk, Amerika'nın daha önceki saldırısının etkileri... Bu toprakların ABD'ye öfkesi büyüktü. Nice çocuklar, anneler, babalar, gençler düşmüştü bu topraklara. Amerika'nın

akıttığı kan deryayı tutmuştu. Şimdi her bomba düştüğünde haykırıyordu toprak; "ciğerime sapladığın bu her bomba senin hışmın olsun, öfkemiz tutsun seni..."

Ve atılan her bomba öfkeyi, kini, aynı zamanda umudu biriktiriyordu, bir kere de Amerika'nın üstünde patlamak üzere.

Herkes sakin. Ne olabileceğini, o anda nerelerin dövueldüğünü konuşuyoruz. Bize yakın birçok yere de bombalar atıldı. Yoğun bombardıman, saat 07.30'a kadar aralıksız sürdü. Ardından tekrar uyuduk.

Bugün şehre inemedik. Hiçbir araç yok. Sokaklar sessiz, yollarda pek kimse yok.

Öğlene doğru Dr. Abdulrezzak El-Haşımi ziyaretimize geldi. Asker kıyafetleriyle. Yanında birkaç asker daha var. Bir ihtiyacımız olup olmadığını sordu, sohbet ettik. "Kusura bakmayın, asker kıyafetiyle geldiğim için. Ülkeye gelen yabancılarla, sizlerle ilgileniyorum, ama aynı zamanda benim görevim bu. Her an hazırlıklı olmamız lazım" dedi.

Dr. Haşımi, gayet ağırbaşlı, soğukkanlı, sakin birisiydi. Onu asker kıyafetiyle, komutan haliyle görmemiz bizi daha çok sevindirmişti. Saldırı başladığı zaman, bazı görevliler sürekli askeri kıyafetle dolaşmaya başladılar. Soğukkanlıydılar. İnsanlara umut vermeye çalışıyorlar. İşgale kadar, son ana kadar, insanların motivasyonunu diri tutmaya çalışıyorlar. Irak halkı da sakin, hiçbir telaş belirtisi yok. Savaşlara alışmışlar. Önlemlerini alıyorlar fakat, ne yapalım koşullar böyle diyorlar. Ölümünden çok da korkmuyor gibi bir halleri var.

Dr. Haşımi buradayken Irak televizyonu da geldi, bizimle röportaj yaptılar. Bu görüşmelerin ardından otele gidip arkadaşlarımızın maillerine cevap verdik, tekrar döndük.

Akşam 20.00 civarında bombalama ve uçaksavar atışları yine başladı. Bombalama başlarken, üç defa sirenler çalıyor. Sakinleşip, durulduğunda uzun bir siren sesi duyuluyor. Bir dönem sonra, artık sirenler yetişememeye başladı. Çünkü her an, gün içerisinde de bombalamalar başladı. Saldırının ilerleyen günlerinde artık siren seslerini duymamaya başladık. Bizim için, uçak sesi demek bomba demekti. Ne zaman bir uçak sesi duysak, ardından bomba da geliyordu. Birkaç saat yoğun bir şekilde sürdü. Gökyüzünden görülebiliyor, çatıya çıkıp fotoğraf çekmeye çalıştık.

Bu arada Irak'ın, Amerikan roketlerini vurmak için gönderdiği roketlerden birisinin parçası bizim arka bahçeye düştü. Birden, bir gürültü geldi, kısa bir süre sonra Eylül, Ethem ve diğer arkadaşlar gü-lerek aşağı geldiler. Arka bahçeye bir parça düş-müştü ve duman çıkararak sönmüştü. Bunun gürül-tüsünü ve dumanını gören arkadaşlar, galiba roket sanmış, kendilerini korumaya çalışmışlar. Guillermo da, takla atarak, siper alıyormuş gibi yere, bir köşeye atlamış. Sonra herkes kendi haline gülmeye başlamış. Guillermo'nun o halini görünce de kahkahaları patlatmışlar. Guillermo, İspanya'da yaşayan, Katalonya'nın bağımsızlığını savunan bir par-tinin taraftarı. Kendisi için; "Ben Komünistim" di-yor. Paylaşımçı biri. Yanında bir de kurşun geçir-mez yelek getirmiş. Bombalama başlayınca, onu gi-yor.

Sonra bu kahkahalarla gülmenin, olayın şoku ve-ya stresten kaynaklı olduğunu düşündük. Akşam, ilk bombalamada 15 civarında Iraklı'nın hayatını kaybettiğini öğrendik. Ayrıca, Irak'ın da, bir tanesi Kuveyt'te bir tanesi Katar'da olmak üzere iki tane askeri hedef vurduğunu öğrendik.

→ 21 Mart 2003

Sabaha karşı yine sarsıntılılarla ve bomba sesleriyle uyandık. Uyumaya başlayalı bir ya da iki saat olmuştu. Hemen ayakkabılarımızı giyip çatıya çıktık. Tam tepemizden geçiyor bombalar. Amerika o kadar çok bomba atıyor ki, kafamızı nereye çevireceğimizi şaşırtıyoruz. Her taraftan bombalar yağıyor, bir yağmur gibi. 1991'deki Körfez Savaşı'nı yaşamış Iraklı komşularımız, bu iki gün içinde düşen bombaların o günden daha çok olduğunu söylüyorlar.

Sabah kahvaltıdan sonra bir Irak televizyonu daha geldi. Hepimizle röportaj yaptılar. Bundan sonra ne düşündüğümüze ilişkin, mesajlarımıza ilişkin sorular sordular. Kararlı olduğumuzu, bütün Irak halkı ne hissediyorsa onu hissettiğimizi anlattık. Amerikan emperyalizmine karşı öfkemizi kendi dilimizde ifade ettik.

Filistin Oteli'ne gittiğimizde, diğer canlı kalkan arkadaşlarla görüştük. Birbirimizi çok merak etmiştik. Kucaklaştık. Herkes bombalama sırasında duygularını anlattı. Sonra İsveçli bir gazeteciyle ve Show TV ile röportaj yaptık. Hava kararmadan önce rafineriye döndük. Havanın kararması bombalamanın yeniden başlaması demekti. Yol boyunca bombalanmış pekçok bina gördük. Yıkılmış, harabeye dönmüştü.

Yine hava kararır kararmaz başladılar. En tehlikeli beyinlere yağın bombalardı. Bu görüntülerin bütün dünyaya izlettirildiğini, hem de naklen izlettirildiğini biliyoruz. "Ben yenilmezim, kim bana başkaldırırsa ezer geçerim" düşüncesini beyinlere kazımak için yüzyıldır emperyalizmin kullandığı bir yöntem bu. Zulüm, vahşet ve ölüm. Şimdi farkı, daha modern silahlarla ve çok daha dizginsiz bir şekilde yapıyor olması.

Ama başaramayacak, biliyoruz. Halklar böyle bir zulme ilelebet boyun eğemezler. Yaşamak zorundalar, doymak zorundalar, adalete kavuşmak zorundalar... Ve bunun için direnmek zorundalar. Halklar bu gerçeği gördükçe, bu düşen bombaların etkileri de silinip gidecek. Amerika tüm dünyayı yok edemez ya, hepimizi öldüremez ya!...

Bombalama bir an kesildi. Kanal 7 televizyonu haberlerde canlı bağlantı yaptı. Cihan, "Moralimizin iyi olduğunu, türküler söyleyip halaylar çektiğimizi, bizim bu koşulları bilerek geldiğimizi söyledi." Telefonun öbür ucundaki bizim moralimizden etkilendi, sevindi. O sıralar Amerikan karşıtı bir yayın yapıyor Kanal 7 televizyonu. "Akşamki bağlantıda da bunları özellikle vurgularsan" diye de ekledi telefonu kapatmadan önce.

Konuşurken, Iraklı yetkililer Amerikan uydularının tespit yapabileceğini, sinyallerin bombalar için çekim alanı oluşturacağını belirterek telefonun kapatılmasını istiyorlar. Diğer arkadaşlar Cihan'ın yanbaşıda bombaların çok yakına düştüğünü anlıyor.

Henüz biz kapatmamışken bağlantı kesildi. Telefonun öbür ucunda bir ses vardı. Bu kişi rafinerinin restoranından arıyordu. Görevlilerin telefonu kestğini, uyaracaklarını düşünüyoruz. Telefondaki ses, bu akşam yemeğe gelecek misiniz diye soruyor. "Gelebiliriz" deyip kapattı Cihan, sonra gülmeye başladı. Bu, restorandaki aşçımızdı. Röportajın ortasında ara hattan aramış, farkında olmadan diğer telefonun kesilmesine neden olmuştu. Biz bombalamadan konuşurken, karşıdaki ses birden yemeği konuşmaya başlamıştı. İnsanlar bomba altında günlük işlerine devam ediyordu.

Bombalama yoğunlaştı. Alev topları gökyüzünü aydınlatıyor. Geç saatlere kadar hiç kesilmedi. Bu

kadar uzun süre devam etmesi, insanda hiç kesilmeyecek duygusu uyandırıyor.

Telefonun kesilmesinden dolayı kaygıya kapılmıştık. Çünkü telefonda şu anda bombalama olduğunu söylemiştik, yakınımızda olduğundan bahsetmiştik ve ardından telefon da kesilince... Dinleyenlerin bize bir şey olduğunu düşünebilmeleri kaygısı vardı.

→ 22 Mart 2003

Otele gittiğimizde, birçok TV kanalının, Türkiye-liler de dahil sınır dışı edildiğini öğrendik. CNN ve BBC televizyonlarının ardından bazı diğer televizyonlar da gönderilmişti. Yine de televizyoncular kalabalıktı. Türkiye'den de İHA kalmıştı. Televizyonların çoğu yalan haberler, çarpıtma haberler veriyorlardı. Anti-propagandaya hizmet ediyorlardı. Kolayca Irak aleyhine yönlendirilebiliyorlardı. Irak, çok zarar görmüştü bunlardan.

“Medya bağımsızlığı” diyorlar, ama öte yandan resmen Amerikan açıklamalarını gerçekmiş gibi verip, Irak'ı yok edilmesi gereken diktatörün ülkesi olarak gösterip saldırıyı meşrulaştırıyorlardı. Bizim ülkemizden biliyoruz bu medyayı. Hapishanelerdeki katliamda neler yazmadılar. Tutsakların birbirlerini yaktığını, kurşunladığını, aslında ölüm orucu olmadığını söylemediler mi; tüm bunlar yalan çıktığında da hiçbir özeleştiri yapma gereği dahi duymadılar mı? Biraz önce anlattığımız beyinlere düşen bombaların yardımcısı bunlar. “Amerika ne yaparsa doğru yapıyor, direnen herkes terörist” demagojisini hep bunlar işliyor. Açıktan, dolaylı haberlerle hep bunlar beyinleri zehirliyorlar. Sınır dışı edilen Tv'lerin kimisini biliyoruz. Mesela CNN Türk. Ne yapar bu Tv haberciliğe dair? Hiçbir şey. Resmen Amerikan propagandası yaparlar. Yalan

söylerler. Çarpıtlar. Halk yoktur yayınlarında. Mazlumlar, ezilenler hiç olmamıştır. Doğan Medya'nın gazeteleri ne ise, televizyonları da o.

Bu kez öğle saatlerinde başladı bombalar düşmeye. Bir yandan bombalar düşerken biz de rafineriye dönmeye çalışıyoruz. Otelden dışarıya çıktığımızda üç ayrı yerden siyah dumanlar yükseldiğini gördük. Yol boyunca böyle görüntülerle çok karşılaştık. Her taraftan siyah dumanlar yükseliyordu. Her geçen gün bombalanan yerlerin sayısı artıyor. Arabanın camında şehrin günden güne nasıl değiştiğini izliyoruz. Bu görüntüler içimizi burkuyor. Sokaklarda eskisi gibi çok insan yok artık. Ama insanlar savaşa rağmen işlerine devam ediyorlar. Genel anlamda umutsuzluk yok. Bombalamada kaybettikleri yakınları için büyük acı duyuyorlar ama, daha çok öfkeleniyorlar Amerika'ya karşı. Ve "asla buralara giremez, burada barındırmayız onları, çocuğumuzun, anamızın, babamızın katili onlar" diyorlar.

Rafineriye geldiğimizde Cumhuriyet gazetesi aradı, röportaj yaptı. Saldırı hakkındaki düşüncelerimiz, bundan sonra neler yapacaklarımızla ilgili olarak konuştuk.

Uyku yüzü yoktu artık bizlere. Tam yatıyoruz, siren sesleri gelmeye başlıyor. Birkaç saat aradan sonra sabaha karşı yine başladı bomba sesleri. Yine belli bir süre böyle devam etti.

Bombalar altında yaşıyoruz, Iraklı kardeşlerimiz gibi. Ama hiçbir tereddüt yok içimizde. Dolu dolu kardeşlerimiz diyebilmek büyük bir güç veriyor bize. Arabı, Farsı, Türkü, Kürdü, Avrupalısı, Asyalısı, Latin Amerikalısı ile halkların kardeşliğine inanıyoruz. Devrimcilerin en temel özelliklerinden biridir bu. Burada bulunmamız da bu yüzden. Ve bu düşüncelerimizin güçlü olmasından kaynaklı dönme-

yi hiç aklımızdan geçirmedi.

→ 23 Mart 2003

Filistin Otel'i'ndeyiz yine. Diğer tesislerde kalan arkadaşlarla görüştük, sohbet ettik. İnsanlar savaş sırasında birbirine daha çok yakınlaşıyor. Herkes birbirini merak ediyor. Tüm arkadaşlarda büyük bir üzüntü var. Çünkü günlerdir yüzlerce, binlerce hatta sayısını bile tahmin edemediğimiz insan katledildi.

Amerikan işgalcileri şehre girdiğinde veya herhangi bir tesise bomba düştüğünde ve bundan sonraki yapacaklarımız üzerine yarın için bir toplantı ayarladık. Umarız yapabiliriz. Yarın ne olacağı bu koşullarda elbette hiç belli değil.

Biz buradayken de bombalama devam ediyor. İlk günkü yoğunlukta olmasa da sürüyor. Bağdat'ın içi birden hareketlendi. Bombalayan uçaklardan birinin basın merkezinin yakınındaki köprü civarına düştüğünü öğrendik. Tv'ler halkın ve askerlerin pilotları aradıklarını gösteriyor. 30 dakikalık aramadan sonra sevinç gösterileri arasında pilotun yakalandığı belirtildi.

Oteldeki Iraklılar, pilotun yakalanmasından dolayı çok sevindiler. Tabii bizler de çok mutlu olduk. Hep birlikte, pilotu yakalayan amcağı alkışladık. Televizyonun karşısında bu tür görüntüler gördüğümüzde; örneğin Amerikan helikopterinin, uçağının düşürüldüğü, tanklarının imha edildiğini gördüğümüzde bir bayram, bir zafer havası oluşuyordu.

Kim bilir nereleri bombalamıştı attığı bombalarla. Onlara sadece emir kulu demek yeterli olmuyor. Çünkü bu işi gönüllü olarak yapıyorlar. Afganistan'ı bombalarken "kendimi futbol maçında gibi hissediyorum" diyen Amerikan pilotu geliyor aklı-

mıza. Paralı katliamcılar bunlar. Beyinleri ve bedenleri Amerikan tekelleri tarafından satın alınmış, kibirli, bütün dünya halklarına tepeden bakan yaratıklar. İnsan demeye dilimiz varmıyor bunlara. Ne için, hangi amaçla bu saldırının yaşandığı biliniyor. Bu sıradan bir savaş değil ki, onlar asker ne yapsın denilsin. Bütün dünyanın karşı çıktığı bir saldırıyı gerçekleştiriyorlar.

Eminiz Iraklıların eline düşeceklerini hiç akıllarından geçirmemişlerdir. Öyle anlatmışlardır onlara. “Tatile gidiyoruz” demişlerdir mesela, o bildik Amerikan sululuğuyla. O pilot için tatil bitti. Gerçek hayat başladı artık. Tepesine bombalar yağdırdığı halkla göz göze gelecek kaçınılmaz olarak.

Amerikan imparatorluğunun pazar alanlarını ele geçirme savaşına katılmayı, petrole, bir ülkeye el koymak için giriştiği bu saldırıya katılmayı kendisi seçti. Belki az önce Iraklı bir kız çocuğunun körpe-cik bedenini paramparça etti ve yanındaki pilotla elleri şaplatıp “çak çak” yaptılar, “hurra” çektiler, “tam isabet Corç” dediler belki de...

Bugün altı Güney Afrikalı canlı kalkan, bizim bulunduğumuz yerdeki konteynirlara yerleşti. Yaşları ortalama olarak 40-50 civarında. İçlerinden iki arkadaş biraz daha genç. G.Afrika'da Türkiyeli üniversite öğrencisi arkadaşlarının bulunduğunu anlattılar. Sıcak kanlılar. Bombalar düşerken gelmiş olmaları, Amerika'nın yaratmak istediği korkunun öyle çok da etkili olmadığının bir örneği.

Akşam ve gece her zamanki gibi bombalamayla geçti. Sabah saatlerine kadar. Evimiz genelde sakin, biraz bizim gürültümüz oluyor o kadar.

Faith 55-60 yaşlarında, Usama 45-50 yaşlarında, Ethem 40 civarında, Jorgen 40 civarında. Phil, Guillermo, Eylül ve Cihan onlardan bir kuşak sonra. İyi anlaşıyoruz tümüyle. Bir şansımız da, evde hep

ağır başlı, iyi insanların olması. Bu bizim rafineri evine özgü bir şeydi, işin doğrusu. Diğer tesislerde, tartışmalar, birbiri hakkında çıkar hesapları, uyuşturucu kullananlar, ahlaksızlık yapanlar, bencillik yapanlar... Avrupa kültürünü buraya da getirmişlerdi. Bizim evdeki yabancılardan özellikle Faith ve Phil'in yaşam tarzı çok farklı. Paylaşıcılıkları, sorumlulukları, ciddiyetleri çevresindeki insanları da etkiliyor.

→ 24 Mart 2003

Elektrik tesisinde kalan arkadaşların isteği üzerine Vatikan Konsoloslugu ve Küba Konsoloslugu'na gidilecek. Bazı canlı kalkanlar daha önce Vatikan'la görüşmüştü. Amerikan askerleri geldiğinde ve Irak hükümetiyle canlı kalkanlar arasında beklenmedik bir problem çıktığında bu konsolosluklara gidebiliriz diyorlardı. Bu beklenmedik dedikleri problem; rehin alma, Amerika'ya karşı kullanma gibi. Saddam, ufak bir ihtimal de olsa böyle bir şeye başvurabilir diyorlardı. Daha önceki yapmış olduğumuz tartışmalarda ve birçoğunun genel ruh halinde böyle bir kaygı var. O dönem biz de tam güvenilir bir diyalog kuramamıştık. Bunun en büyük sebebi de, canlı kalkanlarla birçok problemin yaşanması, hükümetin genelleme yapması, ve bizi iyi tanıyamamalarıydı. Sonradan bu kaynaşma sorunu çözülecekti. Seçici olmaya başlayacaklardı. Tanıdıkça, davranış biçimleri, yaklaşımları da daha samimi, güven verici olmuştu.

Artık telefon bağlantıları da kurulamıyor. Dünyayı arıyordığımız toplantıyı yaptık. Toplantıyı biz organize ettik. Herkes çok dağınık davranmaya başlamıştı. Düşünceler karışık. Her şey kendiliğinden ilerliyor, kopukluk yaşanıyor. Bu nedenle böyle bir ihtiyaç hissetmiştik.

Kısaca, aldığımız kararlar şunlardı:

- Bütün canlı kalkanların nerde durduğunun, kaç kişi olduklarının listesi yapılacak, hem kendimiz hem medya için.

- Her tesiste bir kişi iletişimi kolaylaştırmak açısından sorumlu olacak.

- Bundan sonra her gün belli bir saatte düzenli olarak kendi aramızda görüşeceğiz.

- Herhangi bir sitenin bombalanmasında veya başka bir gelişmede bilgilendirme amacıyla, iki telefon belirlendi. Biri Daura elektrik tesislerinde, diğeri bizim tesiste.

- Bundan sonra etkinliklere, eylemlere devam edilmesi gerektiği noktasında hemfikirlik sağlandı.

Şimdi saat 14.30. Tam toplantıyı bitirirken 3 tane art arda güçlü bomba yedik, otele uzak değil galiba, sarsıntı çok oldu... İnsanlarda panik yok. Çıkıp dışarıya baktık, nereyi vurdular diye fakat göremedik.

Hava kararmadan rafineriye döndük. Ara ara bombalama başlıyor ve kesiliyor. Gece boyunca sabaha kadar böyle devam etti. Artık gün ve geceler birbirine karışmıştı. Günlük uyku sürelerimiz ikişer üçer saat oluyor.

Bombardıman altında yürüyüş

→ 25 Mart 2003

Görevliler, petrol bakanının ve dünya basınından gazetecilerin rafineriye geleceğini söyledi. Her tesiste canlı kalkanlarla ilgilenen görevliler var. Bunlara "muhabarat" deniliyor. Muhabaratlık polislik gibi bir şey, fakat silah taşımıyorlar. Değişmeli olarak çalışıyorlar. İki tanesi idare edecek derecede Türkçe konuşabiliyor.

Petrol bakanı ve gazetecilerin geldiği söylendi ve biz de onların bulunduğu yere götürüldük. Bakanla tanıştırıldık. Gazetecilere demeçler verdik. Petrol Bakanı bir açıklama yaptı. Rafineri içerisinde çekimler yapılmasının ardından, diğer gazeteciler otobüsle geri götürüldü. Sadece Irak televizyonları ve petrol bakanı kaldı. Rafinerinin restoranına geçtik ve Irak televizyonları bizimle tek tek röportaj yaptı.

Çağrı yaptık televizyondan: "Tüm Iraklılar Amerika'nın bu saldırısına karşı birlikte hareket etmelidir. Onlar bize haksız yere saldırıyorlar. Bu savaş

Amerika'nın emperyalist savaşıdır, çıkar, petrol savaşıdır. Ortadoğu'yu ele geçirme savaşıdır. Sokaklara çıkalım, öfkemizi göstermeye devam edelim. Bombalara inat eylemlerimize devam edelim. Onlar sürekli katlediyor, yok ediyor. Bunu engellemek istiyorsak sesimizi çoğaltalım. Bizler sizin yanınızda, mücadelenizde yer almak için geldik."

Türkçe yaptığımız konuşmayı, bir Iraklı muhabarat çevirdi. Ebu Ahmet. Bizimle iyi bir ilişkisi var. Bize tehlikeli bölgeleri söylüyor ve buralardan fazla geçmememizi söylüyor gizlice. Çünkü bunlar gizli, pek kimsenin bilmediği şeylermiş. Hele bir muhabaratın söylemesi, ölmesine bile sebep olabilir. Bize güvenmişti. Babası İstanbul Sultanahmet'te bir otelde resepsiyoner olarak çalışıyor. Dört çocuk babası. Ailesi bombaların çok yoğun olduğu Daura ilçesinde kalıyor. Bu nedenle sürekli kaygılı. Sık sık kontrol etmeye gidiyor. Bir gün gittiğinde evinin yıkılmış, ailesinin yok edilmiş olacağını düşünüyor hep.

Merkeze indik. Bombalamalar artarak devam ediyor. Her gün aileler yok oluyor, binalar yıkılıyor, hastane önleri ölümler ve yaralılarla doluyor. Bugün saat: 13.30'da en kalabalık sayıyı oluşturan Japon grubu Filistin Oteli önünde bombalamayı protesto eden sloganlar atmaya başladı. Biz gördük, katıldık. Fransalı, Arap asıllı bir arkadaşla koşarak, canlı kalkan ofisinden pankartları getirdik. Bu eyleme çok sevinmiştik. Sayımız artınca otel önünden yürüyüşe geçtik.

O an bombardıman devam ediyor. Firdevs Meydanı'na çıktık. Bombalama oldukça sloganlarımız daha da gür çıkıyor. Boğazlarımız patlarcasına atıyoruz sloganları. Firdevs Meydanı'ndan, El-Sadun Caddesi'ne döndük ve cadde boyunca sloganlarla yürüyoruz. Yolda görenlerin kimi yürüyüşe katılı-

yor kimi destek sloganları atıyor. Doğallığında gelişen eylem, yaklaşık 40 dakika sürdü. Dicle nehri kıyısından dönerek tekrar otelin önüne geldik.

Bugün çölde büyük bir kum fırtınası var. Bu nedenle şehir içerisinde bile pek kimse dışarıda duramıyor. Bir de bombardıman devam ediyor. Eylem de bu kum fırtınası ve bombardıman altında yapılmış oldu.

İnternette çıkışını aldığımız Ekmek ve Adalet Dergisi'ni okuduk. Saat 20.00'ye doğru bombalamalardan kaynaklı elektriklerimiz kesildi.

→ 26 Mart 2003

Dr. Haşimi, bizim evde kalan Phil, Jorgen ve Guillermo'yla özel bir toplantı yaptı ve güvenlik, gizli sebeplerden kaynaklı, ülkeyi terk etmelerini istedi. Aynı şekilde başka tesislerde kalan birkaç arkadaşla da daha önce konuşmuş. Haşimi, konuştuğu kişilere: "Güvenlik ve gizli nedenlerden dolayı sizden ülkeden ayrılmanızı istiyoruz. Size sınırdan çıkış için kolaylık sağlayacağız." demiş.

Şaşırmıştık. Böyle bir şey beklemiyorduk. Bu haberi duyan diğer canlı kalkan arkadaşlardan da tepki gösterenler oldu. Sunulan gerekçenin çok anlamsız olduğunu söylediler. İçlerinden onlarla birlikte gitmeyi düşünenler oldu. Ethem de gideceğini söyledi. Ama net değil. Bu yüzden kafası zaten net olmayanların, karışması için uygun bir ortam vardı.

Bu gelişme birçok insanı olumsuz etkiledi. İki gün sonra 5 kişinin gitmesinin bir sebebi de bu oldu, kendilerince.

Daha önceki tartışmalardan ve bazı gerekçelerden dolayı birçok insan gitmişti. Kimi arkadaşlar da bu tip ortamlarla ve tartışmalarla karşılaşmak için bulunduğu tesisten çıkmıyordu. Çünkü otel çevresinde farklı bir hava dönüyordu. Gazete-

cilerin felaket tellallığı, bazı yabancıların moralleri bozması, tartışmalar, gidiyor musun, kalıyor musun konuşmaları. Hep aynı sorular ve sorunlar. Ve üstüne sınırdışı etme meseleleri insanların motivasyonunu dağıtıyordu.

Biz de yine insanlarla konuşmaya çalıştık. Eğer Irak hükümetinin yanlış yaptığını düşünüyorsanız ya da bir yanlış yapmış olsa bile bu bizleri etkilememeli diye anlattık. Biz de bu arkadaşları seviyorduk, en zor koşullarda pek çok şey paylaştık. Aynı evde kalıyorduk. Bombalamaları birlikte yaşadık. Kimi zaman teselli ettik birbirimizi kimi zaman kahkahalarımız karıştı birbirine. Ama böyle düşünüp duygularımızla hareket etmememiz gerekiyordu. Yorum yapacak bilgiye sahip değiliz en azından. Diktatördür yapar, deyip işin içinden kolayca sıyrılmak, bunu gitmek için bahane yapmak bize hiç dürüst bir yaklaşım gelmiyor. Onaylamasak da, bizim burada kalış amacımız farklı. Ve savaş koşullarına göre düşünmeli, onların da böyle düşündüğünü bilmek durumundayız. Yüzlerce kez bunu diğer arkadaşlara da anlattık.

İnternet-telefon bağlantılarının kopması sonucu arkadaşlarımıza yine ulaşamadık. Meraktayız, onların da bizi çok merak ettiklerini biliyoruz. Yürekerinin bizimle birlikte olduğunu biliyoruz.

Akşam saatlerinde rafineriye döndük. Yarın ayrılacak arkadaşlar hazırlıklarını yaparken, Ethem de kararını verdiğini ve gideceğini söyledi. Onlarla son gecemizdi.

Birlikte yaşadığımız anılarımız yeniden sohbetlerimize gelip oturuyor doğal olarak.

Guillermo'nun bize her sabah komik aksanıyla yoldaş diye seslenirdi. Sürekli konuşurdu. Karşısındaki Katalonca veya İspanyolca bilmediği için anlayamazdı ama o yine de konuşurdu. İngilizce de

bilmiyordu. Bildiği birkaç kelimeyle anlamaya çalışıyorduk. Amerika'nın ismi geçtiğinde "Yankee ta ta ta ta..." diye silah sesi çıkarıyordu. Ellerini de bir kalaşnikof tutuyormuş gibi yapıyordu. "Emperyalisma Yankee Finito" diyordu. Emperyalizmin yankilerini bitireceğiz diyordu kendi diliyle. Biz de mecburen öğreniyorduk birkaç kelime. Ya da bazen bildiğimiz İngilizce kelimelerin sonuna "tı-to" eklerini koyarak anlatmaya çalışıyordu. Sanki böyle yapınca Katalanca konuşmuş oluyorduk. Bu da çok komik oluyordu tabii.

Ethem sürekli bizimle birlikteydi. Tabii üzülyordu insan onların gidecek olmasına. Artık evde dört kişi kalacaktık. Faith, Cihan, Usama ve Eylül.

→ 27 Mart 2003

Öğleye doğru Phil, Jorgen, Guillermo ve yanlarında Ethem, Michel, Osman Akkuş ve bir arkadaş gitti. İlk dönemden sürekli beraber hareket ettiğimiz son kişi idi Ethem.

Phil İngiltereli, Guillermo İspanya'dan Katalan'dı, Jorgen ise Almanyalı'ydı. Phil diğer Avrupalılar'dan çok farklı geliyordu bize. Kültürüyle, davranışıyla, paylaşımıyla, saygısıyla, ilgilenmesiyle klasik Avrupalı gibi değildi. Tıpkı Amerikalı Faith gibi.

Guillermo da Katalonya bölgesinin özgürlüğünü savunan Avrupalı bir komünist olduğunu söylüyordu. Bizi çok seviyordu, düşüncelerimizi biliyordu. Çıkar hesapları yoktu. Saf ve rahattı. Jorgen de Almanyalı bir anarşistti. Stuttgart'ta oturuyordu. Bazı Türkiyeli müzik gruplarını dinlediğini, belki bizi de dinlemiş olabileceğini, takip ettiğini söylüyordu. Sessiz, kendi halinde biriydi. Özellikle Phil ve Guillermo'nun gönderilmesini hiç beklemiyorduk. Ama ona rağmen çok kesin emin olamıyorduk.

Yine de Iraklılar'a güvenmeye çalışıyorduk. Belki bildikleri bir şeyler vardır diyorduk.

Phil'in bir laptop bilgisayarı vardı. Evde bununla yazılar yazıyordu, İngiltere'ye gönderiyordu, Guillermo da diğer oteldeki İspanyol arkadaşlarla görüşüyordu. Birkaç defa eve gelmemiştir. Belki bunları düşünerek karar vermiş olabileceklerini düşündük. Guillermo'nun görüştüğü kişiler anti-emperyalist bir gruptu. Iraklı yetkililer çok zarar görmüştü, ajan faaliyetlerinden. En son mücahitlerin bir otelde kaldığı öğrenilmişti ve bu otel (Bağdat Otel'i)'e roket atılmıştı. Bundan kaynaklı önlemlerini artırıyorlardı. Özellikle savaşta direkt Amerikan işbirlikçiliği yapan ülkelerin vatandaşlarına dikkat ediyorlardı. Müslüman ülkelere daha yakındılar. Baas, küçük burjuva milliyetçi bir iktidardı sonuçta.

Her akşam olduğu gibi televizyonu izliyoruz. Ama pek bir şey anlayamıyoruz. Üç tane Irak kanalı var. Bu kanallarda sürekli propaganda yayını yapılıyor, motivasyon yüksek tutulmaya çalışılıyor. Her gün yeni şarkılar hazırlanıyor, bunlara klipler çekiliyor. Kadınla erkekli hepsinin elinde silah Amerika'ya karşı söylenen bir sürü şarkı ve klipler. Ama mutlaka içinde Saddam'ın ismi de geçiyor. Bunlardan bazıları ritmiyle bizim de hoşumuza gidiyor. Düşmanın ne kadar uzaklıkta olduğuna, şimdiye kadar kaç kişinin hayatını kaybettiğine dair net bir bilgi alamıyoruz. Komşularımızla konuşduğumuzda onlar da net bir şey bilmediklerini sadece tahminlerini söylüyorlar.

Bombalama yeniden başladı. Rafineri alanı içerisinde bir ufak kule isabet aldı. Patlayıp yandı fakat biz ilk önce anlamamıştık. Çünkü büyük bir sarsıntı duymadık. Bize uçaklardan atılan küçük çaplı bombalardan olduğunu söylediler. İtfaiye kısa sü-

rede söndürdü. Sonradan isabet alan bu yeri gördük. Küçük çaplı bir hasar bırakmıştı.

Bu gece sabaha kadar bombalamalar sürdü. Her taraf sallanıyor yine. Artık günlük yaşamımız bombalarla geçiyor. Çamaşır yıkarken, kitap okurken, yazı yazarken, sohbet ederken... sürekli bomba sesleri.

Bombalara alışılır mı?

Alışıyorsunuz!

Sirenler de çalmıyor artık. Bombalamanın belli bir zamanı, anı yok. Her taraf, her an bombalanıyor.

Ama bizler artık alışmış gibiyiz. Eskisi gibi çok tepki vermiyoruz. Yaptığımız işlere devam ediyoruz. Bizlerle birlikte kalan görevliler bombalardan korkmadığımızı görünce çok şaşıyorlar. Onlardan biraz Arapça öğrenmeye çalışıyoruz. Türkçe'de, Arapça'ya benzeyen kelimeler ya da aynı kullanılan kelimeler çok. Bu kelimeleri söylediğimizde çok mutlu oluyorlar.

→ 28 Mart 2003

Öğlene doğru büyük bir patlama oldu. Bu atılan birkaç tonluk bombalardan herhalde. Bu patlamadan dolayı canlı kalkanların kaldığı diğer tesislerin camları kırılmış. Öğleden sonra Filistin Otel'i'ne gittik. Medya Center'ın çatısına çıkıp eylem yaptık. Pankartlarla ve sloganlarla Bush'u, Blair'ı, Aznar'ı, yalancı medyayı protesto ettik. Bombalamanın durmasını istedik.

Bize aşağıdan destek veriyorlardı. Alkışlıyor, sloganlarımıza eşlik ediyorlardı. Ve tabii medya da mecburen çekim yapmak zorunda kaldı. Ama aralarında yine bizleri görmemezlikten gelenler vardı. Eylemimiz sırasında birkaç bomba düştü. Biz de her bombada daha çok bağırdık. Daha bir gürleştirdik.

sesimiz. Eylem sonunda da hepimizin sesi gitti zaten. Eylemde daha çok öfkemiz ön plana çıktı. Hiç kimse daha önceki eylemlerimizdeki gibi gülmüyordu. Gülümseyemiyordu bile. Bu doğallığında gelişen bir şey. Hepimiz çok öfkeliyiz. Amerika'ya lanetler okuyoruz. Çünkü sayısız insanı katletmişti ve her an katletmeye devam ediyordu. Öfkeden, duyduğu acıdan ağlayanlar bile oldu eylem sırasında.

Sonra aşağıda bizlere eşlik eden insanlarla konuştuk. Bizlerin hala Irak'ta olmamızdan dolayı çok mutlu olduklarını, bizlere minnettar olduklarını söylediler. İçlerinde bombalamalarda yakınlarını kaybedenler de vardı.

İletişim yolları kapalı. Dün akşamki bombardımanda yine iletişim kulesini vurmuşlar. İnternet bağlantısı yok. Telefon da sadece İngiltere'ye ve Amerika'ya açılabiliyor, ilginç bir şekilde. Bir de İspanya'ya olsaydı tam olacaktı herhalde.

Gece eve gelen komşu iki Iraklı ve diğer arkadaşlarla sohbet ettik. Bu arkadaşlar bazen uğruyorlar. Aileleri gitmiş, kendileri silahlarıyla evde bekliyorlar. Buradaki her aileye silah dağıtılmış hemen hemen.

Bu gece bombalama öncekilere göre az oldu.

→ 29 Mart 2003

Birkaç gün içerisinde küçük bir konser vermek istediğimizi söyledik. Önerimizi hemen desteklediler. Diğer yabancılardan şarkı söyleyenler ve Iraklı müzisyenlerle beraber (bu koşullarda bulmak biraz zor ama...) yapmayı düşünüyoruz. Moral konseri gibi. Son dönemlerde etkinlik yok, canlı kalkanlar tesislerde duruyor. Bu, onların moral bulması için de iyi olacak diye düşünüyoruz.

Amerika'nın katil uçaklarının bombaladığı iki

yeri ziyaret ettik. Birinci yer bir pazar yeri. 6-7 tane yan yana dükkan paramparça olmuştu. Daha bu sabah bombalamışlardı burayı. Gördüğümüz görüntüler gerçekten insanın içini ürperten görüntülerdi. Hala ölen insanların kanları, et parçaları, paramparça kıyafetler, ayakkabılar duruyor. Halk feryat figan içinde ağlıyor yakıyor, Amerika'ya lanetler yağdırıyor. Annesini babasını kaybetmiş çocuklar, yavrusunu yitirmiş analar beddualar ediyor. Yaşlı bir amca da bağırarak bizlere sitem dolu sözler söylüyor;

- "Neden buraya geldiniz. Gidin Bush'un yanına. Biz onlara ne yaptık. Niçin bizi öldürüyorlar. Keşke olmaz olsaydı petrolümüz metrolümüz. Sırf bu yüzden öldürüyorlar bizleri. Ben bugün oğlumu kaybettim burada. Gidin söyleyin onlara defolup gitsinler topraklarımızdan... Niye buradasınız, gidin onlara hesap sorun.

Biz de, "elbette soracağız. Çektiğiniz her acının hesabı sorulacaktır" dedik. Attıkları bomba tonlarca ağırlıktaydı herhalde ki, kocaman çukurlar açmıştı pazarın dört bir yerinde.

Bir bombanın isabet ettiği bu yerde gündüz saati kalabalığında toplam 58 insan yaşamını yitirdi.

İkinci yer ise Al-Yarmuk Hastanesi'nin arka tarafında. 5 bina yerlebir olmuş. Toplam 12 kişi ölmüş burada da. 7'si çocuk. Yıkıntılardan arta kalan, oyuncak bebekler, eşyalar ortalıkta. Buradan sağlam gibi görünen bir Arapça kaseti özenle temizleyerek yanımıza aldık. Daha sonra, bu kaseti temizleyip tamir ettikten sonra, Iraklı arkadaşlarla dinledik. Bu kasetin Irak'ta çok sevilen bir şarkıcıya, Mahmud Anvar'a ait olduğunu öğrendik. Mahmud Anvar, 1985 yılındaki İran-Irak savaşında cephe askerlik yapıyormuş. Savaşta sağ bacağını kaybetmiş. Şu anda da hayatta değilmiş. Şimdi o kaseti

dinlediğimizde yıkıntılar altındaki çocukları, onların oyuncak bebeklerini ve Mahmud Anvar'ı hatırlıyoruz.

Bunları düşündükçe, gördükçe daha bir öfkele-niyoruz, yerinde durmak o kadar zorlaşıyor ki; daha başka bir şey, daha fazla bir şey yapmalıyım diyor insan, kendi kendine. Ne büyük bir adaletsizlikti bu. Düşman tam teçhizatlı saldırıyor. Bizler de, yani Iraklılar da ellerindeki eski kalaşnikoflardan ve kendi bedenlerinden başka bir şeyleri yoktu. Bu gittiğimiz yerlerde hatta yakınlarında bile ne bir askeri alan ne de bir asker vardı. Tamamen halk hedef seçilmişti yani.

Bombalanan evlerin önünde hayatını kaybedenler için bir anma yaptık. Gittiğimiz arkadaşlarla bir halka oluşturduk. Bir iki dakika sessizce hareketsiz kaldık. Sonra herkes kendi inanişına göre dualar etti. Kısa konuşmalar yapıldı. Bu anmanın ardından otele geri döndük. Ama aklımız hala o pazaryerindeki kanlarda, bize "hesap sorun" diyen amcada. O yıkıntıların arasındaki oyuncak bebeklerdeydi.

Gördüklerimiz hepimizi etkilemişti. Gitmeyi düşünen bazı arkadaşlar fikirlerini değiştirdiler. Burada kalınması gerektiğini şimdi gördükçe, yaşadıkça anlıyorlardı. Bizim saatlerce konuşup anlatmaya çalıştığımızı, gördüğümüz bu yıkıntılar, katledilen insanların görüntüleri anlatıyordu.

Gece bizim evin yanında kalan yaşlı bekçiyle sohbet ettik. Bizim Türkiye'den geldiğimizi öğrenince çok sevindi. Onlara kardeş ve aynı zamanda müslümandık. Bizlere din dersi verir gibi dini açıdan yapmamız gereken şeylerden, yapmamamız gereken şeylerden bahsetti. Eylül dayanamayıp cevap verdi; "asıl müslümanların şimdi gelip sizlerin, din kardeşlerinin yanında savaşması gerekirdi. Sadece bu kurallara uyularak müslüman olunmaz."

Böyle bir şeyi beklemeyen yaşlı amca şaşkın, "doğru söylüyorsun kızım ben hiç böyle düşünmemiştim" demekle yetindi. Sonra bizi daha çok sevmeye başladı bu yaşlı bekçimiz...

→ 30 Mart 2003

Bu sayfayı yazarken, - tam 30 Mart.... tarihini atarken - alarm sesleri abartılı bir şekilde çaldı. Ve ardından hiç beklemediğimiz bir şekilde bir tane füze olduğunu düşündüğümüz nesne uçak sesi vererek üzerimizden, çok yakınımızdan geçti. Bu kısmı camların önünden başka bir yere geçtikten sonra yazıyoruz... Bizim yanımıza düşecek gözüyle bakmıştık. Ama düştüğü yerde patlamadı galiba, ya da nehre düştü.

Bir anlık oluyor işte böyle. Tıpkı bir gün önceki insanların pazaryerinde alışveriş yaparken, ya da evlerinde çocuklar oyuncaklarıyla oynarken olduğu gibi...."

Başka şeyler yazacakken bu sayfaya yine bom-bayla başladık.

Bugün büyük ailemizin, Türkiye halkının emperyalizme ve oligarşiye karşı örgütlü gücünün kuruluşunun 9. yıldönümü. Aynı zamanda Kızıldere direnişinin ve Mahir Çayan ve arkadaşlarının katledilişinin de yıldönümü. Bugün Türkiye halkının yüzde yüze yakını Amerika'ya hayır diyorsa, bunda Mahir'lerin mücadelesinin çok büyük payı vardır. Mahirler, Denizler taşımıştır anti-emperyalizm bayrağını. Emperyalisteler karşı eylemleri, siyonist İsrail'e karşı eylemleri bu potansiyelin yaratılmasında çok önemli işlev görmüştür. İyi ki böyle bir ailenin içindeyiz, iyi ki, böyle bir geleneğin taşıyıcıları olarak buradayız...

Böyle bir günde burada olmak, savaşın ortasında umudun adının burada da olduğunu göstermek,

bu gerçekten de insana onur veriyor. Bombaların altında yıldönümü kutlamış, şehitlerimizi anmış olduk.

Dün gittiğimiz pazaryeri bölgesinin yakınının, bu sabah tekrar bombalandığını öğrendik. Onlarca insan ölmüş yine. Sonra bir yolcu arabasını bombalamışlar. Hergün neredeyse birkaç araba yolda giderken bombalanıyor. Amerika, sanki bir “bilgisayar oyunu” oynuyor. Bush'un katilleri halka gözdağı vermek, büyük katliamlarla gözünü korkutup direnmelerini önlemek istiyor.

Basın merkezinin boşaltılıp, gazetecilerin Filistin Oteli'ne taşındığını öğrendik. Basın, o binadan ayrılır ayrılmaz bina bombalanmış. Bir şekilde gerçeği yansıtan basına ilk önemli Amerikan uyarısı bu oldu.

Sabahtan itibaren bütün gün boyunca bombalar hiç susmadı. Uçaklar hiç eksik olmadı tepemizden. Kimi zaman bomba bırakıyorlar. Kimi zaman tedirgin etme amaçlı çok yakından uçuyorlar. Tabii insan hangisinin bomba bırakıp bırakmayacağını tahmin edemiyor. Önceden her uçak sesi bombalama demekti.

→ 31 Mart 2003

Cihan, fotoğrafları almak ve bir süredir bağlantı kuramadığımız ülkedeki arkadaşlarımızı aramak için Filistin Oteli'ne gitti. Film çıkışlarını El-Sadun Caddesi'ndeki bir fotoğrafçıdan alacağız. Birkaç gün önce tanıştığımız Azerbaycanlı arkadaşların söylediği bir yer var, buradan telefon belki bir kereliğe mahsus açılabilirmiş. Arkadaşların tv'lerden bombaları izleyip aynı zamanda bizden haber alamamış olmalarının yarattığı merakı tahmin edebiliyoruz.

Askeri bölgelerden geçerken, askerler durdurdu

ve pasaport istedi. Canlı kalkan olduğumu, Türkiye'den geldiğimi söyledim. Olsun pasaportunu ver dediler. Daha önce rafinerideki muhabaratın verdiği, üzerinde "canlı kalkan, petrol rafinerisi" yazan kartı gösterdim. Arapça yazıyordu. Ben de tam olarak ne yazdığını bilmiyordum. Bunu görünce "geçebilirsiniz" dediler. Yolu tarif ettiler. Sonunda adresi buldum.

Telefon edip edemeyeceğimi sordum. Müdürlerine sorup, tamam dediler. Sonunda tanıdık bir ses duymuştum. Çok sevindim. Durumumuzun iyi olduğunu, bundan sonra İHA muhabirini arayabileceklerini, oradan görüşebileceğimizi ve son durumu anlattım.

Avustralyalı, Rose Marry isimli yaşlı bir kadın, Su Tesisleri'nde sorun yaşayıp bizim eve geldi. Bir gün önce bizimle ayrıntılı sohbet etmişti, ertesi günü yanımızda buluverdik.

55-60 yaşlarında ilginç birisiydi. Evdeki kimseyle anlaşıyor. Biz de zorla anlaşmaya çalışıyoruz ama zorlanıyoruz. Akşam 17.00-18.00 gibi yatıyor, ertesi sabah 07.00-08.00'de kalkıyor. Bir gün, Iraklı genç komşularımızla gece otururken, içeriden çıkıp gelmişti. Üzerine bir çarşaf sarmış, gürültünden uyuyamıyorum diye çıkmıştı. Iraklı komşularımız da şaşırmıştı. Biz de; bu şekilde buraya gelemezsin, içeri git. Onlar bizim ailemiz gibi demistik. Sadece kendisini düşünüyor. Avrupa'nın bencil kültürü bütün hücrelerine işlemiş adeta. Mesela; restoran evden 5 dakikalık uzaklıkta. Bazen restorana gelemeyen arkadaşlar için de yemek getiriyoruz. O sadece kendisine özel ekmek alıyor ve saklıyordu. Kendi ekmeğinin yenilip yenilmediğini de kontrol ediyor. Bazen de bizim getirdiğimiz yiyeceklerden gizlice yiyor. Zaten ortak mutfağa koyuyoruz herkes alabilsin diye. Ama o gizli yiyor. Ki-

tap yazmaya çalışıyor. Ben yazarım diyor, aynı zamanda avukat olduğunu söylüyor, her şeyin en iyisini o biliyor. Diğer yabancı arkadaşlar onunla fazla yüzyüze gelmek istemiyor, ama biz söylüyoruz yüzüne ne düşündüğümüzü. Burada bir düzen var, kimse kendi benciliğini bu düzeni bozmak için dayatamaz.

→ 1 Nisan 2003

Bugünden itibaren, canlı kalkanların iletişim yeri ve ofisi Filistin Otelinin karşısındaki Shereton Oteline taşınıyor, televizyoncular da Filistin Otelinde kalacak.

Bağdat'tan Suriye'ye giden, içerisinde canlı kalkanların da olduğu bir otobüsün bombalandığını öğrendik. Olayda 9 kişi ölmüş. Araçtakiler yaralanmış, ölenler çevredeki evlerden. Araçta bulunan Amerikalılar'dan birini tanıyoruz galiba.

Tom adındaki bu arkadaşla uzun sohbetlerimiz olmuştu. Kendisi hapishanelerle, politik tutsaklarla ilgili çalışmalar yapan bir organizasyonda görevliydi. Sohbetlerimizde, Türkiye'deki hapishane koşullarından, F Tipi hapishanelerden, açlık grevlerinden ve hala sürmekte olan ölüm oruçlarından bahsetmiştik. O da bize diğer ülkelerdeki hapishanelerdeki koşullar hakkında bilgiler vermişti.

→ 2 Nisan 2003

Sabah üç yeni arkadaş geldi. Biri Kazakistanlı, biri Bulgaristanlı, biri de Kanadalı... Kanadalı olan Muhammed evli, 4 yıl önce islamiyeti seçmiş, buraya da kılıcıyla cihada gelmiş. Kazakistanlı arkadaş Abdullah, 40 yaşlarında, çatpat Türkçe, biraz Arapça konuşan birisi, Rusça'yı iyi biliyor. O da bıçağıyla ve Kazaklar'a özgü kıyafeti, kızak şeklindeki eşya sandığıyla gelmiş. Bulgaristanlı Jordan ise, ko-

münist düşünceli bir arkadaş. O da gerekirse Amerikalılar'la savaşacağını söylüyor. İlk geldiklerinde evde bulunan Amerikalı Faith onları kabul etmek istemedi.

"Onlar savaşmaya gelmişler, canlı kalkan olarak gelmemişler. Bu evde ne işleri var. Eğer onlar burada kalırsa ben giderim" dedi ve eşyalarını topladı. Faith ile konuştuk. Konuşurken ağladı ve bu insanları anlayamadığını söyledi. Öldürmeden bir şeyleri değiştirmenin bir yolu olmalı diyordu. Bunun üzerine Rus ve Kazak arkadaş rafinerideki konteynırlara geçtiler. Kanadalı Muhammed de otele gitti.

"Öldürmeden bir şeyleri değiştirmek"!

Kulağa hoş geliyor. Kim istemez, silahın, ölümün olmadığı bir dünyayı. Kim istemez halkların kardeşçe yaşadığı, 800 milyon insanın içecek sudan mahrum olmadığı, bir buçuk milyardan fazlasının açlık çekmediği, milyonlarcasının savaşlarda ölmediği bir dünyayı. Evet kim istemez?

Emperyalistler istemez. Tarihin hiçbir döneminde egemen sınıflar istemediler. İlk kez silahı egemen sınıflar kullandı. İlk kanı onlar döktü. Daha fazla kar, daha fazla toprak için yoksulların, kölelerin kanını döktüler. Ve tarihsel gelişimi içinde ezilen halklar da kendi meşru şiddetlerini uygulamaya başladılar. Başka hiçbir yol kalmamıştı. En barışçı yollardan, en demokratik biçimlerde "ekmek istiyoruz, adalet istiyoruz" dediklerinde üzerlerine kurşunlar yağdırıldı. Binlerce böyle örnek yaşandı dünya tarihinde.

"Öldürmeden bir şeyleri değiştirmek"!

Güzel bir düşünce. Ama o kadar. Tarihsel gerçekliğe uymadığı gibi, bugünün dünyasına hiç uymuyor. Bir yanda her türlü silahlanma, katletme özgürlüğünü eline alan Amerika ve öteki emperyalistler, öte yanda halklar. Ne yapılacak o zaman? Si-

vil toplumcu protestolarla emperyalistlere; “bize biraz daha ekmek verin, bize biraz daha adalet verin, bizim ülkemizi n’olur işgal etmeyin” mi denilecek? Haydi dediniz, dinleyecek mi, dinliyor mu?

Biliyoruz, uzun bir konu, ama özet olarak yaşamın içinde bugünün dünyasında yeri olmayan bir düşünce. Böyle bir dünyayı yaratmak, ancak emperyalistlerin yeryüzünden yok olduğu bir dünyada mümkündür. Tek tek ülkelerdeki devrimci mücadeleler de bunun içindir aynı zamanda. Sınıfların, sınırların olmadığı bir dünyayı parça parça, ülke ülke yaratmanın kavgasıdır bu kavgaya.

Birkaç gün sonra bizim de istememizle Kazakistanlı ve Bulgaristanlı arkadaşlar bizim eve yerleşti. Kanadalı arkadaş da, savaşması için izin verilmediğinden ülkesine geri döndü ileriki günlerde. Kazakistanlı arkadaş cepheye gitti, 1 hafta sonra tutuklanmış, daha sonra nasıl yaptıysa rafineriye geri dönmüştü. Bulgaristanlı arkadaş, bizden sonra da rafineride kaldı. Oralarda çalışmak istiyordu. İlginç birisiydi. Güven vermemişti. Amerikan askerleri işgal sonrası rafineriye girdiğinde onlara el sallamış, merhabalaşmıştı. Biz de ona kızdık, tartıştık.

Iraklı küçük çocukların bile askerlerle konuşmadığını, onlara emir kulu demenin doğru olmadığını, gönüllü, paralı askerler olduklarını, sembolik de olsa onlara karşı nasıl davranacağını bilmesi gerektiğini anlattık.

Bugün İHA aracılığıyla arkadaşlarımıza telefon açtık. NTV, yarın sabah bizimle canlı yayın yapmak istediğini söyledi ve randevulaştık. Burada sadece İHA var, İHA diğer TV'lere de yayınlar yapıyor. Yabancı TV'ler de dahil... Röportaj yapmak isteyen televizyonlar, İHA'ya bildiriyorlar ve İHA onlar için program yapıyor.

→ 3 Nisan 2003

Saat 10.00'da NTV'de canlı yayına katıldık.

Niye burada olmak gerektiğinden, neler yaptığımızdan, Amerika'nın savaşının niye haksız olduğundan, bunu artık bütün dünyanın bildiğinden, herkesin sokaklarda olduğundan, Irak halkının haklı ve kendi savunmasının meşru olduğundan bahsettik. Zamanımız kısıtlıydı. Ve daha önceki deneyimlerimizden, kısa ve söylemek istediğimiz şeyleri belirlememiz gerektiğini konuşmuştuk. Çünkü kendi istedikleri kısımları yayınlıyorlardı ya da yönlendiriyorlardı.

ABD askerlerinin yaklaştığı duyumlarını aldık.

Gece elektriklerimiz kesildi, mum ışığında, yapmayı düşündüğümüz konsere biraz çalıştık. Konserde bazı Arapça parçalar da söylemeyi düşünüyoruz. Eylül ritm çalacak, Cihan da her zamanki gibi bağlama, iki İngiliz arkadaşına da gitar çaldırmayı düşünüyoruz. Grup Yorum türkülerinin, direniş marşlarının ağırlıklı olduğu bir program çıkardık.

Bu konseri yapamayacaktık. Biz provalarına başlamıştık ama, süreçten kaynaklı zora girdi. Amerikan askerleri yaklaşmıştı. Dr. Haşimi konseri yapabiliriz diyordu ama o da zor olacağını biliyordu.

→ 4 Nisan 2003

Cihan telefon için otele gitti. Eylül de evde kaldı. Yunanlı üç arkadaşla tanıştık; Dimitri, Babis ve Marina... Bize yardımcı olabileceğini söyledikleri bir Yunanlı gazeteci ile de tanıştırdılar. Yunanlılarla birbirimize çok benzediğimizi düşünüyorum. Ege'nin iki yakasındayız ne de olsa. Her iki ülkenin iktidarların ektiği düşmanlık tohumları olmasa, aradaki denizin de düz olur, büyük bir kardeşlik denizi yaratırdık.

İHA, bir gazete için röportaj yaptı. Uzun bir röportaj oldu. Cihan konuştu, söylemek istediklerini rahatça söyleyebildi. Röportajı yapan islamcıydı, ama söylenen her şeye kendisinin de katıldığını söylemeden edemedi. Aklın yolu birdir. Amerikancı değilse bir insan, beynini onların ideolojilerine teslim etmemişse, çok büyük farklılıklar olmamazdı bu tür konularda. Daha önce de kimi sol gruplarla tanışmış, bizim farklı olduğumuzu söylüyor.

İngiltereli arkadaşlar Robin ve John'la yapacağımız konser üzerine konuştuk. Bu arkadaşlar da Irak'la ilgili kitap hazırlıyorlar. Irak'tayken, saldırı başlamadan önce kitabın ön çalışmalarını yapmaya başlamışlardı. Tahminim çarpıtmadan anlatmış olmaları. Şu anda birçok canlı kalkan kitap hazırlıyor. Şimdi bir de böyle bir piyasa açıldı bazıları için.

Akşama doğru, Daura ilçesinde yoğun çatışmalar başladığını duyduk. Burası, bizim tesislerin çok yakınında. Çatışmalar ertesi güne kadar sürmüştü.

→ 5 Nisan 2003

Sabah çok yoğun sarsıntılarla kalktık. Gece boyunca da sürmüştü zaten. Bu sefer yukarıdan atılan bombalardan dolayı sallanmıyorduk, yukarıdan gelmiyordu sarsıntı, yan taraflardan, duvarlardan geliyordu. Sanki bir basınç yapıyor duvarlara. Bunun tanklar olduğunu tahmin ettik. Akşam öğrendik ki, bizim bölgeye Amerikan askerleri indirme yapmış ve çok yoğun çarpışmalar olmuş. ABD uçak ve helikopterleri, çok sayıda asker, tank ve askeri silah indirmesi yapmış bulduğumuz Daura bölgesinin girişindeki büyük boş araziye.

Bize Iraklı arkadaşlarımızın anlattıkları aynen şöyleydi;

"Amerikan askerleri boş araziye indirme yap-

mışlar. Tank, makineli, asker v.s. Fedailer kamufle olmuşlar. Tanklar onları geçince de arkadan çıkıp saldırıya geçmişler işaret verildiğinde. Ön taraftan da Irak ordusunun tankları top ateşini başlatmış. Top ateşini en öndeki tankın içinde olan Saddam Hüseyin başlatmış(!) Oradaki çatışmaların ardından 400 Amerikan askeri öldürüldü, 200 tanesi esir alındı. Kaçabilen tanklar kaçtılar, gerisi imha edildi."

Biraz abartı ve gönüllerden geçeni anlatma olsa da, ciddi bir çatışma ve direnişin yaşandığını öğrenecektik daha sonra. Bu tanklardan bir tanesi de bizim rafineriye doğru kaçmıştı ve halk tarafından içindekiler öldürülerek etkisiz hale getirildi.

Saddam Hüseyin havaalanının ele geçirilip geçirilmediği tartışmaları yayılmıştı ortalığa. Irak, bu-
ranın Amerikan askerlerinden temizlendiğini açıkladı, basını gezdirdi. Günlerdir asık olan suratlar gülüyordu.

Yoğun bir enformasyon savaşı da yaşanıyor bildirildiği gibi. Amerika katliam ve işgalini başından beri yalan propaganda üzerine kurdu. Ve bu yalanlar daha önce hiç olmadığı kadar deşifre oldu. BM'ye delil diye sunduklarının internet sitesinden çalıntı öğrenci tezi olduğundan tutun da, saldırının başlamasından itibaren kayıplarına ilişkin yalan söylemeleri herkesin onlara yalancı diye bakmasını sağladı.

Öyleydi! Emperyalizm tarihi boyunca gerçeği yok etmeye çalışmıştır. Medya aracılığıyla, silahla, katliamla hep gerçeği yok etmeye çalıştı. Terörüyle gerçeğin üzerini örtmeye çalıştı. Tıpkı 11 Eylül saldırısının nedenlerinin dünya tarafından tartışılmasını önlemek için, "terör" demagojisi ile Afganistan'a bombalar yağdırmasında olduğu gibi.

11 Eylül'ü yaratan koşulların, Amerika'nın dün-

ya üzerine ektiği açlık, yoksulluk ve adaletsizlik tohumları olduğu, katliamlarla, işgallerle dolu tarihinin bu sonucu yarattığı gerçeğini böylece bir süre tartıştırmamış oldu. Terör demagojisine boğdu dünyayı, gerçeğin üzerine son model bombardıman uçaklarıyla örtmüş oldu. Hatta, devrimcileri “örgüt Amerika’nın Afganistan operasyonunu eleştirdi” diye “yok edilmesi gereken örgütler listesi”ne aldı. Oysa ne demişti “örgüt”; “Gerçeğe çağrı” demişti, “gerçek; Amerika’nın yarattığı açlık ve adaletsizlik düzenidir” demişti.

Ama gerçek o kadar inatçıdır ki, hiçbir güç onu gizleyemez, mutlaka bir yol bulur ve çıkar ortaya. İşte bugünkü dünya tablosu bunun kanıtı. Şimdi herkes Amerika’nın terör demagojisinin nasıl bir yalan ve işgaller, katliamlar, tekellerin pazar alanlarını ele geçirmek için bir bahane olduğunu biliyor. Amerika’nın nasıl bir yalan imparatorluğu olduğuna herkes tanık oluyor.

İşte bu nedenlerle başta pek inanılmasa da, ilerleyen günlerde Irak Enformasyon Bakanı Sahaf’ın açıklamalarına daha da itibar edilmeye başlandı.

Bugün ilk feda eylemi haberini duyduk. Bir Amerikan tankını imha etmek için kendini feda etti bir Iraklı.

Filistin direnişinin bölgede büyük etkisi var. Onların direnişi bütün halklara direnme gücü veriyor, yol yöntem gösteriyor. Feda daha eskiden de bilinmesine, ilk ve en çok Sri Lanka’da Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları kullanmasına rağmen Filistin feda eylemcileri bugün daha çok tartıştırıyor kendini. Feda bizim ülkemizde de zulmün karşısına dikilen güçlü bir direniş biçimi olarak ortaya çıktı. Gelişecektir. Çünkü halklara ölüm, açlık, teslimiyet dayatıldığında, ülkeleri işgal edildiğinde “can ne ki...” Mutlaka bir direniş yolu bulup dikiliyor düşmanı-

nın karşısına. İşte feda eylemleri şimdi en güçlü silah.

Bugün Grup Yorum'un yeni çıkaracağı CD'yi telefondan dinletti arkadaşlar. "Biz varız" adlı parçayı ve Ümit İlter'in yazdığı "Bağdatlıyız" şiirini dinledik. Çok duygulandık. Şiirde sanki bizim duygularımız dile gelmişti. Telefon görüşmemizden sonda kafamızda olan pek çok soruya cevap bulmuş olduk.

Dr. Haşimi ile görüştük. Irak halkı ne yapıyorsa bizim de onu yapmak istediğimizi söyledik. Sevin-di. Şimdilik ihtiyaç olmadığını söyledi. Ama aklım-da olacak dedi son olarak.

Filistin Otelinin önünde bir eylem yaptık. Hala Bağdat'ta olduğumuzu haykırdık. Dövizlerde Arapça "Kadın erkek bütün Iraklı'lar vatani savunmalıdır", İngilizce ve Türkçe olarak "Bush ve Blair uluslararası teröristtir." "Irak'taki katliamı durdurun." yazılıydı.

İHA ile canlı yayına bağlandık. Asıl teröristin Bush ve Blair olduğunu, Irak halkının haklı ve meşru bir savunma yaptığını vurguladık. Ailemize ve arkadaşlarımıza, son mesajlarımız olur diye mesaj gönderdik, Yankiler yaklaşıyordu...

Tesislere dönmek zor oldu. Hiçbir taksici bizim bölgeye gitmek istemiyor. Bölgede çatışmaların sürdüğünü, yolun tehlikeli olduğunu söylüyorlar. Doğruydı, yolda pek çok araba bombalanmıştı. Sonunda fazladan para vererek bir tane bulabildik.

Bir Nisan akşamı petrol rafinerisinde görevli bir memurun hayatını kaybettiğini öğrendik. Sabah rafineride çalışıyor, akşam da eline silahını alıp düşmana karşı savaşıyordu.

→ 6 Nisan 2003

Her zaman olduğu gibi, otele gitmek istedik. Fa-

kat yolun çok tehlikeli olduğunu söyleyerek izin vermek istemediler. Bugün uçaklar yolda bir taksi-yi bombalamış. Yine onun dışında da birçok yeri bombalamış. En sonunda 5 dakika şartıyla bir araba verdiler ve 5 dakikalığına otele giderek işlerimizi halletmeye çalıştık. Otelden ayrılırken Yunanlı arkadaşlarla karşılaştık. Çok sıcak insanlar. Bize sanki yıllardır tanışıyor muyuz gibi davranıyorlar.

Akşam misafirlerimiz vardı. Komşularımız bizi ziyarete geldi. Birlikte türküler söyledik, halaylar çektik. Güzel bir geceydi. Bombalara rağmen herkes çok mutluydu. Kayıt cihazımıza kayıtlar yaptık. Rose Marry, gürültü oluyor diye, sinirle içeri geldi, sessiz olmamızı buyurdu! Eylül de, "hem sen her gece horluyorsun, biz senin gürültüne bir şey diyormuyuz" deyince hep beraber gülmeye başladık.

İşgalciler Bağdat'ta, Bağdat kan ağlıyor

→ 7 Nisan 2003

Yoğun bombardıman altındayız. Geceler gündüzler karışıyor birbirine. Çatışma sesleri hep yakınlardan geliyor artık. Dicle'nin diğer tarafındalar, büyük kayıplar var.

Arkadaşlarla telefon görüşmesi yaptık. Telefonda yeni çıkacak kasetin parçasını ve şiirini tekrar dinledik, ezberlemek için. Bu kez tanıdık bir ses canlı okudu şarkıyı.

Eylül evde kaldı:

“Gene yoğunlaştı bomba atışları. Ardı arkası kesilmiyor, sallanıyor dört bir yan. Camlar kırılıyor, kırılan camların sayısı yok artık. En çok ta bebekler... Birkaç saniye korkunç bir hüznün kaplıyor içimi, tüm vücudumda hissediyorum, gözlerim doluyor. Çok geçmiyor kine dönüşüyor, silah olup içime akıyor gözyaşlarım. İçim içimi yiyor. Elimde silah olsun, bir coniyeye de işgalciliğin bedelini ödeteyim

istiyorum. Beklemek koyuyor insana. Düşmanın beyninde patlamalı halkların öfkesi. Şimdi çok daha iyi anlayabiliyorum, silah elde kurtuluşu için savaşılan halkları...

Şu anda iki kişiyiz evde. Bir Amerikalı bayan Faith, (oda arkadaşım) altmışında olmalı. Dışarıda bombalardan ürken kedilerle ilgileniyor. Diğerleri otele gittiler. Ben de mutfakta oturup, birşeyler yazmaya çalışıyorum. Kimi zaman zorlaşıyor tabi. Yani bomba seslerine kulaklar alışamıyor, sarsıntıları...

Ailemizi düşünüyorum büyük bir onurla. Destanlaşan tarihimizi. Direnişlerimizi, direnişçilerimizi. Zeliha'nın cansız bedenini Feride Ablanın başında tuttuğum nöbetleri, o en güzel sohbetlerimizi, sonra onu uğurlayışımızı... Her can destan bizde. Hepsi birbirinden güzel. Yani birkaç satıra sığmıyor anlatmak. Kelimeler de yetmez zaten onları anlatmaya.

Bombalar düşüyor bir bir, kimi yakın kimi uzak. Ama sizlerden yakın olmadı hiçbiri, başımıza düşse de olmayacak! Hiç yalnız hissetmedim kendimi, buraya Bağdat'a geldiğimiz ilk günden beri, en zor koşullarda bile. Korku dedim, ne zaman gelip çalacak kapımı? Ama gelmedi. Biliyordum insan kendini yalnız hissetmeye başladığında gelirdi korku. Ama bizler biliyorduk korkuyu yenmenin anahtarını. Tek başımıza kalsak ta, "biz" olmayı becerebilmekti anahtar.

Şu ana kadar bana ait ne varsa, ilk onlar duysun istedim. Bu düşüncelerimi paylaşıyorum, belki bu topraklarda olur şehitliğimiz. Selam olsun bizi yetiştiren ailemize, yoldaşlarımıza, direnişçilerimize, zalime karşı atan yüreklere, halkın adaleti olanlara... Zaferi hep birlikte kutlayacağız. İnanc ve bağlılıkla..."

Cihan eve döndüğünde şarkıyı ilk olarak bizimle "anne" gibi ilgilenen Faith'e okuduk ve anlamını açıkladık. Şarkıyı çok beğendiğini söyledi. Sözlerini sevmiştir. Komşularımız geldiler bize meyve getirmişler. Biz de çocuklarına çikolata verdik. Akşam bizim sitede bulunan gençler geldi yine. Bizim türkülerle Irak 'debki'si ve 'çobi' halayını, sonra onların türkülerıyla bizim halayları oynadık, tavla oynadık. Artık ev, bir kültür merkezi havasını almıştı çoktan.

Amerikalılar Bağdat'a yaklaşıyor.

→ 8 Nisan 2003

Sabah bizim bölgede yoğun çatışmalar oldu. Hala devam ediyor. Amerikan helikopterlerinin sesleri duyuluyor. Belli ki çok yakındalar. Önce en ağır bombardıman, sonra tanklar, toplar, ağır makineli ler, ardından askerler... O bölgede hakimiyet sağlandığı zaman helikopterlerle tepede dolaşıyorlar, kontrolü tutmaya çalışıyorlar. Burada da aynı şeyler yaşanıyor olabilir. Görüş alanımızın dışında olduğu için emin olamıyoruz.

Öğleye doğru otele gittik. Yabancı bir bayan doktor, bize yurtdışındaki arkadaşlarımızın gönderdiği Ekmek ve Adalet Dergisi'ni getirdi. Çok sevindik. Bizim bu sevincimizi görünce o da çok sevindi. Derginin ilk sayfasında "ölüm orucu şehidi Yusuf Aracı" diyordu. Bunu görünce aklıma bizim Ali ve amcasının oğlu, Yusuf'un kardeşi Naci ve ailesi geldi. Aldığımız dergiden ilk kez öğreniyoruk, Yusuf'un şehit düşüşünü. İnsanlarımız, her tarafta ölümüne direniyor, mücadele bedellerle yürütülüyor.

Bu arada, bugün ilginç bir şekilde, otelde hiçbir yetkili, canlı kalkan sekreteryası, bizimle ilgilenen görevliler yoktu. Petrol rafinerisinden bizi getiren

görevli de yok olmuştu.

Daura elektrik, G.Bağdat elektrik ve su tesislerindeki arkadaşları, bulundukları yer güvenli olmadığı söylenerek Shereton Otel'i'ne getirilmişlerdi.

Otelde bulunduğumuz sırada karşıdaki Filistin Otel'i'nin 17.katını, Amerika roketle vurdu. Burada, sonra öğrendiğimize göre 2 gazeteci hayatını kaybetmiş. Basına açık bir saldırı. “Biz geldik, şimdi bizim kanunlarımıza uyacaksınız, bu roket de uymadığınız takdirde ne olacağının cevabı” dediler.

Bu saldırıyı ilk gördüğümüzde, bazı insanlar Iraklılar'ın yapmış olabileceğini söylüyordu. Yunan arkadaşlarımız bile Iraklılar'ın büyük ihtimalle yapmış olduğunu söylüyordu.

“Amerikan demokrasisine” öyle inanılmış, işgale karşı çıkılsa da, emperyalizmin Irak'a özgürlük getirdiğine gizliden öyle inanılmış ki, ABD'nin yapmış olacağını düşünmüyor bile. Öyle ya, medeni ve basın özgürlüğünün en gelişmiş olduğu ülkelerden Amerika “durup dururken” neden basını vursundu. Böyle düşünenler bir de muhalif insanlardı üstelik. Bu kafayla kime, nasıl muhalif olabilirler?

Emperyalizmi tanımıyor, tekellerin çıkarları için neler yapabileceğini bilmiyor. Ve “öldürmeden bir şeyleri değiştirmek”ten söz ediyor. Sivil toplumculukla, küreselleşmenin reforme edilmesiyle sorunların çözüleceğine inanıyor ve inandırıyor. Kendi beyinleri çarpıtılmış, halkların beyinlerini de çarpıtıyorlar. Emperyalistlerin propagandalarına nasıl da inanılmış; günlerdir buradalar ve olaylara o propagandaların gözlüğüyle bakmaya devam etmişler hala.

Ne diyor o propagandalar?

Saddam diktatördür katleder. Saddam gazetecileri kalkan olarak kullanacak. Saddam suçu Amerika'ya atmak için yabancıları öldürecek vs. vs.

Bu olay bize psikolojik savaşın, propagandanın ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Biz de kesinlikle “değildir” diyorduk, “Amerika’nın yaptığını” anlatıyorduk.

Amerikan karargahından yapılan açıklama ile basının kaldığı bilinen otele saldırı açık olarak üstlenildi. “Biz gazetecileri cezalandırdık, uyardık” diyemeyecekleri için, “bize oradan ateş edildi” dediler. Edilmediğini oradaki gazetecilerin tümü biliyordu oysa. Aynı propaganda mekanizması sürüyordu. Iraklılar gazetecileri kendilerine kalkan yapıp onlara saldırıyordu, savaş kuralları dinlemezdi vb.

Dünya üzerinde, daha önce kendilerinin koyduğu hiçbir kuralı bırakmayan, her türlü hukuku, kuralı ayaklar altına alanın Amerika olduğunu artık herkes biliyor.

Akşam eve dönerken yolların bomboş olduğunu, hiçbir askerin olmadığını görünce çok şaşırdık. Ya başka bölgeye gittiler ya da geri çekildiler diye düşündük. Çok garip bir hava var Bağdat'ta ve yollar da. Önceki günler gibi değil. Rafineriye gidene kadar, yollarda silahlar, askeri kıyafetler görürdük. Bunlar yoktu. Aklımıza geliyordu, ama düşünmek istemiyorduk. Eve vardığımızda, evde de hiçbir görevli kalmamıştı, buradaki silahlı askerler de askeri kıyafetlerini atmış, silahları saklamıştı. Aynı zamanda askerlik de yapan bazı petrol rafinerisi görevlileri, askeri kıyafetlerini değiştirip, iş kıyafetlerine dönmüştü. Artık kendi başımızaydık. Buradaki insanlar, komşularımız ihtiyaçlarımızla ilgileniyordu, hiçbir görevli kalmamıştı.

İhanetin kokusu buram buram her yanı teslim almıştı adeta. Küçükburjuva diktatörlüklerin, baskı rejimlerinin “kaderi”; ihanet potansiyelini her zaman içinde taşır. Resmi olarak belgelenmemiş olsa

da, anlaşılan doğrudur ki, sonraki günlerde ordu komutanları düzeyinde ihanetlerden söz edilecekti.

Akşam komşularımız geldi yine. Bağdat gidiyor, diyorlardı, ağlıyorlardı. Teselli etmeye çalıştık. İşgal edilse bile bunun halkın direnişini yok edemeyeceğini, halkın yeniden ayağa kalkacağını anlat-tık. Dünyadan, tarihten örnekler verdik.

Orada artık bir Iraklı gibi olmuştuk. Bir Iraklı gi-bi düşünüyor, bir Iraklı'nın hissettiklerini hissediyorduk.

Biz onları teselli ediyorduk, ama bizim de yüreğimiz yanıyordu. Bilimsel düşünmeyi bir yana bırakmış olsak bizim de gözlerimizden yaşların boşalması an meselesiydi. Halklara güvendiğimiz, direnişin gücüne inandığımız için bu durumun geçici olduğunu düşünüyorduk. Bu bize güç veriyordu. Nitekim günlüklerimizi size ulaştırmak için yeneden gözden geçirdiğimiz şu günlerde Irak'tan her gün direniş haberleri geliyordu. Oysa iki ay geçmişti aradan ve Amerika zafer sarhoşluğu içindeydi. Sokaklarda gösteriler, silahlı direnişler yükseliyordu. Haklı çıktığımızı bir kez daha görüyorduk. Ve burada kalmayacağına, Amerika'nın Irak planlarının tümünden paramparça olacağına da eminiz biz.

→ 9 Nisan 2003

Bütün televizyonlar Saddam Hüseyin'in heykeli-nin yıkılışını saatlerce yayınladı. Tam bir medya şovuydu. Öfkelenedik. Müthiş bir acı ve öfkeyle izledik bu görüntüleri. İşgal edilen bizim ülkemiz gi-bi hissettik. Yankiler kanlı çizmeleriyle milyarların yüreğine basıyordu. Müslüman Ortadoğu halkları için kutsal Bağdat'ın bu görüntülerinin nasıl bir acı verdiğini ise tahmin edebiliyoruz... Bir yandan da inanmak istemiyoruz. Bir gün önceki ihanetin kesif kokusu şimdi daha ağır hissediliyor.

Amerikan askerleri bir tanka bağlamış ve çekiyordu heykeli. 50-60 kişilik bir Iraklı grup da onlara yardım ediyor. Bu görüntüler “Irak halkı diktatörün heykelini yıktı” diye sunuldu.

Yıkan Amerikalılar, Irak halkı dediği de, resmin senaryo olduğu belli 60 kişi. Ki sonradan bu kişilerin hapishaneden Amerikan askerleri tarafından çıkarılıp buraya getirilen bir grup olduğu, daha üzerinden eşofmanlarını değiştirme imkanı bile bulamadıkları anlaşılabilecekti.

Her ülkede işgalcilerle işbirliği yapan birileri çıkar. Buradaki şakşakçılar da bunlardı. Ama heykelin yüzüne örttükleri Amerikan bayrağı bütün senaryonun bozulmasına neden oldu. İşgalci kendine hakim olamadı. Öyle ya, Irak halkı onları alkışlarla karşılamış olacaktı, diktatörü devirmiş olacaktı vs. İşgalci bayrağı; ben bu ülkeyi işgal ettim, burada size senaryo izlettiriyorum, bu ülke artık benim di-yordu.

Amerikan şakşakçılığı yapmış olmalarına rağmen, oradaki insanlar bile, o görüntüye tepki gösterdi, Amerikan bayrağı yerine Irak bayrağı takıldı. O da yaklaşık on yıldır kullanılmayan bir bayraktı. Yani o da hazır kıta getirilmişti gösteri yerine.

Bugün hiçbir yere gidemedik. Bütün yollar kapanmıştı. Amerikalılar artık Bağdat'ta. Bağdat'ın yüreği kan ağlıyor. Gelişmeleri Tv'lerden izlemek durumundayız. Düşman her yeri işgal etmiş. Artık Irak TV'si, radyosu yok. Sadece İran Sahar 1 TV'sini izleyebiliyoruz. Televizyonda birkaç canlı kalkan gördük. Uzma, Robin, John Amerikan askerlerine karşı slogan atıyorlar. Iraklılar ise şaşkın. Ortalıkta kimse yok. Sanki Bağdat terkedilmiş hayalet şehir. Burada da hiçbir görevli yok artık. Rafineri çalışanları bizim isimlerimizi ve benzeri bilgilerimizi aldılar, herhangi bir duruma karşılık. Iraklı

gençler sürekli yanımızdalar, geç saatlere kadar bizimle birlikte kalıyorlar, çok fazla hırsızlık, öldürme olayları oluyor.

Biz de kendi güvenliğimizi almaya çalışıyoruz. Yankiler buraya geldiğinde öylece beklemek istemiyoruz. Biz de Iraklı gibi davranacağız. Komşularımız birer tane rafineri çalışanı kartı ayarlıyor.

Bugün hiç uyumadık. Sabaha kadar, eşyalarımızı hazırladık ve ne yapacağımıza karar vermeye çalıştık. Sabah erkenden komşularımızdan Ömer arabayla gelecek ve aynı mahallede başka bir eve taşınacağız.

→ 10 Nisan 2003

Bağdat'ta ve bizim bölgede hırsızlık ve yağma olayları korkunç bir şekilde arttı. Silahlarla Iraklılar birbirini vuruyor. Amerika izliyor. Irak halkı birbirine düşürülmeye çalışılıyor. Çürüme körükleniyor. İşgale direnmeyi düşünemez durumda bırakılıyor halk. Yağmayı ABD askerleri teşvik ediyor. Böylece işgalini de unutturmaya çalışıyor. Dünyaya bu görüntüler izlettirilerek, bakın biz bu barbarlara medeniyet götürdük, bakın diktatör halkını nasıl aç bırakmış, mesajı vermeye çalışıyor.

Yağmalama olayları, öyle televizyonlardan verdikleri gibi Irak'ın her tarafında her an olmuyor. Yağmalamayı gerçekleştirenler de, değişik bölgelerden, hatta Irak dışından, Irak içerisindekiler de birbirine muhalif çevreler. Mesela Bağdatlı, Bağdat'ı yağmalamıyor. Çevre ilçelerden silahlarıyla ve araçlarıyla geliyorlar. Hatta Kuveyt'ten bile yağma için gelen gruplar var. Ya da değişik milliyetlerden, mezheplerden, düşüncelerden insanlar yapabiliyor. Amerikan askerlerinin korumasında yapılan yağmaları görüyoruz. Tam bir kaos ortamı...

Bazı yerlerde de Amerikan askerleri dükkanların

camlarını kırıp insanları teşvik ediyor. Bunu hem canlı kalkanlar gördü hem de medya mensupları gördü. Hiçbir şey medyaya yansdığı gibi değil...

Bir tarih yağmalanıyor. Müzeler, tarihi eserler, bir ülkenin, devletin resmi binaları, evrakları her şey yağmalanıyor. Petrol Bakanlığı hariç. Orasını korumaya almış yankiler. Bir de istihbarat servisi binası korumada. Amerika, benim işime yarayacakların dışında her şey yokolabilir diyor. Tarih, medeniyetler, kültürler onu ilgilendirmiyor.

Irak halkını geçmişi olmayan, tarihi olmayan bir halk haline getirmek istiyor Amerika. Kökleri gasterlere, İrlanda'dan, İngiltere'den götürülmüş hırsızlara, serserilere dayanan bir "medeniyetleri" var onların. Tarihin bilinen en eski yerleşim bölgesinde medeniyeti yağmalıyor Amerika.

Günler sonra anlaşılacaktı ki, bu tarih yağması da emperyalistlerin işiydi. Kimi tarihi eserler Avrupa'da, Amerika'da ortaya çıktı. Tıpkı devlet bankalarından çalınan paraların yankilerin üzerinde çıktığı gibi...

Asıl hırsız, o tv'lerde gösterilen üç beş yağmacı değil, emperyalistlerdi. Irak'ın yeraltı, yerüstü zenginliklerine yönelik yağmaları ise henüz başlamamıştı. Bu yağma dünyanın hiçbir hırsızının, yağmacısının yapamayacağı kadar büyük olacaktı. IMF girecek, her şey özelleştirilecek, petrolü Amerikan tekelleri işletecek...

Evet yoksuldu Iraklılar. Saddam rejiminin adletsizliğine BM damgalı ambargo da eklenince, on yıldır büyük acılar çekiyordu halk. Tıpkı bütün dünya halkları gibi, Iraklıların bu durumda olmasının da en büyük sorumlusu emperyalist sistemden başkası değildir.

Yaşanan bu silahlı baskınlardan kaynaklı, biz de kendi güvenliğimizi almak zorundaydık. Çünkü

özellikle petrol rafinerisine çok geliyorlar. Bu durum komşularımızı da tedirgin ediyor ve moralini bozuyor. Amerika izliyor, onlar kendi arasında kavga ediyor, diyorlar. Bu tür olaylardan, insanlar ölüyor rafineride ve çevresinde.

Ev değiştirmemizin pek fark etmeyeceğini düşünerek, taşındığımız evden tekrar aynı eve geldik. Petrol rafinerisinin müdürüyle de konuştuk. Amerikan askerlerinin evlere gelmeyeceğini, sadece rafineri müdüriyetine ve bina alanına geleceklerini söyledi. Gerekirse, size kıyafet ayarlarız, rafineri çalışanı gibi gösteririz, dedi. Rafineride, hem banlar hem erkekler çalışıyordu.

⇒ 11 Nisan 2003

Bugün Amerikan askerlerinin gelmesini bekliyorduk. Gelmediler. Rafinerinin müdürünün görüştüğü bazı kişiler, bundan sonra bu petrol rafinerisini bir İngiliz şirketin yöneteceğini söylemişler. Resmen ve alenen dünyanın gözleri önünde bir hırsızlık, yağma, talan. Senin petrolüne ben artık el koyuyorum. Sen bu zenginliklere layık değilsin, ben yiyeceğim...

Evet! Kapitalizm de bu değil mi zaten. Kapitalizm hırsızlık düzenidir. Yasalar, bürokratik mekanizmalar, devlet, adına sivil toplum kuruluşları dedikleri devlet güdümlü örgütlenmeler hepsi bu hırsızlık düzeninin parçaları ve aynı zamanda üzerine örtülen perdeleri.

İşçiler, müdür tepkili elbette. Kabullenmek istemiyorlar. Onlar nasıl bizim petrolümüzü işletme hakkını kendilerinde görür, diyorlar. Kimisi ben çalışmama onlarla diyor, kimisi Bağdat'tan ayrılacağını söylüyor. Pratikte ne kadar yaşam bulacağı ayrı bir tartışma, ama tepkileri (Baas rejimi devrilmesine rağmen) çok açıktı. Ki, ileriki günlerde işgale

tepkiler çok daha yoğunlaşacaktı.

Rafinerinin müdürüyle görüştüğümüzde yarın belki Bağdat'a gitme imkanımızın olabileceğinden bahsetti. Bir de yarın İngiliz petrol tekelinden hırsızlar gelebilirmiş. Bu bölgedeki evler Amerikan askerleri tarafından kontrol edilip tüm silahlara el konabilirmiş. Son üç gündür neyin ne zaman ve nasıl olacağı belli değil. Tam bir belirsizlik var. Her an Alibaba (hırsız) dedikleri gruplar gelip, bizim eve de uğrayabilirler. Silahlarıyla insanları soyabiliyorlar. Bizim yan komşu Ziyad üç tane Alibaba öldürmek zorunda kaldığını söyledi bugün.

Bu durum burada gerçekten çok ciddi bir boyutta. Biz bunca olumsuzluk içinde herşeyin yani mücadelenin asıl şimdi başladığını düşünüyoruz. Savaş kaybedilmiş değil. ABD'nin gücü ve ihanet sonucu Irak halkı yenik düşmüş gibi görünüyor olabilir ancak biz ABD'nin bu savaşı başından kaybettiğini düşünüyoruz.

Irak yeniden ayağa kalkmasını bilecektir. Bu, yeniden bir kurtuluş savaşı demektir. Bir aydan fazla zamandır burada gördüklerimiz, insanlarla ilişkilerimizden edindiğimiz izlenim; halk bu işgali kolay kolay kabul etmeyecektir. Boyunduruk altında, kukla yönetimler altında yaşamayı sindiremeyecektir. Amerika bunun adına zafer diyebilir, ki diyecek önümüzdeki günlerde. Ama zaferinin kalıcı olmadığını da görecektir. Bu, bir niyet, bizim bir isteğimiz değil. Binlerce yıllık halklar tarihinden biliyoruz bu gerçeği. Nice imparatorluklar ülkeleri istila ettiler. Ama hiçbirisi kalıcı olamadılar. Bu süreç belki uzun, belki kısa olabilir, ama kazanan mutlaka halk olacaktır. İşgalin ilk günlerinde yaşanan Umr Kasr direnişi, bu konuda Irak halkının da umut verdiğinin en açık kanıtı oldu. Küçük bir liman kasabasını günlerce ele geçiremediler. Karşıla-

rında ölümü göze almış insanların varlığı yetti. Her savaş havadan yapılan ağır bombardıman ile bitmiyor ki. Sonuç olarak yere inmek zorundalar. Ve işte yerdeler. Şimdi konuşması sırası direnişi yeniden örgütleyecek güçlerde olmalı...

⇒ 12 Nisan 2003

Bugün Amerikan askerleri petrol rafinerisine geldi. Komşularımızın çocuklarından biri bizim eve koşarak, Amerikalılar'ın geldiğini haber verdi. Tanklardan, zırhlı araçlardan oluşan uzun bir konvoy... Evlerin bulunduğu alana hiç girmeden direkt, müdüriyete ve yönetim yerine gitmişler. Bizim evde bulunan Bulgaristanlı Jordan, askerlerin yanına gitmiş ve onlara "merhaba" demiş. Sonra sohbete başlamış. Çocuklar bize gelip anlattılar şaşkın bir şekilde. anlatıyordu bunları, şaşırarak. Evden çıkıp Jordan'u bulup getirdik ve tartıştık.

- Sen nasıl onlarla el sıkışır, sohbet edersin?
- Ben onlara canlı kalkan olduğumu söyledim.
- Onun için mi gülüşüyordunuz?
- Onlar emir altındaki asker.

- Politik olarak, sembolik de olsa, o kadar insanı katletmiş, bir ülkeyi zorla işgal etmiş bir orduya sen nasıl böyle bakarsın. Çocuklar bile askerlerin yanına gitmedi. Sadece sen askerlerle konuşmaya gittin. Kötü bir durum, düşünmelisin bunu...

Öğleye doğru da canlı kalkan arkadaşlarımız Uzma ve Luis geldiler. Uzma, Pakistan asıllı İngiliz vatan-daşı, Luis ise Fransalı. Uzun zamandır onlar da bizim gibi tesislerdeydi. Elektrik tesislerinde kalıyorlardı. Son birkaç günü ise otelde geçirmişler. Amerikan askerlerinin heykel yıkışı sırasında ordaydılar. Uzma'nın askerlere nasıl bağırdığını izlemiştik Tv'den. Bizi merak etmişler.

Yollarda sorunsuz gelmişler. Canlı kalkanları görmezlikten geliyorlarmış. Ama bir şey yapamamanın sınırı de var askerlerde.

Diğer canlı kalkanlar da şu anda Shereton Otel'delermiş. Büyük bir bölümü bugün ülkelerine dönmüş. Otelde ne yiyecek, ne içecek hiçbir şey yokmuş. Bizde olan suları, yiyecekleri hazırlayıp biraz konuştuktan sonra hep birlikte otele gittik. Bayanlar, başörtüsü taktı. Otel önüne vardık. Burası Firdevs Meydanı'nın önüydü aynı zamanda. Yani Saddam Hüseyin'in heykelinin yıkıldığı meydan.

Ortada Firdevs Meydanı, onun sağında Filistin Oteli, solunda Sheraton Oteli var. İki otelin ortasından geçen yolun Firdevs Meydanı'na çıkan ağzını, Amerikan askerleri barikat kurarak kesmiş. Tanklar ve zırhlı araçlar, telörgü ve askerler var. Biz Sheraton Oteli'ne gitmek istiyoruz, izin vermiyorlar geçmemize. Otel önüne geldiğimizde, yıkılan heykeli gördük, ama heykelin bulunduğu yerde Irak bayrağı vardı.

Geçemezsiniz diyorlardı otele. Luis de oteldeki oda anahtarını gösterdi, yine bizimle tartışıyorlardı, küfür ediyorlardı, canlı kalkan olduğumuzu biliyorlardı, söylemiştik. Karşılıklı tartışmaların, küfürleşmelerin ardından otelden gelen arkadaşların da çabasıyla içeri girdik ve uzun zamandır görmediğimiz arkadaşlarla sarıldık. Şimdilik eve geri dönecektik. Çünkü ne yapacağımızı, nerede duracağımızı henüz belirlemedik.

Yemek yiyeceğimiz yerin karşısında bir hristiyan hastanesi vardı. Faith ile Eylül orayı ziyarete gittiler. Hastanenin önünde Amerikan askerleri vardı. Dönüşte askerlerle tartışmışlar.

Rafineriye geri döndük. Bu gece evimizde son gecemiz. Temizlik yaptık. Bütün yiyecek, ilaç, su stoklarını topladık. Iraklı arkadaşlar geldi. Sohbet

ettik. Bir kasete kayıt yaptık, anı olarak kalsın diye. Hep birlikte, bizim de nakaratını ezberlediğimiz bir marşın kaydını yaptık. Bu marş, Irak'ın 195. yılındaki İran'la olan savaşını kazanmasının ardından yapılan bir marştı. Artık vazgeçilmez marşlarından biri haline gelmişti. Marşın bir bölümünde şöyle diyordu; "Düşmanın, bizim bileğimizi büküp, ters çevirmeye çalıştığı sırada, aldık onun bileğini kırdık. Zılgıtlar çekildi, şarjörler çalıştı, satırlar ortaya çıktı. Haydi..." şeklindeydi.

Duygusal anlar yaşadık. Arkadaşlar gideceğimiz için çok üzülyorlar. Tabii duygularımız karşılıklıydı. Birbirimize çok alışmıştık. En zor anları birlikte yaşamıştık. Sürekli bizleri unutmayın diyorlardı. Tekrar gelmemizi istiyorlardı. Yani unutulmayacak anlardan birini yaşamıştık. Yarın bizleri geçirmeye geleceklerini söyleyerek ayrıldılar.

Birbirimize "İrraki Çaden, Allah Meak Me esse-lam" dedik son olarak. Gözlerinde yaşlarla gittiler. Yani duygusal bir tabloydu. Biz de zor hakim olduk. Yaşadığımız gelişmeleri onlar da iyi biliyorlardı, duygularımızı, çalışmalarımızı... Saba, Seyf, Halid, Nassır, Muhammed, Navras, Ömer, Ziyad, Ali; küçük komşularımız Muhammed (Hammudi), Ahmet...

Bir tır dolusu ceset...

→ 13 Nisan 2003

Sabah erkenden ayrıldık. Yiyecek ve su stoklarının büyük bir kısmını komşularımıza verdik. Onların küçük çocukları var ve istenilen her şey kolay bulunamıyor şimdi. Yiyeceklerin bir kısmını da oteldeki arkadaşlara ayırdık. İlaçları da hastaneye vermek üzere yanımıza aldık. Dört büyük çanta ilaç birikmişti.

Ayrılırken komşularımızdan ağlayanlar oldu, biz de dolmuştuk. Onlar, bombardımanın son dönemlerinde gelmişlerdi, tanışıklığımız kısaydı. Bu kısa süreye birçok şey sığabiliyordu bu yoğunluk içinde. Her günümüz onlarla geçti son dönemlerde. Onlardan ayrılmak, Irak'tan ayrılmak zor geliyordu. Karşılıklı hediyeler verildi...

Ve evimiz gibi bellediğimiz rafineriden ayrılıyorduk. Tesislerden çıktık ve yola koyulduk. Yolda hiç durdurulmadık. Bayan arkadaşların başında başörtüleri vardı, herhangi bir sorunla karşılaşılmasın diye. Yaklaşık 20 dakikalık yoldan sonra otelin

önüne vardık. Amerikan askerlerinin oluşturduğu kontrol noktasında sorun yaşadık. Bizi öteki tarafa geçirmek istemediler. Tartıştık. Çantamızın bir tanesini askeri noktanın öbür tarafına attık, izin vermediler. Sonra eşyalarımızla birlikte basının olduğu taraftaki kontrol noktasından geçebildik.

Otele eşyalarımızı bıraktıktan sonra bir gazeteci ile birlikte biz yedi canlı kalkan, Saddam Hüseyin Hastanesi'ne gittik. Hastanenin girişinde sol tarafta bir tır vardı ve yanında insanlar bekliyordu. Ne olduğunu anlamadık.

Halk bizi, tıra doğru yönlendirmeye çalışıyor, oraya gidip bakın diyorlar. Tıra doğru yöneldik. Tırın arkasına dolandık. Bir duvara bakıyordu arka kısmı. Tırın kasasının arka tarafına gelince, burnumuza ağır kokular gelmeye başladı. Yerde kanlar vardı ve torbalar içerisinde ilk cesetleri görmeye başlamıştık. Sonra arka kasasından kafamızı çevirip içeri bakınca o manzarayla karşılaştık.

Uzun bir tır, arka başta bir pervane çalışıyor içeriği soğutmak için. Ve bu pervanenin önünde onlarca ölü beden. Üst üste yığılmış. İnsanlar buradan kendi tanıdıklarını çıkarmaya çalışıyormuş gömülmeden önce. Ağır kokudan anlaşıldığına göre birkaç gündür burası böyleydi, belki daha uzun. Kimisi yanmış ve şişmiş, kimisinin her tarafı mosmor, kimisinin bombalardan kaynaklı vücudu parçalanmış. En önde solda, hemen gözümüzün önünde, bir kişinin bacağı kopmuş diz altından itibaren. Kopan bu parça aynı bedene ait diye, cesedin yanına konmuş. Tırın içerisindeki bu tabloyu görünce Türkiye'deki 19 Aralık 2000 katliamını hatırladık. Düşman her yerde aynıydı, katildi, yok ediciydi.

Orada bekleyen bir aile vardı. Onlara konuştuk, sonra kafamızı kaldırdık ve hastanenin öbür tarafında bekleyen Amerikan askerleriyle göz göze gel-

dik. Hastane binasının giriş kapısına doğru yöneldik. Amerikan askerleri giriş kısmının aşağısında bekliyordu. Tanklarla, zırhlı araçlarla, ağır silahlarla... Hastaneyi de ablukaya almışlardı.

Çok ilginçti. Katlettikler insanlar gözlerinin önünde, tırın içindeydi. Yüzlerinde buna dair hiçbir belirti yoktu oysa.

Hastane önünde güvenlik aldıklarını söylüyorlar. Önce katlediyor, sonra cesetlerin, yaraladıkları insanların güvenliklerini alıyorlar!...

Öfkeyle onlara doğru yöneldik ve tartışmaya başladık. Bir şey diyemiyorlardı. Çünkü cevapları yoktu. Ne diyecekler katliamlarıyla mı övüneceklerdi?

Tartışmanın ardından hastane içine girdik. Hastanenin içi daha kötüydü. Her yer yaralı insanlarla dolu. Doktorlarla konuşup, getirdiğimiz, dört çanta ilacı onlara teslim ettik. Sevindiler, ilaçlara ihtiyaçları vardı ama su istiyorlardı, oksijenli su ve içme suyu. İnsanlar susuzluktan ölüyordu. Mikrop kapıyordu yaraları. Sonra hastaları ziyaret ettik. Durumları çok kötü. Doktorların da söylediği gibi susuzluktan, ilaç ve tedavi gibi yeterli malzeme olmadığından, insanlar göz göre göre ölüyorlardı. Kolları bacakları kopanlar, kan kaybedenler, inleyenler, başlarındakilerin feryadları, doktorların koşuşturmaları...

Bir - bir buçuk saat orada kaldık. Yaralılarla sohbet ettik, doktorlarla konuştuk. Doktorları pek fazla oyalamak isemiyorduk. Hastaneden çıktık ve gitmeden önce tekrar askerlerin yanına gittik. Onlarla yine tartışmaya başladık.

- (Tırı göstererek) "Bunları siz yaptınız, siz katlettiniz" dedik. Kimisi başını çeviriyor bir şey diyemiyor, kimisi pis pis gülüyor, kimisi de sinirleniyor cevap vermeye kalkışıyor.

- "Onlar da direnmeseydi" diyen de vardı.

Dünyanın her yerinde bütün zalimlerin, faşistlerin mantığı aynı. Ve demagojileri de aynı.

Sen katletmeye, işgal etmeye gel ve kimse sana direnmesin. Direnirse ölümü hak etmiş demektir. Yine 19 Aralık katliamını hatırladık. Direniş katliamın gerekçisi olarak sunulmaya çalışılmıştı. Orada da tutsaklar, siyasi kimliklerinin teslim alınmasına, hücrelere kapatılmaya karşı direniyordu. En meşru haklarıydı. Iraklıların direnişi de en meşru haktı. Katletmek en büyük suçtu.

İlginç olan, sivil toplumcuların, reformist düşüncedeki insanların da, aynı mantıktan etkilenmiş olması. "Direnirseniz onlar da öldürür". Bu mantık onlarda da vardı. Emperyalizm ve faşist iktidarlar da bu mantığın yayılmasını ister zaten.

Herkesin böyle düşündüğü bir dünyayı tasavvur edin; kimse direnmeyecek ve dünya onların sonsuz yağma ve tekellerin pazar alanı haline gelecek.

Bir süre tartıştık. Tam arkamızı dönüp gidiyor-ken, bir tanesi tanktan aşağı atladı ve silahının şarjörünü taktı, tetiği hazırladı;

- "Sizi öldüreceğim şimdi" diye bağırıyordu.

Bir başka yanki:

- "Dur yapma, onlar canlı kalkan"!

Katletmekten başka hiçbir şey bilmezler. Kalleştirler, arkanızı dönmenizi beklerler. Gözlerinizin içine bakarak basamazlar tetiğe. Korkaktırlar aslında. Ellerinde son model silahlar olsa da büyük bir korku gelip oturmuştur yüreklerinin ortasına. Çünkü inançları yoktur. İmandıkları hiçbir değer, ideoloji, inanç sistemi yoktur. Devrimcisi ideolojine inanır, islamcısı dinine inanır, yurtseveri ülkesinin kurtuluşuna inanır; peki bunlar neye inanıyordu?

Kapitalizmin iğdiş ettiği beyinleri neye inanabilirdi ki!

Beyinleri medyaya ayarlanmış. O “aptal kutusu”nda ne denirse ona inanan bir toplumda yetişmiş. Üstelik Amerikan askeri propaganda mekanizması tarafından beyinleri yıkanmış zavallı yaratıklar. Bunlara oturup günlerce şunları anlatmak istedik:

Hiçbir devletin bir başka ülkeyi işgal etme hakkı yoktur. Bütün halkların kendi kaderlerini özgürce belirleme hakkı vardır. Bu hak silahla, bombalarla yok edilemez. Halkların iradeleri teslim alınmaz. Kim ki, halkların iradesini yok eder, ben senin rejimini beğenmiyorum, bombalarla değiştireceğim derse; kim ki dünyanın üçte ikisini yoksulluğa, açlığa mahkum ederse; kim ki dünya üzerinde adaletin zerresini bırakmazsa; kim ki milyarların açken, susuzken daha fazla değere el koymak için gizli ya da açık işgallere girişirse... onun başından 11 Eylüller eksik olmaz. Bunun tohumlarını kendisi atıyor demektir. Halklar ilelebet esaret altında, aşağılanarak, “Amerikalıdan başka değerli kimse yoktur” denilerek yok sayılamazlar. Hiçbir halk bunu kabul edemez. Ve doğadaki tüm canlılar gibi, sen üzerine gittikçe birgün gelir elinde hiçbir silah gücü olmasa da tırnaklarıyla saldırır sana...

Anlar mıydı bunları anlatsak? Bilemiyoruz, ama şu anda bunları anlatmanın ne ortamı var, ne de karşımızdakiler başkalarının düşüncesine değer verecek, dinleyecek gibi görünüyor.

Aynen filmlerdeki gibi. En ufak problemi böyle çözüyor Coni. Çek silahını sustur! Ortam uygunsa bas tetiğe sonsuza kadar sustur! Çözümü bu işte.

Sinirden kudurmuş durumda. Kendini zor tutuyor. Elinde silahı var, bizde bir şey yok. Kendini güçlü hissediyor o anda. Zafer kazanmış ordunun askeri o! Bakalım bu sarhoşluk ne kadar sürecek.

Ama, onların Iraklılar'ın arasına yalnız düştükle-

ri zamanı da biliyoruz. Şimdi gösterdiği öfkenin yerini, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir köpeğin edası alıyor. Küçük bir çocuğa yaklaşıırken “canlı bomba olabilir” diye gösterdikleri tedirginliklerine de tanık olduk...

Kim vermişti bu hakkı onlara. Kim vermişti bir halkı katletme, ülkelerini işgal etme yetkisini?

Hiç kimse vermedi elbette. En güçlü silahlar bende, dünyanın hakimi ben olacağım dediler sadece. Bunu da “demokrasi, özgürlük, Iraklıları kurtarma...” yalanlarının arkasına gizlemek istemişlerdi. Her şey dünyanın gözleri önünde gerçekleşti. Güçlünün hukukunun geçerli olduğu, güçlünün dediğini dayattığı bir dünya düzeninde savaşları nasıl engelleyebilirsiniz? Yalvararak mı? Sivil toplumcu mücadele biçimleriyle mi? Protestolarla mı?

Bunun mümkün olmadığı en açık bu işgal sürecinde gerçekleşti. Küçümsemiyoruz, çok değer veriyoruz, ama onmilyonların meydanlara dökülmesine rağmen sonuç değişmedi. Bu konuyu aramızda tartışmıştık bir süre önce.

Başka bir yol, başka yöntemler gerekiyor demek ki. Halkların tarihi bu konuda çok zengin deneylere sahip. Emperyalistlere karşı silahlı direnişten başka hiçbir yol yok. Onlarla “barış içinde bir arada yaşama”nın mümkünü yoktur. Çünkü onların “barış”ı, kendi politikalarının, çıkarlarının hakim olduğu bir “barış”. Yani halklar için baskı, açlık, zulüm demektir. Dünya halkları da bu süreçten gereken dersleri çıkaracaktır.

Bu süreç aynı zamanda sivil toplumculuğun iflasının da en açık görüldüğü bir süreç oldu.

Bu tartışmanın ardından otele döndük. Otelin çevresinde duran İHA'cıların telefonundan son bir kez Bağdat'tan aradık arkadaşlarımızı. İHA'cılarla da vedalaştık. Zaman öyle bir hızlı işliyor, değişim

o kadar hızlı ki; bir hafta öncesini düşünüyoruz da, dünyanın dört bir yanından insanların bulunduğu bir halay kurmuştuk burada. Şimdi yanki çizmeleri çığnıyor bu toprakları...

Bu arada, otele dönmek için araba beklerken Faith'in olmadığını farkettilik. Eylül onu aramaya gitti. Ve her yere baktıktan sonra tırın içindeki cesetlerin arasında buldu. Ağlayarak onlarla konuşuyordu.

- "Çok üzgünüm, ben de Amerikalı'yım, Amerika-lı olmaktan utanç duyuyorum"...

Gözyaşları içindeydi. O dayanılmaz kokuyu hiç hissetmiyordu sanki. Kendini Amerikalı olduğu için suçlu hissediyordu. Eylül O'nu alıp cesetlerin arasından çıkardı...

Yunan arkadaşlarla birlikte ortaklaşa bir araba kiraladık, Ürdün'e gitmek için. Gazeteci ve canlı kalkan arkadaşlarla birlikte bir konvoyla gideceğiz. Bu gece otele kalıp ertesi sabah erkenden yola çıkacağız.

Son güne kadar burada kalacağımızı açıklamıştık.

Elbette "son" olmayacak, ama en azından bu aşamada "son gün" sayılabilir.

Gece Belçikalı bir doktorla tanıştık. Grup Yorum, deyince birden şaşırdı. Tanıyormuş bizi. Daha önce tanışmadığımızı hayıflandı. Türkiye'den ölüm oruçlarından konuştuk. Bu doktor, Fehriye Erdal Belçika hapisanesinde olduğu dönemde onun doktorluğunu yapıyormuş. Devrimcileri genel itibarıyla tanıyormuş. Onunla böyle bir sohbete dalmışken, gece yarısı silah sesleri duyduk. Biz bakmak için kalktığımızda doktor tuttu kolumuzdan;

- "Yorum, ne yapıyorsunuz. Bu tarafa gelin lütfen, kaç kişi bu şekilde hayatını kaybetti. Şu duvarın arkasına gelin lütfen."

Gazeteciler döndüklerinde öğrendik ki, çatışma,

bizim otelin arkasındaymış. Televizyoncuya sorduk, ne olmuş diye. Adam, ne olacak canım, tabii ki Iraklılar öldürüldü dedi. Amerikalılar'dan kayıp var mı, diye sordüğümüzda, hayır olur mu, tarzında cevapladı. Sonradan, Ürdün'de öğrendik ki, 4 Amerikan askeri yaralanmış, belki de ölmüş. 3 Iraklı ölmüş 2 Iraklı tutuklanmış. Ama gazetecinin haline bakın; bu gazeteci olsa ne haber verebilir ki! İşgalcinin başarısını isteyen bir gazeteci!

→ 14 Nisan 2003

Saat 06.00'da yola çıkmak üzere hazırlandık. Üç araç olarak gidecektik, fakat sabah öğrendik ki bir çok araç bizimle geliyordu. Zaten, orada insanlar birilerinin gitmesini bekliyordu. Ülkeden ayrılmak isteyen, mümkün olduğu kadar topluca gitmek istiyor. Yollar riskli. Hem soygunlar hem de ABD askerleri riskin kaynağı. 19 araçlık konvoy olmuştuk.

Bağdat'tan ayrılmadan önce sigara ve su almak için en yakındaki Filistin Otel'i'ne gittik. Otele, Amerikan askerleri yığınak yapmıştı. İçini işgal etmiş, odaları boşaltmış, kendileri yerleşmişlerdi. Otelin havuzuna, diğer mekanlarına "dadanmışlardı". Otel önünde de, Firdevs Meydanı girişinden sonra, ikinci bir askeri nokta koymuşlar. Herkes geçemiyor. Ne sigara ne su alamadan geri döndük.

Evet, iki ayın ardından artık Bağdat'tan ayrılıyorduk. Bütünleşmiştik Bağdat'la. Bir şeyler kopuyordu sanki içimizden, çıkmak istemiyoruz. Araçlara binmeden önce biraz daha bekleme bahaneleri yaratıyoruz kendimize. Uzun bir savaşın bir muharebesini kaybetmiştik. Ama savaş uzundu ve bir çok cephe de bizim ülkemizdi. Emperyalizmin yeni-sömürgesi ülkemiz. Emperyalizmin gizli işgali altındaki, dört bir yanında Amerikan üsleri dolu olan ülkemiz. İktidara ge-

lenlerin kararları Amerika adına, onların çıkarlarına göre aldığı ölkemiz.

Ve kırlarında, kentlerinde, hapishanelerinde bağımsız bir ölkö için direnenlerin, canlarını ortaya koyanların hiç tükenmediğı ölkemiz...

Bağdat'ı terk ederken etrafı izliyoruz. Şehrin içi adeta bir yıkıntıya dönmüş. Sokaklar darmadağın, çöpler, patlamış araç parçaları, yanan binalar, bombalamadan kaynaklı yıkıntı haline gelen evler, araçlar... Sürekli bu görüntüler gözlerimizin önünde. Hiç bitmiyor. Şehir dışına çıktıkça, yol boyunca parçalanmış, bombalanmış arabaları, üst geçitleri, askeri araçları, cesetleri görüyoruz. Sanki bir dev canavar, yeri halı gibi kaldırıp ters çevirmiş ve salmıştı...

Yol boyunca bir sorunla karşılaşmadık. Bağdat'tan uzaklaşınca içimizi çok farklı bir hüzün sarmıştı. Sanki, bir şeyleri yarım bırakıp öyle ayrılmıştık oradan... Arkamızda hastanelerin acısını, yollardaki bombalanmış arabaları, ölü bedenleri, yıkık binaları bırakarak geldik, insanın ağırına gidiyordu.

Irak sınırı diye bir şey kalmamış. Hiçbir kontrol yapılmadan Ürdün'e geçtik. Sadece bazı Amerikan kontrol noktaları var. Arkadaşlarımızı, Iraklı kardeşlerimizi ve Bağdat'ı geride bıraktık.

Amman'da, daha önce Irak'ı terk eden canlı kalkanların da beklediğini gördük. Burada da bir canlı kalkan ofisi vardı. Bağdat üzerine konuşmalar hiç bitmiyor, hala Bağdat'taymışız gibi geliyor. Şimdiden Bağdat'ı çok özledik. Amerikan emperyalizmiyle kirlenmemiş nadir yerlerden biriydi Irak...

→ 15/16/17/18/19/20 Nisan 2003

Bu altı gün, Ürdün'de basınla görüşmeler yaparak ve yolda geçti. 20 Nisan günü sabaha doğru İs-

tanbul'daydık.

İki aylık bir süreçti yaşadığımız. Bulunduğumuz yer itibariyle, üzerine bombalar düşen Irak'lı kardeşlerimiz kadar acılar yaşamamıştık belki. Ama yaşanan her acıyı, düşen her bombanın yok ettiği yaşamları yüreğimizde duyduk.

İstanbul'a indiğimiz gün, Park Orman'da Grup Yorum konserinin olması şansımızdı. Beş binden fazla insan toplanmıştı konsere. Amerikan emperyalizmini lanetleyen sloganlar hiç eksik olmadı konser boyunca. Biz de çıkıp konuşma yaptık. Bağdat'ı anlattık. Bu bizim için aynı zamanda bir görevdi. Emperyalizmin vahşetini, işgalini canlı olarak yaşamıştık. Bir halkın acılarına, umutlarına tanık olmuştuk. Bunları anlatmalı, teorik olarak bilinen emperyalizm gerçeğini yapabildiğimiz oranda gözler önüne sermeliydik. Medya hiçbir zaman orada yaşananları olduğu gibi göstermeyecek, Irak'ın özgürleştirildiğinden bahsedecek, işgalleri meşrulaştırmak isteyecekti. Biz anlatmalıydık böyle olmadığını. Anlatmalıydık ki, Türkiye halkı da emperyalizmi tanısin, görsün ve ülkemizin işgal altında olduğunu, buna karşı direnmekten, örgütlenip mücadele etmekten başka yolumuzun olmadığını anlasın...

Ekler

“Amerika devleti, bu savaşta 'cluster bombs' dedikleri misket bombalarını kullandı. Bunu kendileri açıkladılar. 1 Nisan'daki El-Hilla kasabasındaki katliamlarında bu bombalarla 100'e yakın insan hayatını kaybetmiş, yüzlercesi de yaralanmıştı. Atılan bir bombanın içerisinde 202 adet içecek kutusu ebatında paket var. Bu kutuların içerisinde de misket denilen küçük patlayıcılar var. Bu misket bombaları, iki futbol sahası büyüklüğündeki bir alana dağılıyor. Her seferinde en az yüzde 5-15'i ilk atıldığında patlamıyor. Bu patlamayanlar, aynı zamanda birer mayın işlevi görüyor. Daha sonra dokunulduğunda patlıyor. İlk etapta patlayanları da düşünün artık. Ayrıca atılan bombalar paket şeklinde. Yiyecek yardımı paketleriyle benzer şekilde ve renkte.

Diğer bir durum da şöyle: Mesela, tankların ateşlediği her bir mermi, atılanın 4,5 kilo katı uranyum içeriyor. Buna plütonyum, neptünyum ve amerikyum da eklenmiş. Mermi düştüğünde, ince bir toz

haline gelip yayılıyor. Demin 4,5 kilo demiştik. Gram olarak bakarsak, 4500 gramın 2200 ya da 2300 gramı tamamen toz olarak uçuşuyor, solunuyor ve vücuda giriyor. Hem metal zehirlenmesi, hem de vücutta radyolojik etki yaratıyor. (Murat Çelikkan'ın Radikal'deki yazısından yararlanıldı. 19 Nisan 2003)"

**

28 Nisan 2003 tarihli basın açıklamamız:

10 Şubat 2003 tarihinde ayrılıp gittiğimiz Irak'tan, yaklaşık 2,5 ay sonra döndük. Bağdat'ta savaş sonuna kadar Daura Petrol Rafinerisi'nde "canlı kalkan" olarak kaldık. 2,5 ay boyunca atılan bombalardan, kullanılan silahlardan binlerce insan yaşamını yitirdi. Dedikleri gibi, sadece askeri bölgeler değil, her gün halkın yaşadığı bölgeleri de bombalıyorlardı. Pazaryeri katliamında 58 kişinin ölmesi, bunların sadece basına yansıyan kısmıydı.

Saddam heykelinin yıkılma olayından, havaalanının alınma olayına; askerlerin çocukları severkenki görüntülerinden, insanlarla futbol maçı yapmasına kadar birçok şey, kendi propagandaları doğrultusunda hazırlanmış bir tiyatroydu. Saddam heykeli yıkılırken 70-100 kişilik bir grup vardı sadece onları karşılayan... Askerler, o insanlarla beraber heykeli yıktı ardından ABD bayrağı astılar, fakat o insanlar bu bayrağı indirtip yerine Irak bayrağı astı. O günden itibaren de o heykelin bulunduğu yerdeki Irak bayrağı duruyor. Aynı zamanda o meydanda her gün Iraklılar Amerika'nın işgalini, katliamını protesto ediyor.

Eğer 10 çocuktan 1 tanesini seviyorlarsa veya ona şeker veriyorlarsa, 9 tanesine yaklaşımdan bi-

le korkuyorlar ve 9 tanesi askerlerden nefret ediyor, babası ve annesi de askerlerden nefret ediyor.

Şu anda sokaklarda Amerikan ve İngiliz medya-sından insanlar var, bu görüntüler onların elinden geçerek dünyaya ulaşıyor. Diğer medya da daha çok Filistin Oteli'nin bahçesinde kalıyor, bazen oradan çıkıyorlar ama diğerleri gibi rahatça çekimler yapamıyorlar, gerçekler kolay görüntülenemiyor.

Şu anda Irak halkı Talabani ve Barzani aşiretlerinin dışında Amerikan ve İngiliz işgalini istemiyor. Onlara hiçbir şekilde sempati duymuyor. Her gün yaptıkları protestolarla ve silahlı eylemleriyle bunları gösteriyor.

... Ne olduğunu çözemediğimiz farklı bombalar kullanıldı. Tamamen katliama yönelik msket bombaları kullanıldı. Hastane önlerinde tır içinde tıka basa dolu ölümler, acılar, susuzluk, ilaçsızlık... Yurtdışından gelen yardımlara Amerikan askerleri tarafından el konuluyordu. Amerikan birliklerine ise kamyonlar dolusu yiyecek, içecek geliyordu.

Sonuç itibarıyla bu "özgürlük" operasyonu Amerika'nın saldırısını, katliamını, işgalini hiçbir şekilde gizleyemedi. Şu anda Irak halkı direniyor, silahlı veya silahsız bir şekilde. Amerika'yı istemiyor.

Onlar gerçek demokrasi, özgürlük, yoksulluklarının son bulmasını istiyorlar, Amerika'nın sahte, bayat laflarını değil....

Cihan KEŞKEK (Grup Yorum Elemanı)

Eylül İŞCAN (İstanbul Gençlik Derneği Üyesi)

SAVAŞÇI OLMA ZAMANI

Şimdi savaşçı olmak zamanıdır
Amerikan İngiliz askerleri yaklaşmakta
Ele silah alma zamanıdır
Kurşun sıkmak zamanıdır düşman askerine!
Şimdi durup bomba ne zaman
Başa gelecek diye
Bekleme zamanı değil!
Tam zamanıdır şimdi
Savaşçı olmanın!!.

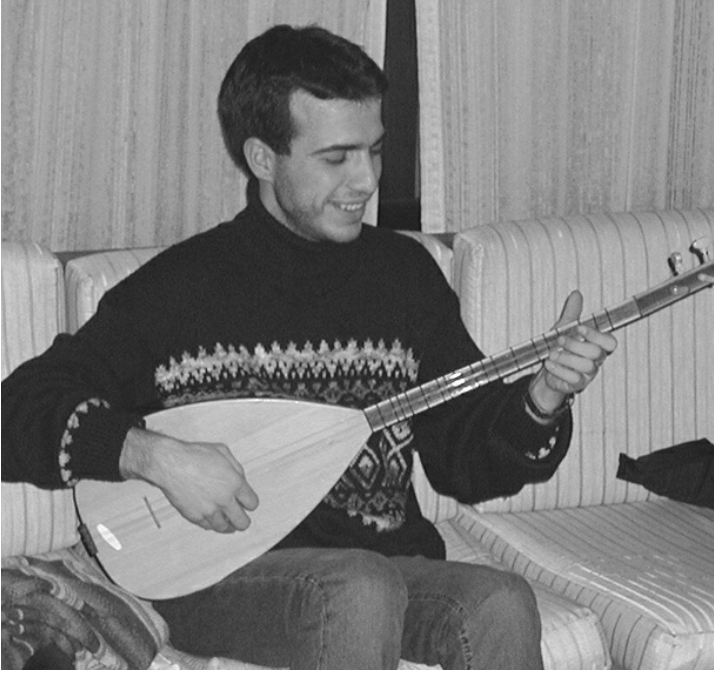
Bombalar geliyordu Basra'dan, Necef'den
Kıyıyordu yüzlerce cana
Geride sadece kan ve gözyaşı!!
Geride sadece kan ve gözyaşı!!
Artık görmek istemiyordu bu gözler
Geride kalan bebelerin gözyaşını
Evladını yitiren anaların feryadını.
Sorulacak hesabın kini ve nefreti
Büyüyordu an an, bomba bomba, can can
Saçının teline kurban olduğum bebeler
Elbet sorulacak hesabınız
Zaferi sizin gülen gözlerinizle ve
Halaylarımızla karşılayacağız.

(31 Mart 2003-Daura Petrol Rafinerisi-BAĞDAT)

Eylül İŞCAN

(İstanbul Gençlik Derneği Üyesi)

Cihan KE KEK

(Grup Yorum  yesi)

*Amerika'nın Irak'a getirdiği "özgürlük";
ACI, YIKIM, ÖLÜM VE İŞGAL...*